

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Nová složka
(2)\McCaffrey_Anne-Drakeni_z_Pernu_5-Draci_rod.pdb

PDB Name: McCaffrey Anne-Drakeni z Pernu
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 16.6.2007
Modification Date: 16.6.2007
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Ann McCaffrey
Dračí Rod

Předmluva

Když k Rukbak, hvězdě třídy G v souhvězdí Střelce, poprvé dorazili lidé, usadili se na její třetí planetě, kterou pojmenovali Pern. Pak se pustili do budování idylického a technicky nepříliš vyspělého zemědělského ráje. Díky tomu unikli vyvraždění během pozdějších Nathiských válek. Sousedství planety Pern věnovali pramalou pozornost, jelikož celou sluneční soustavu už předem prozkoumali a označili za bezpečné místo k osídlení.

Necelých osm let – neboli „Oběhů“, jak jim začali říkat Perňané – po příchodu lidí na Rukbak se od vnějších hranic sluneční soustavy přičítala Krvavice, rudá vrtošivá sestra planety Pern.

A náhle se z oblohy začala snášet Vlákna. Teninké stříbřité chomáčky a spirálky vůbec nevypadaly nebezpečně – dokud se nedotkly kůže nebo listů či čehokoliv živého, organického, a to včetně holé země. Potom se Vlákna rozrůstala, vysávala živiny ze všeho, kam dosáhla, a měnila půdu v mrtvý prach, propalovala se masem tak hluboko, až nezbylo víc než zčernalé kosti. V bezpečí byl před nimi pouze kov, holá skála a voda, ve které se Vlákna utopila.

První Spad Vlákem zastihl osadníky zcela nepřipravené a měl katastrofální důsledky. Stovky z nich zemřely, bezpočet dalších zůstal zmražených, a mnozí navíc ztratili i stáda dovezeného dobytka.

A co hůř, tak těsná blízkost Krvavice přinesla nejen Vlákna, ale současně i zvýšila tlak na tektonické desky Pernu. V důsledku toho následovala zemětřesení, vlny tsunami a mohutná sopečná činnost.

Zbylí osadníci museli změnit dosavadní styl života. Opustili úrodnější, ale sopečně aktivní Jižní světadíl a dali přednost klidnějšímu Severnímu světadílu. Tam si vybudovali pevnost – „držbu“ – ve skalách obrácených na východ, odkud mohli „dohlížet“ na všechny osadníky.

To samozřejmě nestačilo. Vínou své nedokonalé technologie se nemohli utěšovat, že se jim půdu podaří uchránit před Vlákny na dost dlouhou dobu, aby stačili vypěstovat nezbytné potraviny. Potřebovali další řešení, způsob obrany před Vlákny, který by byl šitý na míru planetě Pern a zdejšími podmínkami.

Přírodovědci v čele s Kitti Pingem, žákem Eridani, se rozhodli využít místních ohňových dráček, drobných létajících stvoření připomínajících miniaturní draky. S pomocí genetického inženýrství se Perňanům podařilo z dráček vypěstovat obrovské „draky“, kteří žvýkáním kamenů obsahujících síru dokázali sežehnout Vlákna pouhým dechem a změnili je na černý popel dávno předtím, než se stihla snést na zem.

A právě tyto draci, telepaticky propojení se svými lidskými jezdci, představovali hlavní způsob, jímž osadníci bojovali proti Vláknu.

Kitti Pingova dcera jménem Planý květ, odchovala – údajně omylem – menší, svalnaté a šeredné tvory s obrovskými očima, které nesnášely světlo. Takzvaní hlídací wherové nebyli vzhledem k dennímu světlu použitelní pro boj s Vlákny, ale důvtipní Perňané zjistili, že hlídací wherové se dokážou skvěle orientovat v temných prostorech, například v jeskyních, které se staly držbami zdejších Pánů, a v dolech, kde pracovali horníci.

Počet osadníků se zanedlouho zvýšil natolik, že držba Fort Hold jim přestala stačit. Dračí jezdci si tedy našli nový domov v kráteru vyhaslé sopky, který nazvali Fort Weyr.

Obyvatelstvo se rozrůstalo a osadníci obydli celý Severní světadíl. Dračí jezdci vybudovali v horách nové weyry a farmáři a pastevcí se usídlili v nových držbách na rovinatých pláních.

Pod vedením Pánů Držeb a Vůdců Weyrů se rozvíjela struktura nové společnosti, postavená na dovednostech a schopnostech. Některé dovednosti, především ty, jež se neobešly bez mnohaletého výcviku, prosluly pod názvy samostatných Řemesel: Kovář, Horník, Farmář, Rybář, Ranhojič a Harfeník. Úroveň dovedností se rozlišovala podle starých cechovních titulů: Učedník, Tovaryš a Mistr. Každý Cech měl jednoho voleného Mistra, jenž měl řídit záležitosti celého Cechu: Mistr Kovář, Mistr Horník, Mistr Farmář, Mistr Rybář, Mistr Ranhojič a Mistr Harfeník.

Vzhledem k zákonitostem nebeské mechaniky se po padesáti Obězích vzdálila Krvavice tak daleko od Pernu, že Vlákna nedopadala až na jeho povrch, takže nebezpečí Spadu pominulo – ale jenom na dvousetleté Mezidobí, kdy Krvavice zopakovala svou původní dráhu a zahájila druhé Míjení.

A opět se draci se svými jezdci vznesli k obloze, aby Vlákna spálili na neškodný popel. A opět se po skončení padesáti Oběhů mohli osadníci těšit z lepších časů a prozkoumávat bohatství Pernu.

Po dalším „Mezidobím“ v trvání dvou set Oběhů opět začal zkázonosný Spad.

Koncem druhého Mezidobí, kdy do návratu Krvavice a začátku třetího Míjení zbývalo pouhých šestnáct Oběhů, objevil se mezi horníky problém. Na uhlí byli lidé závislí. Bez uhlí, především bez výhřevného antracitu, by Mistr Kovář nedokázal kout železo a vyrábět pluhy pro farmáře, obruče pro kola kupeckých povozů a přezky jezdeckých kožených postrojů, které jezdci na dracích používali při náletech na Vlákna. Ovšem teď zásoby snadno dostupného uhlí – uhlí pronikajícího na povrch v obrovitých otevřených skalních spárách – byly vytěženy skoro do dna.

Mistr Horník Brittell sídlící v Cechovní síni Cromské Držby pochopil, že uhlí bude třeba vykutat z hlubin horských masivů a jeho horníci si kvůli tomu musí nově osvojit zapomenuté umění ražení chodeb a kolmých šachet. S pomocí prastarých zeměměřičských map vybral Mistr Horník několik slibných podzemních uhelných slojí, shromáždil skupinu nejšikovnějších tovaryšů a dal jim za úkol „prověřit“ nové doly. Všem, kdo uspějí, slíbil povýšení na Mistry, jejichž Táboři se stanou řádnými Doly – a to se všemi výhodami a výsadami menších Držeb.

I když to Mistr Horník nikomu nepřiznal, největší naděje vkládal v Tovaryše Natalona a partu pilných horníků, kteří se dali přesvědčit a připojili se k němu.

Natalon se nebál riskovat a experimentovat, což byla vlastnost nezbytná k úspěšnému zvládnutí nového umění podzemní těžby.

Tovaryš zařadil do výpravy i hlídací whery. Doufal, že využije jejich schopnosti rozeznat v podzemních chodbách nebezpečí závalu i špatný vzduch – ať už šlo o výbušné plyny či o smrtelně jedovatý kyslíčník uhelnatý, jenž nevaruje zápachem a nic netušící horníky dokáže udusit.

Podle toho, co Brittell o hlídacích wherech věděl z doslechu, byli to tvorové plní záhad a jejich schopnosti dosud nikdo plně nevyužíval.

Brittell se rozhodl dávat zrovna na tenhle Tábor dobrý pozor a obzvlášť vést v patrnosti práci hlídacích wherů a jejich určených drakovodů.

Kapitola 1.

V úsvitu, jenž se po obloze valí,
se ke mně řítí drak z dáli.

Po celou cestu na vrchol, kde tábor Natalon měl buben, ohnivou lucernu a pozorovatelnu, Kindan samým vzrušením doslova a do písmene prohopsal.

„Jsou tady! Už jsou tu!“ zahulákal mu Zenor vstříc a Kindan bez dalšího pobízení ještě zrychlil už beztak střemhlavé tempo.

Bez dechu se připojil ke kamarádovi na vrcholku, kde spolu drživali hlídku. Při pohledu do údolí spatřil rozložitě nákladní povozy, rozvázně se valící nahoru směrem k hlavnímu Táboru. V jejich čele ujížděly menší, ale zářivě a vesele barevné vozy, které patřily vůdcům karavany.

Z výšky své pozorovatelný dohlédli nejenom až na protější břeh jezera, kde se cesta stáčela a mizela z dohledu, ale současně viděli i lány za jezerem, které zrovna poprvé vymýtili a zorali na jejich první osetí. Trochu blíž se cesta dělila, ta vyježděnější a hlubší vedla nahoru ke skladištím plným vytěženého napytlovaného uhlí a druhá, mělká cesta pokračovala k hornickým obydlím na bližším břehu jezera.

Většina z domů stála ve třech řadách, jež se kolem náměstí stáčely do tvaru písmene U. Otevřený severní konec účka hleděl k cestě a právě tam se zelenaly malé zahrádky s kořením a bylinkami. Hned za nimi, blíž ke středu náměstí, teď byly v plném proudu přípravy na svatbu – vdávala se Kindanova sestra!

Žádné z obydlí nebyl „řádný“ dům, postavený se zřetelem k tomu, aby odolal Spadu Vlákén. Ovšem od dalšího Spadu dělila planetu ještě spousta času, celých šestnáct Oběhů, a horníci byli vděční i za dočasné pohodlí a soukromí v těsné blízkosti nových dolů.

V polovině cesty mezi náměstím a úpatím kopce stála mnohem větší a podsaditější budova – kamenná držba Natalona, hlavního Horníka celého zdejšího Tábora. Na sever od ní stálo menší, ale skoro stejně pěkné kamenné obydlí Táborového Harfeníka, navíc obklopené zdí bylinkové zahrádky.

Těsně za Harfeníkovým domkem, na jehož průčelí se dalo dohlédnout z pozorovatelný, se rovná pláň prudce zalomila do výšky a zvedala se až k horským vrcholům zdejšího výběžku pohoří, které se vzápětí propadlo do hloubky a díky zhruba dva kilometry vzdáleným horským štítům tak tvořilo rozlehlé údolí. Sotva dvě stě metrů od zatáčky cesty a asi sto metrů západně od pozorovatelný se temněl vchod do dolu.

Chlapci znali údolí podrobně jako hřbet vlastní ruky, i když se v něm denně odehrávala řada změn a Kindan tu žil teprve šest měsíců. Vyhledka je dávno přestala zajímat, a dnes je dokonce neupoutaly ani zajímavé přípravy na svatební obřad. Oba chlapci měli oči pouze pro kupeckou karavanu, která se jako had klikatila kolem jezera v hloubce pod nimi.

„Kde je Terregar?“ vyhrkl Zenor. „Vidíš ho někde?“

Kindan přimhouřil oči a zaclonil si je dlaní proti slunci, ale to jenom hrál divadýlko. Vzdálenost byla příliš velká, než aby v početné karavaně mohli rozeznat jednoho konkrétního člověka.

„Nevidím,“ broukl podrážděně. „Ale určitě tam někde je.“

Zenor vyprskl smíchy. „To by měl, jinak mu Sestřička zakroutí krkem.“

Kindan loupł po kamarádovi vzteklým pohledem. „Neměl bys radši honem seběhnout dolů a oznámit to Natalonovi?“ ušklíbl se.

„Já?“ podivil se okázale Zenor. „Jsem přece hlídač, ne běžec.“

„U všech draků!“ zavyl Kindan. „Když já sotva popadám dechu, Zenore!“ Už mírněji dodal: „A kromě toho víš, jak moc Natalon na tu zprávu čeká, ne?“

Zenor dychtivě přikývl. „Ach ano, to vím! Všichni vědí, že si z hloubi srdce přeje, aby tvoje sestřička zůstala v Táboře.“

„Správně,“ potvrdil Kindan. „Tak si zkus představit, jak by zuřil, kdyby se o tom dozvěděl právě ode mě.“

„Ale jdi ty, Kindane,“ namítl Zenor. „K té špatné zprávě patří ještě dobrá – neblíží se jenom svatba, ale rovnou celá karavana.“

„Kterou musí pohostit!“ doplnil Kindan s povzdechem. „No dobrá, když tedy nechceš, tak tam zaběhnu sám.“ Okázale se odmlčel a podíval se na drobnějšího kamaráda. „Ale Sestřička trvala na tom, že dnes večer musím umýt Daska.“

Zenor přimhouřil oči a horečně přemýšlel. „Chceš říct, že kdybych se zprávou zaběhl já, dovolil bys mi, abych ti pomohl s mytím hlídacího whera?“

Kindan se zakřenil. „Přesně tak!“

„Vážně?“ ujistňoval se Zenor úpěnlivě. „Tvému otci by to nevadilo?“

Kindan zavrtěl hlavou. „Hele, když se to nedozví, jak by mu to mohlo vadit?“

Dodatečná vábnička zakázaného ovoce způsobila, že Zenorovi se nadšeně zablýsklo v očích. „Tak jo, hned tam běžím.“ „To je prima.“

„Ale musíš uznat, že mytí draka je nic proti olejování draka,“ pokračoval Zenor toužebně. Představa Zasvěcení, trvalého telepatického propojení s jedním z pernských mohutných dračích obránců, patřila k tajným snům každého dítěte. Bohužel, draci očividně dávali přednost dětem z Weyru, z mladých obyvatel Držeb a Cechů si jezdců vybrali jen pramálo. A Tábor Natalon zatím ještě žádný drak ani nenavštívil.

„Náhodou,“ pokračoval Zenor, „já je viděl.“

V Táboře Natalon věděl úplně každý, že Zenor viděl draky, byla to jeho oblíbená vyprávěnka. Kindan měl co dělat, aby nezasténal zoufalstvím. Radši však jen něco povzbudivého broukal, aby se Zenor dlouho nevyžíval ve spoustě detailů, jinak by Natalonovi začalo vrtat hlavou, proč to dnes běžci tolik trvá – a taky kdo vlastně je dnešním běžcem.

„To ti byla krása! A měli dokonale uspořádanou letku, do věčka! Měl bys je vidět: bronzoví, hnědí, modří, zelení...“

Zenor se při té vzpomínce až zalykal. „A vypadali tak heboune –“

„Hebce?“ skočil mu Kindan nedůvěřivě do řeči. „Ty, jak mohli vypadat hebce?“

„Fakt, vypadali! Vůbec ne jako hlídací wher tvého otce!“

Kindan se rozhněval, jako by kamarád urazil jeho, a ne Daska. Zuřivě zadupal vzteky, ale přitom nezapomínal, že pořád má zájem, aby Zenor převzal běh za něho.

„Už se ta karavana hodně přiblížila?“ nadhodil okatě.

Zenor se ohlédl, kývl a tryskem se rozběhl z pozorovatelný dolů. „Ale nezapomeneš, vid’?“ křikl přes rameno.

„Ani ve snu!“ ujistil ho Kindan. Zamlouvala se mu představa, že bude mít pomoc při obzvlášť těžké dřině, jakou představuje důkladné vydrhnutí jediného hlídacího whera ze zdejšího dolu. Koneckonců, dnes je poslední večer před hlavním svatebním obřadem.

Zpocený Zenor se po předlouhém šplhání dolů zastavil na úpatí kopce a vzhlédl k pozorovatelně, na které teď hlídal Kindan. V údolí bylo tepleji a vzduch byl hustší, zčásti vláhou z polí, zčásti vinou kouře, který se sem valil od Táborových ohnišť. Konečně popadl dech a pustil se do pátrání po Horníku Natalonovi. Zamířil k nejpočetnějšímu hloučku lidí v dohledu, protože usoudil, že Táborový vůdce bude zrovna tam. Nemýlil se.

Natalon byl šlachovitý muž, který výrazně převyšoval průměrně vysoké horníky. Zenorův otec Talmaric jednou Natalona označil za „mladíka“, ale jen stranou a potichu. Zenor se potom snažil představit si Natalona jako mladíka, ale vůbec mu to nešlo. Ačkoliv Talmaric byl o pouhých pět Oběhů starší než Natalon, Nataloných šestadvacet Oběhů se v porovnání se Zenorovými ubohoučkými deseti zdálo jako celé století.

Zenor se v duchu rozhodoval, zda už má zprávu zavolat, ale zatím ještě nikdo neměl pořádně jasno, jak Natalona správně oslovit. Bude to „Pán Natalon“, ale jen pokud se Tábor prosadí a povýší na řádné Doly. To ovšem zatím byla hudba budoucnosti, takže nikdo vlastně nevěděl, jak hlavního horníka titulovat do té doby. Nakonec Zenor vyřešil problém tím způsobem, že se propletl mezi lidmi a zatahal Natalona za rukáv.

Horník Natalon nebyl nijak nadšený, že mu někdo škube rukávem a ruší ho uprostřed hádky. Sklopil oči a spatřil potem zalitý obličejík Talmarikova synka, na jehož jméno se zaboha nemohl rozpomenout. Jestlipak to nebylo snazší před šesti měsíci, když tu jenom on sám a hrstka horníků pátrali po nové uhelné sloji? Ale nakonec ji objevili, a ne jedinou, což bylo přesně to, več Natalon původně doufal – že založí Tábor a prosadí ho jako řádné Doly.

Talmarikův synek mu opět zatáhl za rukáv. „No?“ zavrčel Natalon.

„Karavana se blíží, pane,“ vyhrkl Zenor. V duchu se modlil, aby titul „pan“ vrchního Táborového horníka neurazil.

„Kdy přesně to bude, mládencečku? Copak ses neučil podat pořádné hlášení?“ štěkl nad Zenorovou hlavou svárlivý hlas. Chlapec se obrátil a zjistil, že ho pokáral Tarik, Natalonův strýc. Zenor se už párkrát chytil s Tarikovým synem Cristovem, od jejich posledního setkání mu ještě nestačily vyblednout modřiny.

Mezi horníky se šušovalo, že Tarik je vzteky bez sebe, protože Hlavní Horník Crowské Držby nepověřil vedením při hledání nových uhelných slojí jeho. A další šušanda, jen mezi menšinou Táborového osazenstva, škodolibě tvrdila, že Tarik dělá první poslední, jenom aby dokázal, že Natalon se na místo vůdce Tábora nehodí a že na jeho místa by měli dát jeho, Tarika.

Ostatně, poslední sada boulí, kterou Zenor od Cristova vyfasoval, byla právě odměnou za jeho nevhodnou poznámku na adresu Cristova otce.

„Za jak dlouho sem dorazí, Zenore?“ otázal se laskavější hlas. Byl to Danil, Kindanův otec a druh jediného zbývajícího Táborového hlídacího whera.

„Zahlédl jsem je na kraji údolí,“ vysvětloval Zenor překotně. „Myslím, že potrvá čtyři, ale možná i šest hodin, než dorazí

sem do Tábora.“

„Dostali by se sem rychleji, jen kdyby cesta byla pořádně zpevněná!“ zavrčel vztekle Tarik a vyčítavě se ohlédl po Natalonovi.

„S pracovní silou musíme hospodařit moudře, strýče,“ odvětil Natalon chlácholivě. „A já rozhodl, že teď bude moudřejší pokácet víc stromů na výdřevu důlních chodeb.“

„Další nehody si už nemůžeme dovolit,“ souhlasil Danil.

„Ani ztrátu dalších hlídacích wherů,“ doplnil Natalon. Zenor se zazubil do hrsti, protože Kindanův otec přikyvoval tak zuřivě, div mu hlava neulétla.

„Hlídací wherové jsou na nic,“ brblal Tarik. „Dřív jsme se bez nich taky obešli, no ne? A teď jsme o dva přišli, a co z toho, he?“

„Jestli se nepletu, hlídací wher Wensk ti zachránil život, Tariku!“ připomněl Danil s neskrývanou trpkostí. „Ale dokonce i potom ses odmítl řídit jeho varováním. A nikdo mi nevymluví, že právě tvoje šikana donutila Wensera, aby se rozhodl odejít i se svým hlídacím wherem.“

Tarik pohrdavě zafikal: „Kdybychom měli pořádnou výdřevu, chodba by se nikdy nezbortila!“

„Vida!“ přerušil hádku Natalon. „Jsem moc rád, že souhlasíš s mým rozhodnutím, strýče.“

Tarik se zaškaredil. Honem změnil téma a obořil se na Zenora: „Kolik je to celkem vozů?“

Zenor samým soustředěním zavřel křečovité oči a neotevřel je dřív, dokud nemohl nabídnout odpověď. „Celkem šest – a čtyři kryté vozy.“

„Chmmmm!“ zavrčel Tarik. „Nu, Natalone, jestli se ten mrňous neplete, pak ti Kupci mají o dva valníky míň, než kolik máme uhlí na prodej.“ Načufeně huhlal: „Toho času, co jsme ztratili pekelnou dřinou při rubání uhlí! Zatím jsme mohli vybudovat pořádnou Držbu. Copak si počneme, až přijde Spad?“

„Horníku Tariku!“ vmísil se do debaty nový hlas, „Spad Vlákén čekáme až za šestnáct Oběhů. Skoro bych věřil, že nám zbývá dost času tenhle zádrhel rozmotat.“

Zenor ucítil, že kolem ramen ho zlehka objala čísi ruka, a zvědavě se ohlédl. Byl to Jofri, Táborový Harfeník. Zenor se na mladíka usmál, protože už šest měsíců ho každé ráno vyučoval. Harfeníci působili na Pernu jako učitelé – a také jako kronikáři, hlasatelé zpráv a občas i soudci. Jofri byl stejně dobrý učitel jako hudebník.

Jofri měl titul Harfenického tovaryše. Co nevidět se bude muset vrátit do Harfenické Síně, aby dokončil učení a získal titul Mistra. Potom však bude zřejmě příliš vysoce postavený, než aby se ještě vrátil do tak malého Tábora, jako je tento. Zenor nepochyboval, že Cech vyšle Jofriho na velkou Držbu – možná dokonce tu Cromskou – kde bude dohlížet nejenom na děti Pána Držby, ale i na všechny Harfenické tovaryše rozmístěné po menších statcích a Táborech, jež vznikají v širém okolí velké Držby v závislosti na tom, jak rychle se rozrůstá její obyvatelstvo.

„Dost času nebo ne!“ uryl Tarik jízlivě, „ty tady s námi beztak nebudeš.“

„Strýče,“ prohlásil Natalon, aby předešel výměně názorů, jež by podle něho mohla přerůst v nechutnou hádku, „ať už to dopadne jak chce, zkrátka jsem se tak rozhodl!“

Poté se Natalon obrátil zpátky k Zenorovi. „Utíkej k ženám u kuchyňských ohňů a vyříd' jim, že hosté se už blíží!“

Zenor přikývl a vděčně odpelášil. Nechtělo se mu dál poslouchat Tarikovo rýpání. Než se stačil vzdálit z doslechu, zaletěl k němu Danilův zvučný hlas: „Myslíš, že s karavanou dorazí i tvůj nástupce, Jofri?“

Ach ne! zakvílel Zenor v duchu. Tak brzy náhrada za Harfeníka Jofriho? To snad ne!

Kindan z pozorovatelný sledoval Zenora až do chvíle, než mu zmizel v davu dospělých. Nervózně vyčkával, dokud se kamarád opět nevynořil, a pak si zhluboka vydechl úlevou: Zenor si nezapomněl na žádný průšvih, takže ho nemá ani on sám. Díval se za Zenorem, jak míří z náměstí směrem k domům a polím pod nimi, a uhořel, že dostal za úkol vyřídít zbytek Tábora zprávu o blížící se karavaně. Dnes večer se bude konat hostina na uvítanou.

Kindan si všiml, že u Harfeníkovy chaty Zenor zpomalil a pak se dokonce zastavil – načež s údivem zjistil, že kamarád se tryskem pustil k průčelí domku, takže se mu ztratil z dohledu. Podle všeho vběhl dovnitř. Co to Zenor vyvádí?

Kindan usoudil, že kamarád vběhl do domku, protože na něho někdo zavolaal. V duchu si slíbil, že se na to přeptá.

Pak jeho pozornost upoutaly první zvuky blížící se karavany a obrátil se jejím směrem.

Větrník přinesl do Harfeníkovy chaty slabou vůni pryskyřice. Vůni borové pryskyřice a ještě něčeho, náznak pachu, který Nuella okamžitě připomněl. „Zenore, jsi to ty?“ sykla.

Zvuk dusajících nohou náraz utichl a pak se hlučně přitíhl k oknu, kterým vzápětí přilétl Zenorův šepot: „Co tady děláš?“

Nuella pokrčila nos. Tón jeho hlasu ji dopálil. „Pojd' dovnitř a já ti to řeknu!“ odsekla našťavaně.

„Hm, tak dobře,“ zahučel Zenor. „Ale jenom na chvíli, běžím Zprávu.“ Nuella dobře slyšela to velké písmeno na začátku slova a pochopila, že jde o dětskou hantýrku: „Běžím vyřídít Zprávu.“

S dalším vyptáváním počkala, dokud Zenor nezadupal na předních schodech. Vyšla z kuchyně do chodby a zamířila ke vchodovým dveřím. Spolu s vcházejícím Zenorem zavanula dovnitř jezerní vlhkost.

„Myslela jsem, že Běžec je Kindan a ty že držíš hlídku,“ poznamenala Nuella.

Zenor pokrčil rameny. „Prohodili jsme si to,“ vysvětlil. Pak nadšeně zadrmolil: „Dovolí mi, abych mu pomohl s mytím hlídacího whera!“

„Kdy?“

„Už dneska večer,“ chlubil se Zenor. „Dorazila karavana –“

„Slyšela jsem o tom,“ přikývla Nuella podmračeně. „Nevíš, jestli s ní přijel i nový Harfeník? Potřebuju se s ním sejít.“

„Sejít? A co řekne tvůj otec?“ upozornil Zenor.

„Na to kašlu!“ prskla Nuella beze všech cavyků. „Když už mám pořád trčet tady zavřená, aspoň se můžu něco naučit od Harfeníka. Zase se trochu procvičit na dudech –“
„Co když se někdo o tom dozví?“
„Přece dorazí karavana, ne? A dnes večer bude hostina a slavnost, ne? Teď jim to běžíš povědět na náměstí, ne?“
ušklíbala se Nuella a ani nečekala na odpověď. „Takže dnes večer se obléknu do pestrých a černých barev – jako kupci – a nikdo si mě nevšimne.“
„Kupci ano,“ nesouhlasil Zenor.
„Kdepak, nevšimnou,“ nedala se zvíkat Nuella. „Nejvýš si pomyslí, že jsem horník, který se takhle vyšňořil jim na počest.“
„A co tvoji rodiče, co Dalor?“
Nuella pokrčila rameny. „Musíš zařídít, abych na ně nenarazila, ale to bude snadné. Zvlášť když mě tam ani nečekají.“
„Ale –“
Nuella popadla Zenora za paži, obrátila ho ke dveřím a vystrčila ho z domku. „Koukej sypat, než se lidi začnou divit, že ti to trvá tak dlouho.“

Než Kindan směl po pár hodinách odejít z pozorovatelný, stačil Zenorovu divnou zastávku pustit z hlavy. V žaludku mu kručelo, protože zdola se k němu od obrovských kuchyňských ohňů nesly lahodné vůně kořeněné wheřiny. Každá rodina v Táboře Natalon jedla obvykle ve svém domku, ale dnes večer uprostřed náměstíčka planuly v jámách obrovské ohně a kolem stály dlouhé dřevěné stoly a lavice, aby se tam mohli uvelebit všichni, obyvatelé Tábora i hosté z karavany.

Harfeník Jofri a hlouček dalších muzikantů vyhrávali veselé melodie a všichni se spokojeně cpali.

Kindanovi se povedlo ukořistit talíř jídla a najít si klidné místo k sezení hodně stranou, aby ho dospělí náhodou nějak nezaměstnali. Blaženě žvýkal kořeněnou wheřinu – připravenou podle jeho nejoblíbenějšího ze sestřiných skvělých receptů – usrkal čerstvou šťávu z bobulí a přitom měl uši i oči nastražené, jednak aby se vyhnul vyrušení, jako je práce, jednak aby mu neunikla žádná z těch zajímavých povídek.

Za stolem postaveným v čele, v samém středu ostatních stolů, Kindan zahlédl vůdce karavany s jeho paní, ale většinou nespouštěl oči ze sestry a jejího snoubence Terregar. Kovář byl vysoký jen průměrně, ale měl mohutné svaly. Tmavé vousy nosil kratičce zastřižené a obličej měl skoro stále rozzářený bělostným úsměvem, ještě umocněným čtveráckými modrými očima. Kindanovi se líbil od první chvíle, co ho uviděl.

Terregar a Silstra – jedno jméno hezčí než druhé. Ale pro Kindana a celý Tábor Natalon už jeho sestra navždy zůstane jenom Sestřičkou. Moc by ho zajímalo, jestli v Telgarské cechovní síni Kovářů už nějakou „Sestřičku“ mají. Kdoví, možná se vdala do jiného cechu a teď za ni hledají náhradu. Jestlipak si Tábor Natalon najde náhradu i za jeho Sestřičku?

Kindan ucítil, že mu slzí oči. Pomyslel si, že se nejspíš stočil vítr a foukl mu do nich trochu popela od ohnišť. Honem zapolykal sevřeným hrdlem, protože věděl, že Sestřička bude moc a moc šťastná: sám slyšel, jak to mnohokrát opakovala. A nebylo pochyb, že Terregar je příjemný muž. Přesto... Bez starší sestry bude v Táboře mnohem smutněji, bez sestry, která od mamičiny smrti pečovala o celou rodinu.

Vítr opět změnil směr a osvěžující vánek přinesl novou vůni – šlehaný nákyp! Kindanovi nanovo zakručelo v žaludku. Honem se snažil určit přesné místo, kde tu dobrotu nabízejí, začal se dychtivě zvedat, když ho zpátky na sedadlo stlačila rázná ruka.

„Ať tě to ani nenapadne!“ zavrčel mu do ucha hlas Kajleka, nejmladšího z jeho starších bratrů. „Otec mě poslal, ať ti vyřídím, že máš jít okamžitě umýt Daska.“

„Ted' hned?“

„To se rozumí!“

„Ale zatím mi snědí všechnen nákyp!“ zabědoval Kindan.

Na Kajleka tím neudělal sebemenší dojem. „Kus dostaneš zítra při svatební hostině!“ připomněl necitelně. „A koukej ho umýt jaksepatří, jinak ti otec stáhne kůži zaživa!“

„Ale vždyť ještě není tmá!“ namítal Kindan. Dask, jako ostatně všichni hlídací wherové, se narodil s obrovitánskými očima, kterým denní světlo působilo nepopsatelnou bolest. Daskovy oči fungovaly nejlépe v noci, v úplné temnotě. Ve tmě neexistovalo nic, co by hlídacímu wherovi uniklo. Řada horníků vděčila za svůj život právě téhle wheři schopnosti, která mu umožnila zahlédnout lidské tělo i pod balvany a sutí závalu.

Nad oběma bratry se zastavila mohutná postava. Kindanovi stačilo mrknout na příkrčeného Kajleka, aby pochopil, o koho jde. Kajlek se jejich otce odjakživa děsil ještě víc než Kindan.

„Vy dva rušíte lidi při večeri,“ poznamenal otec hlubokým hlasem, zhrublým po bezpočtu let strávených v dole. Jednu velkou ruku položil Kajlekovu na rameno.

„Jen jsem mu vyřizoval, ať umyje Daska!“ vydechl Kajlek.

Kindan vzhlédl a pevně se zadíval otci do očí. Danil mu pohled oplatil s lehkým pokývnutím.

„Hm, ale to počká až po nákypu,“ souhlasil. Silným ukazováčkem zahrozil na nejmladšího syna. „Doufám, že rodině uděláš čest a že náš hlídací wher bude zítra zdrojem závidy celé Crowské Držby!“

„Ano, pane!“ vyhrkl Kindan dychtivě. Děsivá povinnost se náhle změnila na projev velké důvěry a úcty. „Spolehni se, otče!“

Danil stále nezvedal ruku z Kajlekova ramene.

„Pojď se mnou, synku, rád bych tě seznámil s řemeslnickou dcerkou.“

Dokonce i ve vyhasínajícím světle soumraku Kindanovi nešlo, že Kajlek zrudl dokrvava. Bratrovi se právě přehoup

čtrnáctý Oběh a tonul v rozpacích z čerstvě zhrublého hlasu i nově objeveného mužství, takže děvčat ve svém věku se styděl až běda. Kindanovi se podařilo nevypřsknout nahlas smíchy, ale Kajlek zachytil jeho pohled a loupil po něm očima. Kindan se vmžiku vzpamatoval – protože Kajlekovy oči slibovaly pomstu. Pak Kindana poškádčila vůně šlehaného nákypu. Honem se otočil na podpatku, aby si ukořistil kus včas, dokud ještě nějaký zbývá. Kajlekova pomsta byla v nedohlednu – a šlehaný nákyp byl právě teď.

Večerní hostina na Táborovém náměstíčku byla ještě v plném proudu, když Kindan zamířil nahoru k přístřešku, v němž bydlel Dask. Když zvolna a rozvážně zamířil pryč od planoucích ohnišť a davu, ze stínů se odloupla drobná postavička a pustila se za ním.

„Jdeš umýt hlídacího whera?“ zašeptal Zenor udýchaně, jak se s kamarádem snažil udržet krok.

„Jdu.“

„Tak proč jsi mi to neřekl?“ zafňukal Zenor zoufale ukřivděným hlasem.

„Hele, jsi tady, ne?“ prohodil Kindan. „Kdybych tě šel hledat mezi lidí, Kajleka by to trklo a určitě by nám to nějak zarazil.“

„Aha.“ Zenor neměl starší bratry, a tak neovládal jemnou techniku, jak je podfouknout. Na druhou stranu toužil po starším bratrovi stejně vášnivě jako Kindan toužil po mladším, takže spolu báječně vycházeli – i když ve skutečnosti je od sebe dělily pouhé dva měsíce.

V polovině cesty si Kindan povšiml, že se za nimi plíží další stín.

„Co to znamená?“ zastavil se a namířil ukazovák.

„Co myslíš?“ vyhrkl Zenor bleskově. „Nic nevidím.“

Jedna z věcí, které Kindan na kamarádovi upřímně oceňoval, byla jeho totální neschopnost lhát.

„Třeba to byl akorát stín měsíců,“ navrhl ještě Zenor a ukázal na oba pernské měsíce, Timor a Belioru.

Kindan pokrčil rameny a pokračoval v cestě vpřed. Koutkem oka přitom viděl, že stín se jich stále drží. Na chvíli se zamyslel a náhle ho něco napadlo.

„S kým jsi to dnes mluvil, víš, u Harfeníka?“ zeptal se Zenora.

Zenor se zprudka zastavil jako zasažený bleskem. A, jak si spokojeně všiml Kindan, současně se zastavil i stín. „Kdy?“ kvíkl Zenor s nevinně vykulеныma očima.

„Když jsi od Natalona běžel dolů na náměstí,“ objasnil Kindan. „Z té výšky jsem zahlédl, že ses s někým zastavil na kus řeči – ale Jofri byl v hloučku kolem Natalona už ve chvíli, kdy jsi mu vyřizoval Zprávu, takže s ním jsi mluvit nemohl.“

„Já? Co? Kdy?“ opakoval popleteně Zenor.

Kindan mlčky vyčkával na odpověď.

„A jo!“ vyhrkl Zenor náhle, jako by se skutečně rozpomněl a vůbec se nesnažil narychlo vykourmat lež. „To byl jen Dalor.“

Dalor byl Natalonův syn, téměř ve stejném věku jako Zenor a Kindan. Kindanovi šlo proti srsti, jak se Dalor vytahuje, že jeho otec je zakladatel Tábora, ale jinak proti chlapci neměl ani to nejmenší. Dalor se většinou choval čestně a nejednou se postavil na Kindanovu stranu, když si na něho dovoloval Kajlek. Kindan to Dalorovi oplácel ve chvílích, kdy rvačky pro změnu vyvolával Cristov, jediný Tarikův syn.

Kindan se na Zenora zkoumavě zahleděl, ale než stačil položit další otázku, Zenor se zeptal: „Nezlobil by se tvůj otec, kdyby zjistil, že jsem ti pomáhal s mytím Daska?“

„Nevím, ale dáme si pozor, aby se o tom nedozvěděl,“ rozhodl Kindan.

Zenor kývnutím vybědl Kindana, ať pokračuje v cestě. „Takže sebou radši hodíme, než se naši začnou divit, kam jsem se vypařil.“

Kindan měl sto chutí znovu Zenora poškádlit kvůli jejich stínu, ale stačil mu jediný pohled do kamarádovy tváře, aby si to zase rozmyslel.

„No dobře,“ spokojil se Kindan s vysvětlením a znovu se pustil nahoru ke kůlně, kde přespával Dask. Hned vedle ní stál domek, kde bydlela jeho rodina.

Kůlna s Daskovým pelechem byla tak prostorná, že hlídací wher si mohl hovět na boku a ještě mu kolem dokola zbývala spousta místa. Podlahu kryla teplá slaměná podestýlka. Kindan opatrně otevřel dvoukřídlé dveře a zapískal kratičkou melodií.

„Dasku?“ houkl Kindan něžně. „To jsem já, Kindan. Otec mě posílá, abych tě hezky vydrbal na zítřejší svatbu.“

Hlídací wher spal stulený do klubička, ale teď se poslušně rozvinul. Zpod zakrslých křídel se vynořila hlava a oslnivě zářivé oči připomínající obrovité, drahokamy posázené kulaté lucerny odrážely na chlapce poslední záblesky soumraku.

„Mrmmf?“ zabroukal hlídací wher. Kindan rychle, nicméně obezřetně přešel až k wherovi a s tichým pobrukováním zvolna vtáhl ruku, aby šeredného hlídacího whera podrbal na hrbolku těsně nad okem.

„Mrmmf,“ broukl Dask se vzrůstající blažeností. Kindan mu foukl směrem k nozdram, aby si hlídací wher pořádně čichl a poznal ho. Dask zafrkal a fouknutí chlapci oplatil. Kindan se natáhl o kus výš a začal Daska hladit po uších.

„Hodnej kluk!“ pochválil hlídacího whera. Dask natáhl krk, vyškubl hlavu z Kindanova dosahu a z výšky se pyšně zadíval na hocha.

„Přišli jsme tě vydrbat, umýt,“ opakoval Kindan. Dask se k chlapci sklonil a znovu na něho zblízka dechl, načež opět zvedl hlavu a zahleděl se za závěs, který zevnitř visel přede dveřmi a chránil vnitřek pelechu před světlem. Kindan si uvědomil, že Dask si všiml Zenorovy přítomnosti. „To je v pořádku. Jenom Zenor,“ chlácholil Daska. „Pojď dovnitř, Zenore.“

„Když tady je hnusná tma,“ postěžoval si Zenor a dál váhavě přešlapoval přede dveřmi.

„No jasně,“ přisvědčil Kindan. „Dask má tmu rád, vid', ty obřiku?“

Dask souhlasně vydechl přes Kindanovu hlavu a opět otočil krk a zvědavě juknul na Zenora.

„Slunce už zapadlo,“ oznámil Kindan hlídacímu wherovi a ukázal směrem k jezeru. „Co kdyby ses šel rychle smočit a já se Zenorem ti zatím vyčistíme pelíšek?“

Dask přikývl a vyběhl z kůlny. Zenor s očima navrch hlavy ucouvl, aby se drak mohl protáhnout kolem něho. Venku Dask šťastně zacinkal, jednou máchl malými křídly a náhle zmizel. Z místa, kde wher stál původně, ovanul Zenora poryv studeného větru.

„Kindane, on zmizel!“

„Skočil do mezimezí,“ vysvětlil Kindan kamarádovi. „Pojď mi pomoci s tím pelechem. Vedle tebe by měla ležet hromada čerstvé slámy.“

„Do mezimezí? Myslíš, jako draci?“ Zenor těkal pohledem mezi místem, odkud se vypařil wher, směrem k jezeru a zase nazpátek.

Kindan se zamyšleně koukl po kamarádovi a pokrčil rameny. „Asi ano. Nikdy jsem neviděl, jak do mezimezí mizejí draci. Slyšel jsem, že jim to přikazují jejich jezdcí – ale Dask tam skáče sám od sebe. Nelíbí se mu ty zářivé ohně dole na náměstí, takže se vždycky rozhodne pro rychlejší způsob letu k jezeru. No tak,“ pokračoval. „Pojď mi přece pomoci. Za chvíli bude nazpátek a to nám teprve začne pořádná dřina.“

Kindan to myslel vážně. Sotva z čerstvé slámy připravili obstojný pelech, další závan ledového vzduchu ohlásil vracejícího se Daska. Wherova hnědá kůže se leskla krůpějemi vody. Dask opět blaženě broukl a oklepal se.

„Ne!“ okřikl ho Kindan. „Neoklepávej se! Nejdřív z tebe musíme dostat tu špínu!“

Popadl rýžák na dlouhé násadě a kus hrubého mýdla. Zenorovi ukázal kbelík pisku na drhnutí. Společně potom vydrbali hlídacího whera od hlavy až po pazoury a od nozder až po špičku ocasu. Než byl wher úplně suchý a čistý, oba chlapi se stačili skrz naskrz promočit a zpotit.

„Tak hotovo, Dasku,“ prohodil Kindan spokojeně. „Je z tebe čistoučký krasavec. Hlavně se do zítřejšího obřadu nevyválej v hlině.“

I v tom hustém šeru viděl, jak se v Daskových očích složených z bezpočtu plošek přelévají modrozelené vlnky slasti.

„Júúú!“ vyhekl Zenor a svezl se na podlahu vedle dveří. „Mytí hlídacích wherů je vážně makačka. To by mě teda zajímalo, jak vypadá mytí draka!“

„Určitě to je ještě větší dřina,“ ujistil ho Kindan. Na Zenorův tázavý pohled doplnil: „Pochop, draci jsou větší, ne? A kůže se jim navíc loupe, takže se ke všemu musejí na konec natřít olejem.“

Kindan se vytáhl na špičky, objal Daska kolem krku a láskyplně ho popleskal. „Tady Dask si s takovými věcmi nemusí lámat hlavu. Má kůži pěkně tuhou!“

„Padám únavou,“ přiznal se Zenor. „Neumím si představit, jak by ho člověk zvládl umýt sám.“

„Ale i my dva bychom skončili mnohem dřív, kdyby nám pomohl tvůj kamarád,“ nevydržel to Kindan.

Zenor vyskočil, jako by ho bodl. „Vůbec nevím, o čem to mluvíš? Jsme tu jenom my dva!“

„S kým si to povídáš?“ houkl před přístřeškem Kajlek. „Kindane, jestli ti někdo pomáhá, otec z tebe stáhne kůži zaživa!“ Zenor se stačil vytratit do temného kouta těsně předtím, než se ve dveřích objevil Kajlek s podezřívavým výrazem ve tváři.

„Co to plácáš, Kajleku?“ ušklíbl se Kindan výsměšně. „Přece vidíš, že jsem zrovna skončil!“

„Jo, ale dvakrát dřív, než bych od tebe čekal,“ huhlal Kajlek a jukal do všech koutů přístřešku. Kindan zahlédl, jak za bratrovými zády Zenor opatrně schovává rýžák, kterým hlídacího whera myl on.

„Práce mi jde od ruky,“ usmíval se Kindan.

„Odkdy?“ ušklíbl se Kajlek. „Jsem si jistý, že ti někdo pomáhal. Otec tě sešvihá – však víš, jak se zlobí, když mu čumilové lekají hlídacího whera.“ Kindan si uvědomil, že bratr nikdy nepronese Daskovo jméno.

„Ať je to kdokoli, pořád musí být někde tady!“ prohlásil Kajlek a těkal očima v prostorách temné kůlny. „Najdu ho a potom –“

Nedořekl, zvenčí ho vyrušil rachot padajících kamení.

„Ahá!“ vykřikl Kajlek a vystřelil ven směrem po zvuku.

Kindan počkal, dokud bratrovy kroky nedozněly v dálce, a teprve potom se obrátil k Zenorovi: „Podle mě to je v pohodě. Ale teď se radši vypař.“

„Jo, bude to lepší,“ přikývl Zenor.

„A poděkuj svému kamarádovi za to, že Kajleka odlákal. Už jsem myslel, že tě stoprocentně najde.“

Zenor se zhluboka nadechl, jako by se chtěl pustit do hádky, ale nakonec jenom s povzdechem zavrtěl hlavou a zmizel. Kindan chvíli poslouchal, jak kamarádovy kroky utichají v dálce směrem k náměstí, potom se uklonil Daskovi, rozloučil se s ním a zavřel vrata přístřešku.

Venku se zarazil. Ohlédl se k místu, odkud se předtím ozývalo rachot padajících kamení. Bylo to jenom kousek od stezky, která spojovala doly a náměstí. Na chvíli se zastavil a snažil se proniknout temnotu pohledem. Kdyby byl Zasvěcený hlídacímu wherovi jako otec Daskovi, zeptal by se ho, kdo se v noci vlastně skrývá. Nakonec to vzdal a zkusil hádat.

„Děkuju, Dalore!“ houkl do tmy a pustil se k domku, kde bydlela jeho rodina.

Chvilku po jeho odchodu se ozvalo tichounké zahihňání.

Kapitola 2.

Když prvním úsvitem zalévá se země,
vidím, že z dálky drak se blíží ke mně.

Kůži má bronzovou, oči dozelena
- ten drak je krásnější než žena.

„Probuď se, ospalče!“ křikla Sestřička škádlivě na Kindana. Chlapec se ještě hlouběji zavrtal pod teplé přikrývky. Někdo mu prudce vyškubl polštář zpod hlavy. Zafňukal, protože ten náhlý útok ho vyděsil.

„Slyšels Sestřičku! Koukej vstávat!“ poručil Kajlek a drsně vyšoupl nejmladšího bratra z postele.

„Už jsem vzhůru! Už jsem vzhůru!“ vrčel našťavaně Kindan. Chtěl urvat ještě aspoň malou chvilku ze svého snu. Věděl, že je o mamince.

Kindan se o svých snech s maminkou nikomu nesvěřoval, ne poté, co to zkusil po prvním z těch snů. Věděl, že maminka zemřela při jeho porodu. Těžko to mohl nevědět, protože bratři a sestry ho z její smrti otevřeně a na rovinu obviňovali. Ale Sestřička – a také otec, který mluvil málokdy – tvrdili, že on za to vážně nemůže. Sestřička Kindanovi vyprávěla, jak šťastně se maminka usmála, když ho podržela v náručí. „Je krásný!“ pochlubila se tatínkovi. A potom umřela.

„Maminka tě moc chtěla“, řekl mu Danil jednou, když Kindan přiběhl domů s pláčem, že mu starší bratři vyčítají, že o něho nikdo nestál. „Věděla o tom nebezpečí, ale prohlásila, že za to stojíš.“

„Maminka říkala, že s tebou nebude moc práce“, prozradila mu Sestřička jindy, „ale že za to budeš stát.“

Dnes ráno však Kindan neměl pocit, že by za něco stál. Rozespale se oblékl, nad umývadlem si umyl obličej studenou vodou a vrhl se ke stolu se snídání.

„Vylíj vodu a opláchni umývadlo!“ poručil Jakris, drapl ho za ucho a nasměroval ho zpátky k ložnici. „Myl ses jako poslední.“

„Udělám to později!“ vyjekl Kindan.

Jakris se obrátil a zatarasil mu dveře vlastním tělem. „Žádné později – uděláš to hned, jinak si to Sestřička s tebou vyřídí.“

Kindan se zaškaredil a poslušně se vrátil k umývadlu. Zády k Jakrisovi vyplázl jazyk. Kdyby ho starší bratr přistihl, určitě by mu vrazil jedno za ucho.

Vylití a otření umývadla ho zdrželo natolik, že k snídání se dostal jako poslední. Nešťastně pátral, co na stole zbývá k snědku. Na pití klah – ale už vychladlý. Trochu obilných vloček, ale skutečně jen hrstička, a bez mléka. Sourozenci se hrnuli pryč, ale Sestřička se na každého z nich přísně zamračila nebo na něho broukla, aby se honem vrátili nazpátek a nenechávali všechno ušpiněné nádobí na starost Kindanovi.

„Dnes večer si pochutnáš, Kindane“, slibovala Sestřička, když zachmuřeně dloubal lžící do snídaně. Oči jí nezvykle zářily.

Kindan chvíli nechápavě koukal, ale pak se rozpomněl – dnes večer je svatba. Sestřiččina svatba.

„A teď sypej, čeká tě spousta povinností“, dodala a láskyplně ho vyšoupla z kuchyně.

Hned za dveřmi se Kindan zastavil. Sestřička dnes nerozdala práci jako obvykle. Už se chtěl vrátit, když za ním sama vyběhla.

„Běž se zeptat Jenelly!“ poručila káravě dřív, než Kindan stačil otevřít ústa.

Jenella byla Natalonova manželka. A v pokročilém stupni těhotenství. Sestřička jí pomáhala hned od chvíle, co se před šesti měsíci přistěhovaly do Tábora i rodiny.

Kindan se už dávno přesvědčil, že na světě neexistuje nic horšího než dopálená Sestřička, takže tryskem odpelášil. Tak moc se toužil dostat z jejího dosahu, že si až se zpožděním uvědomil, že nohy ho kdovíproč donesly ke vchodu do dolu. Než by se obrátil nazpátek, zastavil se a zamyšleně se na něj zadíval.

Obvykle platilo, že jednou z prvních ranních povinností chlapců v Táboře je vyměnit v důlních štolách košíčky se světleny. Ovšem dnes se konala svatba a doly byly zavřené pro všechny – s výjimkou několika nešťastníků, kteří měli tu smůlu, že na ně vyšla směna u pump – takže Kindan si před vchodem do dolu kladl v duchu otázku, zda se dnes nekoná ani výměna košů. Nakonec usoudil, že by měl světleny vyměnit už z toho důvodu, aby horníci druhý den ráno nemuseli vcházet do temné štol.

Z hlubin dolu k němu náhle dolehly hlasy. Slova sice zněla nezřetelně, ale rozeznal, že jeden hlas je hluboký, mužský, a druhý že patří mladíckému děvčeti.

„Héééj!“ křikl do důlní chodby. Napadlo ho, že třeba některý z členů karavany si šel prohlédnout důl.

Hlasy se odmlčely. Kindan si přiložil dlaň k uchu a snažil se zachytit sebeslabší zvuk. Včera v noci, když Táborové ohně dohořely na pouhé uhlíky a přes náměstíčko zavanul ledový víchř z hor, starší chlapci začali vyprávět různé strašidelné historky o přízracích v dole. Kindan si byl jistý, že duchové neexistují, ale stejně ho nijak nelákala představa, že by do štol měl vejít úplně sám.

„Héj!“ zavolal podruhé, tentokrát váhavě. Vylákat duchy ven se mu rozhodně nechtělo.

Žádná odpověď. Až po nekonečně dlouhé době zaslechl těžké kroky dusající po hliněné podlaze jeskyně. Ucouvl od vchodu. Objevil se temný stín a posléze přijal lidskou podobu.

Byl to vychrtlý stříbrovlasý stařec, kterého Kindan ještě nikdy v životě neviděl. Vypadal ztrhaně a oči měl zasmušilé, jako kdyby v nich nezbývala jiskřička veselí, jako by z nich vyprchal veškerý život. Kindan o krok ucouvl a připravil se k útěku. To dítě v dole – to s holčičím hlasem. Snad ho tenhle přízrak nesežral?

„Ty tam!“ houkl muž.

Sotva Kindan zaslechl sytý zvučný hlas, naráz pochopil, že muž není žádný přízrak. Přízvukem patřil jednoznačně do Držby Fort a navíc se vyznačoval kultivovaným zabarvením typickým pro příslušníky Harfenického cechu.

„Ano, pane?“ vyhrkl Kindan, který netušil, jakým titulem se muž honosí, takže neriskoval a sáhl po oslovení, jež snad

nemohlo nikoho urazit. Co když se Mistr Harfeník z Cromské Držby přišel osobně přesvědčit o práci Tovaryše Jofriho? Nebo že by Harfeník přijel s kupci?

„Co tady okouníš?“ vyštěkl na něho stařec.

„Přišel jsem se podívat, jestli zářiče nepotřebují vyměnit,“ zajíkl se Kindan.

Stařec se zamračil, čelo mu zbrázdily vrásky. Pootočil hlavu, jako by se chtěl ohlédnout přes rameno, ale skoro ihned se zarazil. „Říkali mi,“ namítl, „že dnes sem nikdo nepřijde.“

„Ano, dnes je svatba,“ přikývl Kindan. „Ale když já si nebyl jistý, jestli Natalon chce zářiče vyměnit, nebo ne.“

„Nu, každopádně jim to neuškodí,“ potvrdil stařec. Hluboko v chodbě spadl z výšky kamínek a on se znovu ohlédl a vzápětí se zahleděl zpátky na Kindana. „Tam dole může být pořádně nebezpečno. Ale tak se mi zdá – počkat! – Ty jsi Kindan?“

„Jsem, pane,“ přisvědčil chlapec celý vyjevený, odkud stařec zná jeho jméno. Přece nemůže vědět i o... Zděšený Kindan si stačil představit až příliš dlouhý seznam svých uličnictví a zločinů, než stařec opět promluvil.

„Do patnácti minut tě očekávají v Harfeníkově domě, mladý muži!“ oznámil. Kindan se vmžiku pustil do běhu směrem k Jofriho obydlí, ale stařec ještě dodal: „Připrav se na zpěv, a ne abys byl udýchaný!“

„Jistě!“ křikl Kindan bez ohlednutí a přitom letěl, co mu nohy stačily.

Sotva se Kindan dostal z doslechu, stařec se ohlédl do temného ústí dolu. „Můžeš ven, už zmizel.“

Zaslechl, jak se ke vchodu chodby blíží lehýnké krůčky, ale zarazily se dřív, než se jejich majitel objevil na světle.

„Znám zkratku, jestli chceš, pane.“

„Vnitřkem hory?“ zajímal se stařec.

„Jistě.“ Po chvilce ticha, kdy dívka vytušila starcovo váhání, ještě dodala: „Už jsem tudy šla mockrát. Povedu tě.“

Stařec se usmál a zamířil zpátky do jeskyně. „Nu, když mě povedeš, půjdu tou zkratkou moc rád,“ pravil a zlehka se uklonil postavičce skryté ve tmě. „Hádám dobře, že se tam dostaneme dřív než ten mládeneček?“

Dívka odpověděla pouze rozpustilým zahihňáním.

Před Harfeníkovo obydlí dorazil Kindan úplně bez dechu. Zenor už ho vyhlížel.

„Kindane, stihl jsi to na poslední chvíli,“ přivítal ho kamarád. „Kdyby ses o pár minut opozdil –“ Nedořekl, ale z očí mu čísel strach.

„Co se děje?“

„Mistr si chce poslechnout náš zpěv,“ vysvětloval Zenor. „Kajlekovi už řekl, že na svatbě zpívat nesmí.“

Kindan se při představě Kajlekova zahanbení škodolibě rozzářil. Ne snad, že by ho to překvapilo. Kajlekův zpěv připomínal sypající se štěrka a bratr za nic na světě nedokázal udržet tón. Když si kvůli tomu kamarádi z něho utahovali, Kajlek se dušoval, že zpívání ho beztak nebaví a vůbec, než se mu změnil hlas, že zpíval krásně jako Harfeník. Z vyprávění starších bratrů a Sestřičky však Kindan věděl, že obojí je velká lež: Kajlek naopak zpívá k smrti rád, ale nemá špetku hudebního sluchu.

Silstra se snažila vymyslet různé způsoby, jak všechny své sourozence zapojit do svatebního veselí, a její návrh, že Kajlek by měl zazpívat, byl pravděpodobně důkazem toho, že jí selhávají nervy i fantazie.

Zenor dloubl Kindana do žeber. „Copak tě to ještě netrklo? Když nesmí zpívat Kajlek, kdopak odzpívá všechny svatební písně, co?“

Kindan vyvalil oči a současně s tím, jak mu došel význam té příšerné pravdy, otevřel pusku jako ryba na suchu.

A přesně v tom okamžiku se otevřely dveře chaty.

„Pojď dál, pojď dál, nemám čas tu okounět,“ zabručel zevnitř hlas, který však nepatřil Tovaryši Jofrimu. Byl to hlas starce, s nímž se Kindan setkal nahoře u ústí štol.

Rozzuřený chlapec vpadl do místnosti.

„Co tady pohledáváš? Jako by nestačilo, že jsi vlezl do důlní chodby bez svolení Horníka Natalona, ale ještě zabrat i Harfeníkovo obydlí –“ Kindan se prudce zarazil a v obličeji se mu rozlil děs. Cítil, že tváře mu planou ruměncem rozpaků a studu. Ale ne! zanařikal v duchu. Náhle se mu udělalo špatně od žaludku. To je nový Harfeník! Náš nový Harfeník! Stařec však nad Kindanovým výbuchem nemávl jenom tak rukou.

„A nestačilo by náhodou to, co vyvádíš sám?“ obořil se na chlapce hlasem, který místnůstku zahltl nejenom hlasitostí, ale i melodickým rozsahem.

„Omlouvám se,“ zahuhlal Kindan a dloubl špičkou střevíce do prkenné podlahy, jako by si v ní chtěl prohrabat únikovou cestu před vlastním studem i Harfeníkovým hněvem. „Nenapadlo mě, že byste mohl být nový Harfeník.“

„Chceš říct, že vůbec nemyslíš!“ okřikl ho stařec podrážděně.

Kindan svěsil hlavu. „Ano, pane.“ Pokud Kindan v něčem vynikal, pak to bylo snášení výčitek – v tom směru měl hromadu zkušeností.

„Podle všeho si na nemyšlení potrpíš, nemám pravdu?“ pokračoval Harfeník jízlivě.

„Máte, pane,“ potvrdil Kindan se sklopenýma očima. I svou odpověď směřoval dolů k podlaze.

Nový Harfeník provrtával chlapce zlostným pohledem. „Snad nejsi spřízněný s tím moulou, s kterým jsem dnes ráno vyběhl?“

Harfeníkův dotaz přiměl Kindana vzhlednout. Zaťal pěsti. Jedna věc je dvakrát po sobě šlápnout vedle a nechat se přitom nacytat cizincem, ale nadávat Kajlekovi do moulů smí výhradně jeho vlastní rodina!

„Hmmm,“ zabručel stařec. „Neříkáš nic, ale z držení těla je jasné, že si stojíš za svým.“

Vstal a přistoupil až k chlapci. „Pěkně tvrdá hlavička. Ale už jsem si poradil s horšími.“

Kindan mlčky planul vztekem.

Harfeník krátce loupal očima po Zenorovi. „Nu, mládenečku, jen pojď dovnitř, však já tě neukousnu!“

Podle Zenorova výrazu bylo nad slunce jasné, že ho příšerně ničí očividná nepravdivost Harfeníkova tvrzení a současně i vědomí vlastního rouhání, že by Harfeník byl schopný lži. Stříhl po Kindanovi tázavým pohledem, ale když se žádné rady nedočkal, zůstal bezradně stát jako zvířátko zahnané do pasti dravým wherrym. Ovšem pak si Harfeník zlověstně odkašlal a Zenor prudce skočil do místnosti, jako by dostal žihadlo.

„Harfeník Jofri mi prozradil, že vy dva pěkně zpíváte,“ pravil Harfeník a střídavě si hochy prohlížel. „Ale Harfeník Jofri je tovaryš, který se věnuje především naučným baladám a bubnům. To já –“ a tady Harfeník klesl hlasem a současně ho zesílil, takže slova se i v té malé místnosti rozléhala mnohanásobnou ozvěnou – „jsem Mistr a mou specializací je hlas. Proto mě přirozeně požádali, abych dohlédl na složení hlasů večerního vystoupení.“

Kindan zvedl vyjukaně hlavu. Harfeník Jofri často chlapcům a dívkám z Tábora Natalon vyhrožoval, že když budou zlobit, sáhne po trestech, které hlasový mistr Harfenického cechu kdysi uplatňoval na něm. „Koukejte poslouchat, nebo s vámi zatočím, jako se mnou zatočil Mistr Zist!“ napomínal je Jofri výhrůžně.

A teď před nimi stál v životní velikosti a se znalostí všech děsivých trestů Mistr Zist osobně.

Zenorovi leknutím poklesla brada. Koutkem oka Kindan zahlédl, že kamarád se snaží něco říct, ale marně, protože měl co dělat, aby mu oči nevyskočily z důlků.

„Vy jste –“, Kindan si zahanbeně přiznal, že ani on se neubráníl zděšení. „Vy jste Mistr Zist?“

Zenorovi se konečně povedlo zaklapnout ústa.

„Vida,“ poznamenal Mistr Zist spokojeně, „tak tys o mně slyšel. Těší mě, že Harfeník Jofri na moje lekce nezapomněl. Teď ještě zbývá se přesvědčit, kolik vás toho naučil,“ pokračoval a varovně zvedl ukazovák. „Nesmím dopustit, aby můj první den tady – a na první svatbě zdejšího Tábora – pokazily nesprávně posazené hlasy.“

Mistr Zist mávnutím vyběhl oba chlapce, ať k němu přistoupí trochu blíž. „Až se připravíte, chci slyšet stupnici od středního C vícehlasně.“

Kindan a Zenor se po sobě koukli. Harfeník Jofri s nimi procvičoval vícehlasý zpěv hned od jejich první lekce. V očích jim sebejistě zajiskřilo, obrátili se zpět k Mistrovi, otevřeli ústa a –

„Ne, ne, ne!“ zahřměl Mistr Zist. Oba chlapci zalapali po dechu a leknutím se až přikrčili. „Postavte se hezky zpřímá.

Ramena dozadu. Zhluboka se nadechněte a –“

Chlapci se zařídili podle příkazu a začali prozpěvovat stupnici.

„Kdo vám řekl, že máte zpívat!“ zahulákal vztekle Mistr Zist. Když chlapci samou hrůzou hlasitě zaklapli ústa, pokračoval: „Nevzpomínám si, že bych vám nařídil zpívat.“ Netrpělivě si povzdechl. „Jak vidím, nejdřív se musíte naučit správnému dýchání.“

Zenor a Kindan se opět jen užasle podívali jeden na druhého. Dýchat umí přece každý!

Než přišel čas oběda, Kindan se sotva držel na nohou. V životě by ho nenapadlo, že obyčejný zpěv může být tak hrozná dřina! Mistr Zist se rozhodl nedopřát chlapcům přestávku, pouze poslal Zenora vyzvednout oběd a vyřídil Jenelle, že večer budou zpívat na svatbě. Zenorovi se při těch slovech rozsvítilo v očích, ale Kindan byl příliš unavený a pořád ještě příliš vystrašený z Mistra Harfeníka, než aby se z toho dokázal radovat.

„A ty,“ pravil Mistr Zist po Zenorově odchodu, „si nacvičíš svatební chorál, který Harfeník Jofri vybral pro tvého bratra.“

Kindanovi leknutím až zaskočilo. Až se o tomhle dozví Kajlek, stoprocentně ho zabije. Navíc ta skladba byla neobvykle těžká k nacvičení.

Než se Zenor vrátil s obědem – mezitím jako by uplynula celá věčnost – Kindan byl zpocený úsilím a Mistr Zist se málem třásl vzteky.

„Polož jídlo sem!“ poručil mu Mistr Zist, „a koukej se ztratit.“

Kindanovi však stejně nedal pauzu na oběd, místo toho ho nutil pořád zpívat. Bohužel, i když se chlapec snažil sebevíc, píseň nezvládal a nezvládal.

Nakonec Mistr Zist, celý zrudlý od nekonečného hulákání, zoufale vyhodil ruce nad hlavu. „Vždyť ty mě vůbec neposloucháš! Nevěnuješ mi ani špetku pozornosti! Tuhle píseň bys zvládl, ale to bys nejdřív musel chtít! Ach, tys vážně zbytečný tvor! Když si představím, že tvoje matka vyměnila svůj život za tvůj! Vůbec za to nestojíš!“

Kindan zařal pěsti. Oči mu zaplály nenávistnou zuřivostí. Obrátil se na patě a vyřtil se z chaty ven, ovšem hned po pár krocích ho zastavila sestra.

„Jak to jde, Kindane?“ zeptala se vzrušením celá bez sebe, takže si nevšimla, jak se bratr tváří. „Není to nádherné, že přijel sám Mistr Zist? Víš, maminka nám vyprávěla, že právě on ji naučil naši nejoblíbenější písničku!“

Kindan se Sestřičce podíval do obličeje rozzářeného nadšením, ale sotva pochopil význam jejích slov, dostal nápad.

„Nezlob se, Sestřičko, musím pokračovat v cvičení!“ vyhrkl a tryskem se hnál zpátky do domku. Jen přes rameno stačil prohodit: „Všechno bude prostě prima.“

Vpadl do místnosti, kde stále seděl a čekal Mistr Zist. Kindan se vypjal do správného postoje, naplnil si plíce vzduchem a začal zpívat:

Když prvním úsvitem zalévá se země,
vidím, že z dálky drak se blíží ke mně.
Kůži má bronzovou, oči dozelena
– ten drak je krásnější než žena.

Povzbuzen Harfeníkovým mlčením přezpíval Kindan celou píseň. Nakonec upřel na Mistra vzdorný pohled a vášnivě vychrlil: „I já umím zpívat. Moje sestra tvrdí, že zpívám stejně dobře jako maminka. Moje sestra tvrdí, že jsem za to stál. A můj otec to říká taky. A oni to přece musejí vědět – byli u toho, když jsem se narodil.“ Po tvářích se mu valily slzy,

ale kašlal na to. „A moje sestra tvrdí, že maminka posledním dechem slíbila, že nikomu nedám moc práce, ale že se to vyplatí!“

Mistr Zist jen šokovaně zíral. „Ten hlas,“ šeptal si pro sebe. „Máš její hlas.“ Když konečně vzhledl ke Kindanovi, i jemu plavaly oči v slzách. „Chlapče, omlouvám se, nikdy jsem neměl říct... Neměl jsem právo... Mohl bys mi to prosím zazpívat znovu? Máš stejně lyrické podání jako ona.“

Kindan si otřel oči a zhluboka se nadechl, jenže hrdlo měl pořád ještě sevřené žalem a vzteky. Mistr Zist zvedl ruku, aby ho zastavil v dalších pokusech, odešel do kuchyně a vrátil se s šálkem teplého čaje.

„Vypij to, pročistí ti to hrdlo,“ vybídl chlapce ještě laskavěji a mírněji než předtím. Zatímco Kindan pil, Mistr Zist se přiznal: „Byl jsem na tebe moc přísný, mládenečku. Snad ještě nikdy jsem na žádného žáka nebyl tak přísný. Neměl jsem ti tolik ubližovat. Jenže pochop – rád bych, aby se dnešek pro tvou sestru i otce vyvedl co nejlíp. Chtěl bych jim to dát jako dárek.“

„Já taky,“ připustil Kindan.

Mistr Zist se k němu naklonil a pokýval hlavou. „To jsem poznal, mládenečku. To jsem poznal.“ Natáhl ke Kindanovi ruku. „Takže teď se zase pustíme do zkoušení a spolu uděláme všechno, co je v našich silách, platí?“

Kindan odložil hrníček a ostýchavě vložil dlaň do Harfeníkovy mohutné tlapy. „Budu se snažit ze všech sil, pane,“ slíbil.

„Víc od tebe nežádám,“ ujistil ho Mistr Zist. „Ale vzhledem k tomu, jaký máš hlas, nakonec budeme na výsledek oba pyšní.“ Vyhledl z okna. „Ale už nám příliš času nezbyvá, tak co kdybychom se soustředili na to, co umíš nejlépe?“

Kindan souhlasně přikývl, ale bylo znát, že neví, nač Mistr Zist naráží. Harfeník mu věnoval vlídný úsměv. „Co kdybychom do obřadu místo svatebního chorálu zařadili ‚Ranní dračí píseň‘?“

Kindan vykulil oči. „A nemohl bych ji zazpívat, až nad námi bude přelétávat Dask?“ zvolal dychtivě. „To by byla nádhera!“

„Copak hlídací wher umí létat?“ užasl Zist.

Kindan přikývl.

„A létají všichni hlídací wherové?“

„Nevím,“ přiznal Kindan popravdě. „Ale vždyť přece pocházejí z ohňových dráček, stejně jako draci!“

„O hlídacích wherech se toho moc neví,“ vysvětlil Mistr Zist. „Například je známo, že nesnášejí světlo, ale někdo tvrdí, že za to mohou jejich velké oči, další zase věří, že jde výhradně o noční zvířata. A ta křídla se zdají příliš malá, aby je unesla.“

„Tedy, já viděl Daska létat jenom pozdě v noci,“ vysvětlil Kindan. „Otec vykládal něco o tom, že během noci se atmosféra stlačí níž k zemi a vzduch je hustší.“

Mistr Zist přikývl. „Přesně tak. A já zase slyšel od drakenů, že je nebezpečné létat v noci moc vysoko, protože je tam příliš řídký vzduch. Je možné, že hlídací wherové se přizpůsobili výhradně nočním podmínkám, proto jim do hustšího vzduchu stačí i menší křídla.“

Kindan nerozhodně pokrčil rameny a Harfeník se v duchu rozhodl, že tuhle záležitost probere s Mistrem Cechu.

„Tak teď se dáme do práce!“ rozhodl Harfeník. „Podle mě bude báječné, když zazpíváš ‚Ranní dračí píseň‘ s Daskem letícím nad hlavou. Jsi připraven začít?“

„Jsem, Mistře Ziste.“

Po dvou hodinách měl Kindan záda zmáčená potem. Mistr Zist vydával příkazy a rady mnohem vlídněji než předtím a Kindan se podle nich řídil ochotněji než dopoledne, ale přesto to dál byla dřina – pro oba dva. Kindanovi neušlo, že Mistr Zist si z čela stírá krůpěje potu.

Vyrušilo je zaklepání na dveře.

„Běž otevřít, chlapče,“ požádal Mistr Zist laskavě. „Uvařím trochu čaje. Musel bych se moc mýlit, kdyby to nebyl tvůj otec. Určitě se jde přesvědčit, že jsem tě ještě nezaškrtil, a jako záminku ti nese sváteční šaty.“

Mistr Zist se nemýlil.

„Přinesl jsem ti šaty,“ oznámil Danil a zešíroka se usmál. „Ach, chlapče! To bude slavný den, nemyslíš?“

Od jeho otce to byl hotový proslov.

„Mistr Zist chystá čaj,“ sdělil mu Kindan. „Říkal, že je dobrý na krk.“ Už nedodal, že Mistr Zist se rovněž zmínil o tom, že čaj je dobrý i na nervy.

„Celý den jsem pracoval s Jofrim,“ řekl Danil synovi. „Postavili jsme pódium a celé náměstí přichystali na slavnost.“

„Kde ženich s nevěstou stráví noc?“ zajímal se Mistr Zist. Vstoupil s podnosem, na kterém stály tři šálky čaje, a navíc i talíř s malíčkými mlsalkami.

Danila zalil ruměncem. „Och, mezi kupci je zvykem, že novomanželé napoprvé přespí v jejich krytém voze. Všechno nasvědčuje tomu, že Cromský Mistr Cechu nařídil tovaryšům v čele této karavany dohlédnout na to, že Terregar a Silstra se skutečně podřídí jejich tradici.“

„Jak jinak,“ potřásl Zist hlavou a kysele se usklíbl. „Každý, kdo se ženitbou přesouvá na jinou Držbu, potřebuje kupce, aby ho přestěhovali, takže nikdo by si ani ve snu netroufal je poštvat proti sobě.“

Danil si vzal z podnosu jednu mlsalku a zahryzl se do ní. „Výborné! Ještě ani nestačily vystydnout. Poslala je Jenella?“ Mistr Zist přikývl. „Právě teď.“ Kindan si vybavil, že okamžik po otcově příchodu vrzly v kuchyni zadní dveře.

Danil přikývl a naráz zvážněl. „Kindane, běž na chvilku ven,“ požádal.

„Vezmi si s sebou čaj a mlsalku,“ dodal Zist. Kindan si chvatně vybral svou nejoblíbenější, popadl hrnek a zamířil před chatu.

Milla, která v Natalonově původní Držbě zastávala místo vrchní kuchařky a pekařky, moc ráda připravovala různé

pečivo a slané koláčky, kterým říkala mlsalky. Snad nikdy neupekla dvakrát stejné: někdy to bylo sladké pečivo, jindy drobounké, masem nebo lahodně kořeněnou zeleninou plněné koláčky. Ještě teplá mlsalka, kterou ukořistil Kindan, byla z loupavého křehkého těsta s voňavou masovou náplní.

Venku na obloze zářilo odpolední slunce, ale svádělo nerovný boj s podzimním chladem, který halil celé údolí. Otrásl se zimou. Čeká je studený večer, a to navzdory horkému klahu a svařenému vínu pro zahřátí. Honem spolkl zbytek mlsalky, aby horký šálek mohl obemknout oběma rukama.

Z chaty k němu doléhaly stoupající a klesající hlasy, ale slovům nerozuměl. Znuděně došel k ohrazené bylinkové zahrádce, jež dělila Harfenikovu zahradu od Natalonovy držby. Natalon obýval tak velký dům, že slovo chata se k němu vůbec nehodilo. Navíc byl řádně vybudován z kamene. Až se přiblíží doba Míjení, kdy se z oblohy budou snášet Vlákna, současná malá držba se stane vstupní branou do odolné velké Držby vytesané do skály – možná že jednoho dne rozměrně stejně jako Cromská Držba.

Kindan a další chlapci žili na Cromské Držbě skoro celý rok, než Natalon s Danilem a ostatními horníky objevili a založili nový důl.

Cromskou Držbu tvořilo rozsáhlé bludiště tunelů a místností vykopaných do úbočí vysokého, majestátního útesu. Kindan strávil spoustu času probíháním – či úklidem – prázdných komnat, které se změní na domovy všech, kteří v Držbě budou hledat ochranu před Vlákny sypajícími se z oblohy.

Kindana při té představě zamrazilo v zádech. Vlákna. Třpytivé dlouhé stříbřité nitě, které se snášejí z nebe vždy, když se Krvavíce příliš přiblíží k Pernu. Vlákna. Sžíravá, všežravá, ničící všechno, o co třeba jen zavadí – dřevo i těla. Po návratu Vlákna nepřežije v blízkosti Držeb žádná zeleň. Nemyslíci Vlákna se bleskově rozrůstají, aspoň jak Kindana učili, a během pouhých pár hodin zpusťší celé údolí.

Kindan přimhouřil oči a zkusil si představit, jak lze Natalonův dům přeměnit v řádnou Držbu vydlabanou do skály. Určitě bude nabízet skvostný rozhled po celém jezeře. Kindan si však nebyl jistý, jestli se mu zamlouvá představa, že po celých padesát Oběhů bude zalezlý uvnitř skály.

V hloubi srdce si Kindan nebyl jistý ani tím, zda se vůbec chce sám stát horníkem. Honem tu rouhavou myšlenku zaplašil. Jeho otec je přece horník a wherovod. Kindan by se měl považovat za dítě štěstěny, že se mu nabízí možnost zdědit po otci takové povolání.

Horníci měli pro přežití planety zásadní význam. Bez kamene ohňovce, těženého horníky v ohňovcových dolech, by draci nemohli vydechovat oheň, a bez těch plamenů by nemohli spalovat Vlákna ještě ve vzduchu, tedy dřív, než se stačí dotknout země. Uhlí, které dobýval Tábor Natalon, vyrábělo nejžhavější žár k výrobě nejvyšší oceli. A v dalších dolech se těžila železná ruda, z níž se vyráběla ocel. Z té se pak kovaly pluhy, lopaty, krumpáče, hřebíky, šrouby, vědra a bezpočet dalších předmětů, bez kterých by lidé na Pernu nepřežili. A pak tu ještě byly doly na měď, nikl a cín, z jejichž slitin se tepaly mosazné ozdoby a stolní náčiní. Ach ano, a ještě horníci ve velkých solných dolech v Jižním Bolu a Igenu zásobovali celý Pern solí.

Využití hlídacích wherů v dolech patřilo k nejnovějším vymoženostem a Kindan věděl, že jeho otec má na práci s whery tady v dolech zdaleka největší zásluhy ze všech horníků. Dask, Danilův hlídací wher, nejenomže dokázal ostatní horníky varovat před bublinami špatného vzduchu, ale současně neměl sobě rovného v kopání a vynášení železné rudy. Z úryvků rozhovorů mezi otcem a staršími bratry, které Kindan tu a tam náhodou zaslechl, získal silný dojem, že Danil má s využitím hlídacích wherů v dolech ještě mnohem větší plány.

Zatímco lidé byli nejčilejší ve dne a noc prospali, hlídací wherové představovali jejich opak, prospali den a bděli v noci. To byl také důvod, proč je horníci využívali k hlídání velkých Držeb během temných nočních hodin. V dolech pak wherové během noční směny dokázali vykutat mnohem víc nových šachet než ta nejlepší denní směna – a to právě zásluhou hlídacích wherů.

Ale ve skutečnosti se o hlídacích wherech nic moc nevědělo. Dokonce i jeho otec musel na všechno přijít sám – díky svým zkušenostem s Daskem.

Kindan slyšel, že v Táboře Natalon byli původně další dva hlídací wherové. Jeden zahynul a ten druhý opustil Tábor i se svým wherovodem. Kindan slyšel bratry, jak si na to stěžují, i Tarikovy zakyslé poznámky o zbytečnosti hlídacích wherů.

Kindanovi bylo jasné, že kdyby ho někdy vybrali za strážce wheřího vejce, byl by nejšťastnější člověk na světě.

Ale na druhou stranu miloval zpěv.

Odvrátil se od Natalonovy držby a zadíval se na jezero a chalupy u jeho břehů.

Až k oknům byly domy vybudované z hrubě tesaného kamene a zbytek stavby tvořily klády. Nahoře trůnily vysoké převislé střechy. Nedalo se vyloučit, že na ně časem přijde břídlíce a vnější trámy se obloží kamenem, aby snesly žíravý dotek Vlákna, ale většina lidí se stejně bude cítit nejbezpečněji v „řádné Držbě“.

„Kindane!“ vyrušil Danil Kindana ze zadumání. Chlapec se obrátil a na Danilův pokyn se rozběhl zpátky k Harfenikově domu.

„Uvidíme se při obřadu,“ připomněl Danil a pak se ke Kindanovu nezměřitelnému úžasu sehnul a sevřel ho v pevném objetí. „Mám tě rád, synku.“

Kindan usilovně bojoval se slzami v očích. Zaseptal: „Já tě mám taky rád, tatínku.“

Danil odešel, cestou ještě kratičce zamával, a Kindan se vrátil do chalupy. Srdce se mu mohlo rozskočit.

Uvnitř mu Mistr Zisk věnoval předlouhý pronikavý pohled.

„Tvůj otec je výjimečný muž, chlapče,“ řekl konečně. „Mimořádný člověk.“

Kindan přikývl.

„Tak ještě jednou si zopakujeme ‚Ranní Dračí píseň‘ a potom si to projdeme celé,“ vybídl ho Zist. Sotva si však Kindan naplnil plíce vzduchem k prasknutí, Harfeník zvedl káravě ruku. „Ne! Takhle ne, mládenečku! Nezapomeň, co jsem tě

učil.“ Zist si přitiskl dlaně k stranám hrudního koše a stlačil si tak bránici. „Odtud dolů. Dýchej nahoru a dolů, ne dovnitř a ven.“

Když Kindan doprovázel Mistra Zista dolů k svatebnímu pódiu, Táborovým náměstím se honil ostrý vítr. Oba byli vyšňoření ve svých nejlepších šatech, Mistr Zist v harfenické modři vypadal důstojně a velkolepě. Kindan se snažil radši vůbec nemyslet na to, jak vypadá on, protože se děsil, že zbytek Táborové omladiny mu to v budoucnu nemilosrdně připomene ještě mnohokrát.

Mistr Zist zřejmě uhodl, co se v Kindanovi odehrává, protože důrazně prohodil: „Vypadáš skvěle, mládenečku.“

Podle zvyku se svatební obřad měl konat ráno, aby hned po pronesení manželského slibu vyšlo slunce jako symbol vřelosti nového vztahu, který vnese zář nejenom do života novomanželů, ale i všech jejich příbuzných.

Nicméně, dodržení tradice by znamenalo, že se obřadu nezúčastní Dask. Nakonec Jofri přišel s nápadem, že se obřad bude konat při západu slunce a že při posledních slovech slibu zažehnou slavnostní hranici. Mistr Zist neviděl jediný důvod, který by to zakazoval.

Všichni obyvatelé Tábora se tísnili na hlavním náměstí. Jídelní stoly mezitím rozeřádali po krajích, ale lavice urovnali do řad před svatebním pódiem, které po obřadu měli obsadit hudebníci.

Kindan ucítil vůni čerstvě nasekaných borových větví, narovnaných na nezapálené hranici. S tím, jak se slunce sklonilo k západu, se zvolna ztišil vítr. Vzduch byl příjemně vlhký.

Nastal čas.

Mistr Zist položil Kindanovi dlaň na rameno a nasměroval ho k jeho místu na pódiu. Kindan blýskl úsměvem po Zenorovi, který byl vyšvihnutý stejně slavnostně jako on a stál na opačném konci pódia. Vedle něho seděl Tovaryš Jofri s bubny před sebou a kytarou připravenou na dosah. Mistr Zist pooděšel ke svým dudám a vlastní kytaře.

Kindan uhodl, že Jofri je pro Mistra připravil předem.

Na pokyn Mistra Zista začal Jofri vířit na bubny. Lidé na lavicích se ztišili. Kindan koutkem oka dohlédl na otce a rozzářené děvče ve skvostných šatech, kteří stáli za lavicemi. Kindan si skoro s úlekem uvědomil, že nevěsta je Silstra!

Jofri přešel do jiného rytmu a vzápětí se k němu připojily Zistovy dudy. Danil vedl Silstru uličkou a všichni s úctou povstali. Současně kdosi zapaloval dlouhou řadu pochodní, lemujících z obou stran lavice.

Oblohu nad Silstrinou hlavou rozťal oslnivý záblesk a doprovázel ji uličkou až k pódiu.

„Kindane, co je to?“ sykl Zist mezi tóny dud.

„Přece Dask!“ vysvětlil Kindan pyšně. „Podle všeho vzlétl se světlenem v pařátech.“

„I když to vidím na vlastní oči, stejně mi to připadá k nevíře,“ šeptal Zist s posvátnou bázní. „Hotový zázrak!“

A skutečně, přes tóny dud Kindan slyšel, jak hlídací wher číříká v rytmu se Zistovou melodií.

Silstra došla ke svému místu na pódiu, obrátila se čelem k divákům a dudy ztichly.

Jofri začal vířit bubny v jiném, pochodovém rytmu, a do uličky vkročil Terregar, nádherný v barvách svého Cechu.

Doprovázel ho Tovaryš Veran, kupec velící celé karavaně.

A nad hlavami shromáždění opět přeletěl Dask a ozářil ženicha stejně jako předtím nevěstu.

Okamžik, kdy Terregar zaujal na svatebním pódiu své místo vedle Silstry, byl signálem pro Kindana a Zenora, aby zahájili svůj duet. Jofri oba chlapce uvedl s okázalou úklonou a Kindan začal zpívat. Vzápětí si s hrůzou uvědomil, že Zenor se k němu nepřidal.

Naštvaně se po něm ohlédl a zjistil, že Zenor civí do nebe a visí pohledem na vznášejícím se Daskovi.

Kindan zesílil hlas, aby zamaskoval Zenorovo mlčení až do chvíle, kdy kamaráda na povinnost upozornil Jofri poklepáním na rameno. Zenor zděšeně a omluvně mžikl po ženichovi a nevěstě a honem se připojil ke Kindanovi. Mezi přítomnými se přelila vlnka smíchu.

Po doznění písně pokročil Mistr Zist doprostřed pódia a zahájil obřad. Kindan už zažil tři svatby, ale ještě žádné se aktivně nezúčastnil. Pozorně poslouchal slova, kterými se Mistr Zist tázal Silstry, zda si bere Terregara za manžela, a poté se ptá Terregara, zda si ji bere za manželku. Potom Mistr Zist připomněl, k jakým změnám se oba zavazují, jakou radost jejich svazek přináší všem přítomným, a k tomu vyjádřil i naději, že jejich manželství přinese potěšení a užitek celému Pernu.

„Díky tomu, že z těchto dvou stal se jeden, je nás všech o trochu víc,“ prozpěvoval Mistr Zist. Vložil nevěstinu ruku do ženichovy a oba dva zlehka políbil na tvář. „Sláva Terregarovi a Silstře!“

Dav povstal a zaburácel: „Sláva Terregarovi a Silstře!“

„Dlouhý život a hodně štěstí!“ zpíval Mistr Zist.

„Dlouhý život a hodně štěstí!“ hřměl dav.

Poté Mistr Zist od novomanželů ucouvl, počkal, dokud volání neutichlo, a kývnutím vybídl Kindana.

Kindan začal svoje sólo.

Když prvním úsvitem zalévá se země,
vidím, jak zdálky drak se blíží ke mně.

Sotva spustil, do uší mu zazněla zvláštní ozvěna. Poctivě se snažil necivět kolem a soustředit se na zpěv, ale Mistr Zist z jeho výrazu vyčetl, co se děje, protože nenápadně ukázal k obloze – to s ním zpíval Dask! Kindan se začal zubit od ucha k uchu a přizpůsobil se wherovu rytmu. Skladbu dokončil zahajovacím veršem:

Když prvním úsvitem zalévá se země,
vidím, jak zdálky drak se blíží ke mně.

Kindan nechal hlas doznít do ztracena. Sotva umkl, Dask vyrazil poslední, spokojený akord. Kindana po zádech poplácala mohutná dlaň. Mistr Zist zahlaholil: „Výborně, Kindane. Výborně!“ A potom chlapce začala objímat a líbat i Silstra a oči jí tonuly v slzách pýchy a radosti. „Byl jsi fantastický, děkuju!“ Terregar mu potřásl rukou a pochvalně ho pleskl na rameno, načež ženich s nevěstou zamířili uličkou pryč. Veran podal Terregarovi pochodeň a spolu slavnostně zapálili svatební hranici, která jejich svazek posvětila září, jež zalila celý hornický Tábor.

Poté už vypukla oslava. Mistr Zist a Tovaryš Jofri začali hrát kvapík. Kindan ještě nikdy předtím neslyšel housličky, ale zjistil, že mají příjemný zvuk a dokážou hrát velmi živě.

Sotva seskočil z pódia, zastoupil mu cestu Kajlek. „Otec ti vzkazuje, že se máš ihned převlíknout do všedních šatů.“ Kindan poslušně zamířil k jejich domku, kde se chvatně převlékl. Při zpáteční cestě zahlédl dívku zhruba ve svém věku. Postávala vedle stromu a poslouchala hudbu. Kindan ji v Táboře ještě nikdy neviděl a usoudil, že musí patřit ke kupeckým dcerkám.

„Co tady děláš?“ zeptal se mile, protože byl právě náramně spokojený. „Jen co se vyklidí náměstí, začne tanec.“

„Tanec?“ opakovalo děvče. „Ale já netančím.“

„Kupecká dcera aby netančila?“ podivil se Kindan. „Nedivil bych se, kdyby šlo o hornickou dívku, ale u kupců? Nebo máš strach tančit na pódiu?“

„Ještě jsem na žádném nebyla,“ přiznala dívka.

„Musím pomáhat s jeho vyklízením,“ řekl Kindan, mávl na rozloučenou a zamířil pryč.

„Počkej!“ zvolala dívka a Kindan se k ní obrátil. „Nemohl bys mě zavést dolů na slavnost?“

Kindan popošel blíž a udiveně na ni pohlédl.

„Dost se stydím,“ vyhrkla chvatně, jako by mu dlužila vysvětlení. Natáhla k němu ruku. „Kdybys mě dovedl –“

Kindan začal něco namítat, ale dívka zvedla dlaň, aby ho zarazila.

„Jenom ke stolům s občerstvením,“ smlouvala. Zhluboka se nadechla a tvářičkou jí přeletěl toužebný výraz. „Jídlo voní tak nádherně!“

„Tak dobře,“ souhlasil Kindan. Vzal ji za ruku a dívka mu popošla k boku. „Mimochodem, jmenuju se Kindan.“

„Já v – Já jsem Nuella,“ představila se dívka.

„Ty víš?“ podivil se Kindan. Když se přiblížili k náměstí ozářenému pochodněmi, mohl si dívku lépe prohlédnout.

„Tebe jsem už viděl! Byla jsi v dole s Harfeníkem! Máš štěstí, že tě nechytil Natalon, protože jinak bys měla pořádný průšvih.“

Nuella přikývla a ušklíbala se. „Máš pravdu,“ připustila. „A taky se bojím, že se mu to doneslo.“ zadrmolila kvapně, „takže kdybys mě mohl držet od něho co nejdál – neznám ho, chápeš? – byla bych ti moc vděčná.“

Kindan vedl dívku k náměstí a horečně přemýšlel. Uvědomil si, že ani on nemá zvlášť velký zájem o setkání s Horníkem Natalonem, protože by mohl dostat nějakou práci nebo pochůzku. A vůbec, nejlepší by bylo vyhnout se každému, kdo by ho mohl nějak zaměstnat.

„Proč ne,“ souhlasil s dívkou. „Nejdřív si vezmeme něco k jídlu. A znám prima klidné místočko, kde nás nikdo nezahledne.“

Nuella se opět zahihňala. „To zní prima.“

Hihňání připadalo Kindanovi vzdáleně povědomé.

Nuella ho požádala, aby jí vysvětlil, co všechno je na mísách rozložených na stole s jídlem. „Copak tys nikdy neviděla hlízy?“ divil se Kindan. „Určitě jo.“

„Ále,“ broukla Nuella bez váhání, „jasně že viděla, ale nikdy připravené tímhle způsobem.“

„Chm,“ zahučel Kindan pochybovačně. Nešlo mu do hlavy, že někdo ještě neviděl kaši z hlíz. U všech draků, kdyby nebyla ještě teplá, ochotně by si vybral něco chutnějšího.

Nabrali si plné misky a Kindan dívku zavedl ke své oblíbené skryši – ale už byla obsazená.

„Co tady děláte?“ vybuchl Zenor, když je uviděl.

„Chceme se schovat!“ odsekl Kindan. „Stejně jako ty.“ Bradou ukázal na dívku. „Zenore, tohle je Nuella.“

„Já vím,“ zabručel Zenor kysele a poposedl, aby pro ně udělal místo.

„Už jsme se setkali,“ objasnila Nuella. Postavila hrníček vedle sebe, ale překotil se a vylil. „Och, propáníčka! Kindane, prosím tě, mohl bys mi donést jiný?“

Kindanovi se nechtělo – jídlo bylo ještě krásně teplé – ale Nuella ho požádala tak mile, že nakonec jenom pokrčil rameny a přisvědčil dřív, než si to stačil rozmyslet: „Jistě.“ Na Zenora zavrčel: „Hned jsem zpátky.“

Zenor vyčkal, až se Kindan ztratí z dohledu. Teprve potom se obrátil k Nuelle. „Zbláznila ses?“

Nuella zvedla hlavu od talíře. „Myslí si, že patří ke kupcům.“

„Nečekala jsi na místě, jak jsi slíbila. Hledal jsem tě,“ zavyčítal.

Přikývla. „Mezitím šel kolem Kindan. A vůbec, proč ti to trvalo tak dlouho?“

Zenor jen otráveně mávl rukou. „Musel jsem pomáhat s přípravou tanečního pódia.“

„Hm, Kindan se zmínil, že později se bude tancovat,“ svěřila se Nuella trošičku toužebně.

Zenor nijak neskrýval své překvapení. „Co máš zase za lubem?“

„No, tancovat nemůžu,“ připustila dívka, „takže se nejspíš vymluvím na únavu nebo tak něco.“

„To udělej, protože kdyby tě někdo zahlédl poblíž Dalora, mohlo by ho trknout, že jste dvojčata,“ připomínal Zenor ustaraně.

„Ale nemohlo,“ bránila se Nuella. „Nejsme jednovaječní, každý vypadáme jinak.“

„To si myslíš,“ varoval ji Zenor. „Oba jste světlovlasí a modroocí. Jsi mu tak podobná, že by ses klidně mohla vydávat za něho.“

Nuella se rozzářila. „Možná žes na to kápl! Můžu se s Dalorem prohodit!“

„Nemyslím, že Kindan by si chtěl zatančit s Dalorem!“ vyprskl Zenor pobaveně.

Nuella protáhla obličej zklamáním. „Och,“ vydechla. „Máš pravdu.“

„Ale stejně,“ dodala po chvilce přemýšlení, „považuje mě za kupeckou dcerku. Co když...“

Zenor jí nešťastně skočil do řeči. „Je to můj kamarád. Nechci ho obelhávat.“

„Copak po tobě chceš, abys lhal?“ zavrtěla Nuella hlavou. „Ale když on neví –“

„A ty ani nechceš, aby to někdo věděl,“ dořekl za ni Zenor, který už mnohokrát vyslechl dívčiny názory na tohle téma.

Nuella zrudla. „Ne já, to tatínek. Má strach –“

„Tak se hrozně plete!“ vybuchl Zenor dopáleně. „A co huř, nemůžeš se přece schovávat donekonečna –“

„Prozatím se mi to docela daří!“ odsekla Nuella.

„Já tě objevil, ne?“ Zenor se pěstí praštil do kolena.

„Ve skutečnosti,“ upřesnila, „jsem objevila já tebe.“

„Ale stejně, jsi tady necelých šest měsíců –“

„To my všichni –“

„A už jsem tě objevil,“ dořekl Zenor. „Jak dlouho podle tebe potrvá, než na to přijde někdo další? Měsíc? Nebo jedno sedmidení?“

Nuella se zamračila. „Je to pouze do doby, než tatínek prosadí důl –“

„Šššš! Už se vrací!“ napomenul ji Zenor.

Nuella se plaše natáhla k Zenorovi, popadla ho za ruku a vděčně mu stiskla dlaň.

„Víš,“ pošeptal jí honem, „mohl bych tě naučit tancovat.“

„Dnes večer ne,“ odpověděla mu rovněž šeptem. „Ale jinak budu moc ráda, Zenore.“ Polkla a dodala: „Jsi můj nejlepší kamarád.“

Zenor se usmál do tmy.

Než se Kindan vypravil pro čtvrtou porci, jídlo už skoro zmizelo. Asi byl vážně unavený, protože Kajleka si všiml až ve chvíli, kdy ho starší bratr chytil za rameno a drsně jím zalomcoval.

„Jak to, žes ještě vzhůru?“ zavrčel Kajlek. „Myslel jsem, že vás mrňousy už dávno zahnali do pelechu!“

„Právě mizím,“ zalhal Kindan a vykroutil se z bratrova sevření. Při útěku cítil, jak se mu bratr zavrtává pohledem do zad, takže neměl na vybranou a musel odbočit na stezku, která z náměstí vedla po svahu k jejich chatrči.

I když stoupání bylo velmi mírné, nohy ho bolely jako dřas, takže před domkem byl zrovna tak zralý svalit se do postele. Přitáhl si příkrývky k bradě a usnul dřív, než se stačil obrátit na bok.

Ráno se probudil hodně časně. Celý se klepal zimou. Brzy zjistil důvod – v posteli vedle něho ležel bratr Jakris, který všechny příkrývky stáhl na sebe. Kindan se krátce pokusil vybojovat si svůj díl tepla zpátky, ale vzápětí si zachmuřeně připomněl, že dnes ráno odjíždí Sestřička z Tábora.

Ztěžka se zvedl z lůžka a vklouzl do všedních šatů, načež zamířil do kuchyně. Oheň mezitím vyhasl a v místnosti vládla lezavá zima. Jako první vstávala ráno obvykle Silstra, rozdělala oheň a dala do hrnce vařit kaši a vedle ohřívala hrnec klahu.

Ted' ta povinnost připadne na někoho jiného. Kindan si promnul obličej, aby zaplašil ospalost a naopak se trochu zahřál. Usoudil, že přinejmenším pro dnešek může snídani přichystat on. Nacpal krb třískami a zapálil oheň. Zanedlouho se kuchyní rozlévalo teplo, pobublávala snídane a pronikavě voněl klah.

„Brýtro!“ houkl Kindanův nejstarší bratr, když vcházel do kuchyně a rovnou si nalil hrnek klahu. „Páni, to jsem rád, že jsi vstal dřív,“ poznamenal a blaženě vychutnával vůni nápoje, zatímco si hřál dlaně o oblínky hrnku.

„Dnes nás v dolech čeká spousta dřiny,“ pokračoval kamarádsky. „Natalon bude určitě chtít, abychom vynahradili všechen ten čas, který jsme včera promarnili oslavami.“

„Rád bych se rozloučil se Sestřičkou,“ vysvětlil Kindan.

Dakin pokrčil rameny a vyhlédl z okna, aby odhadl, kam až ráno postoupilo. „No, v tom případě bys měl sebou hodit. Kupci vyrážejí na cestu rádi časně.“

Kindan se rozběhl ke dveřím, ale Dakin na něho zavolal: „Počkej, Kindane! Najdeme pár hrnků s víčky a doneseme jim horký klah.“ S čtveráckým pohledem dodal: „Možná že dnes budou mít maličko zpoždění.“

Kindan se každou chvíli pustil do běhu, ale Dakin ho krotil k rozváznější chůzi. „Jestli už odjeli, Kindane, tak jsou zkrátka pryč. Pokud však neodjeli a my zbytečně vybyndáme všechen klah, nikdo nás nepochválí.“

V táboře kupců zjistili, že se lidé teprve začínají probouzet, rovnají náklad na kryté vozy, přihánějí tahouny a zapřahají je do postrojů. Kindan se rozhlédl, protože ho jenom tak mimochodem napadlo, zda nezahlédne Nuellin vůz. S narůstajícím údivem si uvědomil, že v táboře kupců nejsou žádné děti.

„Koukni, tohle jsou určitě oni!“ upozornil Dakin a ukázal na pestře ozdobený krytý vůz, postavený stranou ostatních.

Kindan se loudal za bratrem a nepřestával se rozhlížet po celém Táboře. Skutečně, nikde ani jediné dítě.

„Zdravím vůz!“ houkl Dakin, když se přiblížili k svatebnímu vozu. „Neseme horký klah!“

Dakin se zazubil, protože zevnitř se vmžiku ozval ruch a ze závěsů vykoukla Terregarova hlava.

„Horký klah?“ opakoval toužebně.

„Nu,“ opravil se Dakin sebekriticky a zvedl hrnky do výše, „možná bude jenom teplý. Od chatrče je to sem pořádná dálka.“

Terregar se nejistě zadíval na první hrnek, ale vtom se kolem něho protáhla štíhlá ruka a vyfoukla mu ho před nosem.

„A tobě jakbysmet dobré ráno, Sestřičko,“ zahlaholil Dakin bodře a usmál se ještě víc zešíroka, protože Silstra mu odpověděla pouze hlasitým zívnutím.

Terregar po něm loupal vyčítavým pohledem a volnou rukou si mmul čelo. „Hezky tiše, Dakine. Taky se jednou oženíš a ráno po obřadu budeš vděčný za ohleduplný šepot okolí.“

Dakin pořád s úsměvem jen zavrtěl hlavou. „Až narazím na tu sloj, tak teprve budu koumat, jak ji nejlíp vytěžit. Do té doby budu pořád stejný jako doposud.“

Terregar žalostně potřásl hlavou, ale nepřel se. Kindan zatahal Dakina za rukáv.

„Vyřídil bys sestře, že jí dva z bratrů – ti, kteří nezapomněli, že dnes je čeká moře práce – přišli dát sbohem?“ požádal Dakin Terregara.

Ten přikývl a obrátil se do vozu, aby si poslechl Silstřinu odpověď. Znovu kývl a opět se ohlédl na Dakina. „Za chvíli bude venku. Nejdřív si musí dopít klah.“

„Ani se jí nedivím,“ přitakal Dakin rozvážně. Všiml si, že k nim míří Kupec Veran a v každé ruce nese hrnky. „Jestli se nepletu, tvoji přátelé kupci budou dnes vyrazet se zpožděním,“ prohodil k Terregarovi.

Veran mezitím došel tak blízko, že Dakina zaslechl. Rozvážně pokýval hlavou. „Inu, po takovém večeru nebude mít nikdo naspěch. Umím si představit, že v dolech to vypadá stejně, ech?“

Dakin zamyšleně našpulil rty a po chvilce dumání odvětil: „Těžko říct. Ohledně pracovních povinností má Horník Natalon proklatě strnulé názory. Ale na druhou stranu zřejmě ví – hádám, že z první ruky – že horníci se po včerejšku cítí unaveněji než obvykle, a moudře se vyhne všemu, co by mohlo zavinit neštěstí.“

Veran přikývl. „Pravda, nic nepřivola nehodu tak jistě jako zamlžená hlava.“

Kindan sebral odvahu a připojil se k rozhovoru. „Vaše děti taky ještě spí?“

Veran se rozřehtal. „Ale kdepak! Počítám, že doma na Cromské Držbě už dávno vyskákaly z pelíšků a pořádně lumpačí.“

Naklonil se ke Kindanovi a spiklenecky dodal: „Po takovém večeru, jaký jsme si užili včera večer, by byly tak roz dováděné, že by celou noc nezamhouřily oka – a to by jim rodiče nikdy neodpustili!“

Dakin přizvukoval rozesmátému Veranovi. „Přiznám se, že my bychom naši drobotinu taky nejradši šoupli do postelí dávno před obřadem!“

Kindan se na Dakina zaškaredil, ale ten mu pouze škádlivě prohrábl čupřinu. „No, jednoho nebo dva mrňouse bychom na tu hostinu možná pustili,“ snažil si usmířit mladšího bratra.

„A tady máme náš krásný pár,“ upozornil Veran, protože Terregar a Silstra seskočili z vozu na zem. Naschvál zahulákal: „Byl to příjemný večer?“ Při pohledu na Terregarův kyselý výraz se zachechtal. „Přehnali jste to s vínem, co?“

Terregar se zazubil, vzal Silstru za ruku a připojil se ke skupince. Silstra se z jeho stisku vyprostila jenom na tu chvilku, aby se objala s Dakinem a Kindanem.

„Staré konce, nové začátky,“ zazpíval za nimi vesele Jofri. Kindan se obrátil a spatřil, že Harfeník má všechen svůj majetek zavnutý do přikrývky, tedy až na kytaru, kterou nesl přehozenou přes rameno.

Dakin se na Harfeníka zazubil, potřásl mu rukou a poplácal ho po rameni. „Budeš nám chybět, Harfeníku.“

„Nechám vás v dobrých rukou Mistra Zista,“ připomněl Jofri. Zamrkal na Kindana a dodal: „Jak tady náš přítel může dosvědčit.“

Kindan ani na vteřinku nezapochyboval, že se mu víc zamlouvá přátelské vystupování Tovaryše Jofriho před přísnou kázní, kterou vyžaduje Mistr Zist, a to bez ohledu na výsledky.

Z chlapcova výrazu se zřejmě dalo vyčíst, na co myslí, protože Jofri se rozesmál. „Nedělej si starosti, s Mistrem Zistem budeš dělat pokroky. Přece víš, že to byl můj učitel hlasu.“

„Ale vždyť ty nezpíváš!“ namítl Kindan.

Jofri se opět rozesmál. „A za to může on.“ Vzápětí nad Kindanovým vykuleným očima potřásl pobaveně hlavou a rozesmál se. „Nemám hlas vhodný ke zpívání – tos přece musel poznat i ve svém věku. Mistr Zist mi to pomohl pochopit dávno předtím, než se mi hlas začal při dospívání lámat. Má schopnost odhadnout, jak se hlas po pubertě vybarví,“ vysvětloval Harfeník. „Ještě jsem nezažil, aby se spletl. Když řekne, že to bude pěkný tenor, tak to bude pěkný tenor. Pokud prorokuje mizerný baryton – nu, tak člověku pomůže najít způsob, jak si vypůjčit co nejzajímavější hlas od bubnů. Chápeš?“ zašklebil se významně.

Naklonil se ke Kindanovi. „Neměl to v životě lehké.“ Kindan vycítil, že Jofri mu svěřil tajemství, a vykulil oči. „Ale přesto je jeden z nejlepších! Dávej pozor a už se, slyšíš? Rozhodně ti nebude trpět ty triky, cos zkoušel na mě,“ dodal Tovaryš a lišácky na chlapce mrknul. „Jasně?“

Kindan jen mlčky a nejistě přikývl. Jofri se s úsměvem napřimil a prsty pročísl chlapcovo vrabčí hnízdo. Kindan by moc rád věděl, proč zrovna dnes mu každý cuchá vlasy. Snad to bylo tím, že dnešek patřil k výjimečným dnům, kdy je měl čerstvě umyté, a všichni si chtěli sáhnout, jaké je má doopravdy.

„A vida, další rozlučkový výbor,“ prohodil Jofri, když zahlédl skupinku sestupující do údolí.

Měl pravdu. Kindan se podvědomě přitiskl k sestřině boku, protože uviděl nejenom otce a svých dalších šest bratrů, ale také Natalona s manželkou a synem Dalorem, strýcem Tarikem a synovcem Cristovem.

Jakris a Tofir byli ještě tak příšerně rozespalí, že se marně snažili schovat zívání, ale Kajlek se na Kindana vztekle mračil.

„Přišli jsme popřát šťastnou cestu,“ vysvětlil Danil a podal Terregarovi pravici.

Terregar objal Silstru kolem pasu a pevně ji k sobě přivinul. „Budu se o ni dobře starat, pane,“ slíbil.

„Věřím ti,“ přikývl Danil upřímně. Chystal se ještě cosi říct, ale vzápětí sklapl ústa a naznačil synům, ať se s novomanželou rozloučí.

Pak přišla řada na Natalona a jeho rodinu. Silstra pevně objala Jenellu a popřála jí šťastný porod. Natalon ji k sobě kratičce přivinul a pošeptal jí pár slůvek, která Kindan nezachytil. Nakonec kupředu pokročil Tarik se synem. Kindana příliš nepřekvapilo, že Silstra ani Tarik při loučení zrovna nepřekypují upřímností. Sestra si na zakyslého horníka nikdy

dvakrát nepotrpěla.

Kupci konečně dokončili přípravy k odjezdu. Veran zamával horníkům na rozloučenou a vydal kupcům signál „vpřed“. Karavana se pomaloučku rozjela po cestě vinoucí se po úbočí hory a kolem jezera ve směru, kterým ležela Cromská Držba.

Kindan se díval tak dlouho, dokud celá karavana nezmizela z dohledu a její trasu neznačila pouze oblaka zvířeného prachu.

„Nuže,“ ozval se Danil tiše, „to bychom měli.“

Natalon ho popleskal po rameni. „To ano.“

Danil se k němu obrátil a vážně pronesl: „Horníku Natalone, rád bych ti poděkoval za velkorysost, s jakou jsi uspořádal bohatou svatbu mé dcery.“

Natalon pokývl, plně si vědom slavnostního okamžiku. „Danile, bylo mi potěšením.“ Na okamžik se odmlčel a rázněji dodal: „A teď nás čeká práce v dolech.“

Kapitola 3.

Hlídací where, noc je tvoje říše,
střež Držbu, kéž spí bezpečně a tiše.
Až ranní slunce ozáří náš hrad,
hlídací where, zas ty můžeš spát.

Dny se přelévaly v měsíce a Kindan měl dojem, že se toho moc nezměnilo. Stále měl spoustu povinností. Stále musel navštěvovat vyučování u Harfeníka. Stále ho trápil a šikanoval Kajlek. A jeho služby na Táborové pozorovatelně nebo běžecké úkoly se nijak nelišily od těch dřívějších.

Ve skutečnosti se toho změnilo dost a dost. Například teď ráno vstával jako první on a nikdy nezapomněl rodině včas přichystat klah a snídani. Otec ho požádal, aby každé ráno dohlédl na Daska, a to byla také novinka.

Na hodinách trávených u Harfeníka si Kindan začal uvědomovat, že tak vidává stále řidčeji Zenora a stále častěji Dalora. Dříve všechno nasvědčovalo tomu, že Dolor je buď nezvykle churavé dítě, nebo že ho otec přehnaně zatěžuje povinnostmi, každopádně kdysi chyběl nejméně dvakrát v každém sedmidení, občas i častěji.

Ale teď Dolor navštěvoval vyučování pravidelně, během sedmidení chyběl vždy jen jedinkrát.

A dost možná, že touhle změnou se dala zdůvodnit jiná změna: Mistr Zist. Jestli Kindan považoval Harfeníka za zosobnění přísnosti, pokud šlo o výuku zpěvu, nebylo to nic ve srovnání s přísností, s jakou vedl vyučování. Nikdo se Mistru Zistovi nikdy v ničem nezavděčil.

„Jen se na to podívej! Tomu říkáš písmo?“ zavrčel jednou Zist na maličkou Sulu. „Jak jednou zapíšeš nový recept na koláče, aby si ho mohli přečíst i ostatní, hmmm?“

Sula z té výčitky celá zvadla. Všichni věděli, že by se jednou ráda stala pekařkou jako její matka Milla.

Jindy zase Mistr dokázal řadou příkladů z násobení změnit Kajleka na zardělou blábolící trosku. „A teď mi laskavě vysvětli, mladíku, jak hodláš propočítat tíhu, kterou musejí unést důlní podpěry, když nezvládneš spočítat ani plochu stropu?“

Dolor většinou vyvázl lépe, protože byl synem vůdce horníků. A Kindanovi navíc neušlo, že kdykoliv Mistr byl na Dalora přísný před polední přestávkou, hned po obědě si dal velmi záležet na tom, aby rozrušeného chlapce zase rychle upokojil.

Kindan sám ale tvořil nejokatější výjimku v metodě přísného Zistova učení. Protože si toho začal všimnat i Cristov a Kajlek, Kindan si skoro přál, aby s ním Harfeník zacházel stejně nesmlouvavě jako s ostatními dětmi z Tábora.

„Copak je na tobě tak extra?“ ušklíbl se na něho Cristov při jedné z poledních přestávek. „Jde jenom o to, že umíš tak dobře zpívat, nebo co?“

„Těžko si to zasloužil jinak,“ utrl se Kajlek.

Ale Kindan znal přesný důvod, proč se Mistr Zist na něho nikdy moc přísně neboří. Hned na začátku Mistrova pobytu, nedlouho po Silstřině svatbě, mezi nimi došlo ke stejné vášnivému střetu vůlí jako v den jejich seznámení. A stejně jako poprvé ani teď neměl spor jasného vítěze, ale Kindan pochopil, že Mistrův zarputilý požadavek, aby studenti ze sebe vydali to nejlepší a nebáli se požádat o pomoc, má přece jenom něco do sebe – a rozhodl se tu výzvu přijmout a využít.

Zpočátku to bylo náročné, ale Kindan začal chvíle strávené se zapšklým Mistrem upřímně vychutnávat. Navíc se přesvědčil, že díky diplomatickému jednání, ke kterému se ještě nikdy předtím neuchýlil, se pod Harfeníkovým přísným káráním dokáže nehroutit a naopak se brání tak účinně, že si nikdy nevysloužil pověst „drzouna“.

A časem Kindan zjistil, že čím víc se mu blíží jedenácté narozeniny, tím lépe vychází i s Kajlekem. Jeho starší bratr, trýzněný Mistrovými odsudky ohledně své školní práce, nakonec v zoufalství požádal Kindana o pomoc.

Kajlek byl dost chytrý, aby si uvědomil, že práce v dolech je nebezpečná a vyžaduje víc rozumu než trucování.

Spolknul tedy svou pýchu – aspoň zčásti – a učil se s mladším bratrem.

Toho rána, kdy Kajlek šel s otcem a bratry poprvé do dolů, Kindan s úžasem zjistil, že zčistajasna se mu v dlaních ocitl hrnek horkého klahu.

„Tak mě napadlo, že bys měl chuť nás doprovodit,“ vyhrkl Kajlek plaše.

Kindan pochopil, že ten hrnek symbolizuje ratolest míru, takže se chvatně vykulil z postele. „Jasně.“

Venku vládla noční temnota. Kajlek a ostatní se vydali na směnu, která začala hned po setmění a trvala až do úsvitu.

Přezdívalo se jí „wheří směna“, protože tou dobou hlídací wheří bděli.

Opatrně, aby neprobudil Jakrise a Tofira, se Kindan oblékl a vyšel za Kajlekem do kuchyně. „O tobě se otec nezmínil,“ prohodil Dakin, když spatřil nejmladšího bratra. „Jenom vás vyprovodím,“ vysvětlil Kindan. Dakin pokrčil rameny. „Proč ne,“ přikývl. „Jak víš, Sestřička to taky dělávala.“ „Kde je otec?“ rozhlížel se Kindan. „V kůlně u Daska, kde jinde?“ odvětil suše Jaran, druhý nejstarší z bratrů. „Pojď se podívat, jestli nechce s něčím pomoci,“ navrhl Kajlek Kindanovi. „Ale jenom jestli chceš, aby Dask po tobě vyjel,“ ušklíbl se Kenil. Kajlek se nejistě podíval na Jarana a Dakina, co oni na to, a zjistil, že oba starší chlapci vážně přikývují na souhlas. „Poslední dobou je kapánek nedůtklivý,“ objasnil Dakin. Svraštil čelo. „Moc se mi to nezamlouvá a otci jakbysmet.“ „Ovšem v téhle náladě jsme ho už také zažili.“ Jaran očividně pokračoval v rozhovoru, jehož začátek Kindanovi unikl. „Tak pojďte, chlapci, marníme čas!“ houkl zvenčí Danil. Všichni naskládali hrnky do dřezu a zamířili ke dveřím. Kindan se vlekl za bratry. Doprovodil je až ke vchodu do dolu, kde už čekala skupinka horníků. Kindan poznal drobnou postavu. „Co tu pohledáváš?“ vybuchl. „Jdu dolů pomáhat – tatínek mi to dovolil,“ odvětil Zenor hlasem překypujícím pýchou. Jeho otec Talmaric přikývl. „Jenom dnes,“ dodal Zenor, když si povšiml kamarádova ustaraného výrazu. Kindan se ihned rozveselil. „Popřej mi štěstí!“ křikl Kajlek na Kindana, když začal sestupovat do šachty. „Hodně štěstí!“ „Co mají znamenat ty žvásty o štěstí?“ zavrčel Kenil. „Horníci nepotřebují štěstí, potřebují opatrnost.“ „Promiň,“ zahučel Kindan. Horníci postupně zmizeli z dohledu a Kindan se vrátil do chatrče a zalezl zpátky do postele.

Začalo to tichem. Děti si ho povšimly a shlukly se u okna. Mistr Zist si pro změnu povšiml pouze toho, že děti mu nevěnují pozornost. „Zpátky ke mně, a hned!“ zahulákal. Teprve před okamžikem se mu povedlo zahnat drobotinu na místa a začít první hodinu. Jedno z dětí se po něm ohlédlo, ale hned se zase zadívalo ven. Zist zavrčel a přirážoval k oknu s odhodláním vlastnoručně dotáhnout žáky do jejich lavic, ale plán mu překazil pohled na jejich napjatá tělíčka. Vyhlédl směrem, kterým se všechny do jednoho dívaly – k severní šachtě dolu. „Co se děje?“ zeptal se. „Nevíme,“ šeptla jedna dívka. „Něco se stalo.“ Další z dětí syklo: „Pšššš!“ a přitisklo si ukazovák ke rtům. „Copak to neslyšíte? Je moc velké ticho!“ Obloha potemněla. Mistr Zist spatřil, že od důlní šachty se k jezeru ženě tenký černý sloupec. Ne kouře – uhelného prachu. „Dole je tatínek!“ zanařikal jeden ze žáků. „A taky můj bratr!“ „Pšššš!“ napomenulo je další děcko, naklonilo hlavu k rameni a napjatě naslouchalo. Ani na vteřinku nespouštělo pohled od mraku tryskajícího ze štoly. „Došlo snad k neštěstí?“ šeptl Zist, který si v tu chvíli všiml Kindanových úst otevřených zděšením a šokovaného pohledu. Přesně v tom okamžiku začal někdo točit klikou důlního alarmu a náhle, jako by je na ulici někdo vylil z vědra, se z domů vyhnuli lidé a rozběhli se k ústí šachty. Kindan se zhroutil na okraj školní lavice. „Máš na téhle směně otce a bratry, Kindane?“ otázal se Mistr Zist. Kindan zavrtěl hlavou, ale ne záporně, spíše ve snaze setřást ochromení, jež ho na okamžik zbavilo sil. „Ano, mám, Mistře. Otec je vůdcem směny a dnes vzal s sebou i Daska,“ vymáčkl chlapec sevřeným hrdlem. „Musíme tam všichni jít a pomáhat,“ dodal vzápětí. „Každý bude platný, i kdyby jenom nosil košíky se suť od závalu.“ Vyskočil a rozběhl se za staršími dětmi, které se už hnaly ven a mířily k ústí šachty. Zrovna když se Mistr Zist rozhodoval, co by měl udělat nejdřív, spatřil Natalona, jak si v chůzi obléká plášť a spěchá z domu, aby se ujal velení situace. Muži i ženy snášeli k ústí štoly všemožná nářadí – krumpáče, lopaty, koše, nosítka. Řídký sazový oblak, který předtím kalil oblohu, mezitím zahoustl v těžká mračna černého mouru. Kindan se k šachtě blížil nejprve bojácně, ale posléze se pustil do běhu. Mistr Zist se rozhlédl po třídě, z níž zmizely všechny starší děti, které by mohly být užitečné při záchranných pracích. Jofri ho nepoučil, jaké jsou povinnosti Harfenika v případě podobného problému, ale Mistr Zist usoudil, že neškodí nejmenší žáčky nějak zaměstnat. Honem zjednal v třídě pořádek. Oknem viděl procesí horníků, kteří s pochodněmi a koši plnými světlenou sestupovali do zadýmané šachty. „Můj tatínek je taky v téhle směně, Mistře Zifte. Můžu tam taky jít?“ Dívka, která vyskočila z místa, byla sotva osmiletá a navíc drobounká, takže Zist si neuměl představit, k čemu by záchranářům byla. „Máš tam nějaký konkrétní úkol?“ otázal se laskavě. „Na to není ještě dost stará!“ prohlásil jeden z chlapců vědoucne. „A já taky ne. Člověku musí být nejmiň osm, aby mu dovolili pomáhat. A taky musí být větší než tady Sula.“ „Ale já pomáhat umím! Maminka mě toho hodně naučila!“ namítla Sula s nedětskou důstojností. „A taky ji to učila Sestřička a já se na ně dívala.“

Zist věděl, že Sulina matka patří mezi hrstku Táborových ranhojičů. Přistoupil k dítěti a něžně ho stlačil zpátky na lavici. „Nepochybuji, že dokážeš hodně pomoci, ale až se zjistí, co se stalo. Do té doby musíš počkat tady.“ Konejšivě stiskl křehké ramínko, vrátil se do čela třídy a rozhodl se naučit zbytek třídy jednu z nových balad, které s sebou donesl. V tak těžkých chvílích mohla hudba přinášet obrovskou útechu. Sotva děti zahlédly, že sahá po kytáře, přestaly štěbetat a pozorně zvedly hlavy, i když řada z nich se nepřestala ohlížet přes rameno směrem k dolu.

Mistr Zist oknem viděl, že Natalon a Tarik se zuřivě dohadují, ale Natalon rázně naznačil záchranářům, ať vstoupí do dolu. Horníci nesli nářadí nebo strkali káry, jimiž se z dolu vyvážela vytěžená ruda či uhlí.

Zajímalo ho, zda skutečně všechno svědčí pro zával.

Ale vždyť Kindan tvrdil, že otec měl s sebou Daska! Hlídací wherové přece mají vynikající čich, díky kterému vycítí špatný vzduch dávno předtím, než si ho všimnou lidé.

Termínem „špatný vzduch“ horníci odkazovali k výbušným nebo dusivým plynům – a oba druhy plynu zabíjely.

Hrábl do strun kytary a vyloudil akordy nové písně. Pustil se do zpěvu a přitom se snažil znít a vypadat co nejveseleji, jen aby děti uklidnil.

Jakžtakž se mu podařilo upoutat jejich pozornost, když tu důlní siréna vyrazila tři dlouhá, hlasitá zavytí – a všichni se opět vrhli k oknu.

U ústí důlní šachty spatřil Kindan ze všeho nejdřív Daska. Naráz se ho zmocnila beznaděj. Dask by Danila nikdy neopustil, pokud by k tomu nedostal rozkaz – nebo pokud by ho od pána neodřízal zával.

„Kde je Danil, Dasku? No tak, kde je?“ vyhrkl ještě dřív, než došel až k wherovi. Hlídací wher měl rozedrané boky a z hlubokých ran prýštila míza, kterou hlídací wherové mají místo krve. Bolestně zamžikal v ranním světle a obrátil se zpět ke vchodu do dolu. Kindan běžel za ním.

„Co se stalo?“ vyhrkl Kindan k wherovým žádům.

Dask se po něm ohlédl a vyrazil zvuk označující „špatný vzduch“.

„Proč jsi je nevaroval?“ nechápal Kindan.

Dask podrážděně kviknul a vydal zvuk pro „rychlý“.

„Seběhlo se to moc rychle?“ ujišťoval se Kindan. Hlídací wher přikývl.

Hned na kraji šachty ucítil Kindan pach plynu, štiplavě dráždil v krku, až ho rozkašlal. Zával podle všeho zavínil výbuch plynové kapsy. A muselo k tomu dojít nečekaně, jinak by Dask stačil horníky včas varovat.

Hlídací wher se vlekl tunelem a vedl záchrannou výpravu k beztvarym sutinám závalu. Ještě než tam dorazili všichni horníci, wher začal zataras zuřivě odhrnovat, hlavou jako kladivem odhazoval volné balvany. Muži ucouvli stranou, aby je kameny odletující od wherových spárů náhodou nezasáhly. Jeden z horníků postavil vozík na výšku a vytvořil tak ochrannou hradbu proti létajícím kamenům a suti. Díky tomu se po wherově boku mohli pustit do práce i ostatní záchranáři.

Když teď horníci věděli, kde kopat, Kindan se snažil zraněného hlídacího whera zarazit, aby si šetřil síly, ale Dask ho nebral na vědomí, útočil do sutin navzdory té spouště krve a mízy, jež se mu lila z nesčetných ran.

Ubíhaly hodiny a Dask celou tu dobu hrabal a horníci odváželi uvolněnou suť. Pomaloučku a s vypětím všech sil se prokutávali hlouběji do závalu.

„Natalone?“ vyhrkl Kindan a chytil horníka za loket. „Dovol mi Daska odvést pryč. Krvácí.“

Natalon se ohlédl po hlídacím wherovi. „Bohužel, my ho tady potřebujeme, obzvlášť proto, že zřejmě ví, kde hledat naše lidi.“

„Ale... vždyť může vykrvácet!“ skoro plakal Kindan a nepřestával Natalona tahat za rukáv.

„Udělej pro něj všechno, co se dá, ale v práci mu nebraň, mládenče,“ přikázal Natalon. „Nezapomeň, že na opačné straně zůstal tvůj otec.“

Kindan se jako o závod rozběhl ze štol ven, kde další lidé mezitím postavili ošetřovnu. S údivem zjistil, že slunce se už dávno přehouplo za poledne.

„Prosím, dej mi nějaké obvazy, Margit,“ poprosil ženu, jež chystala zdravotnické potřeby.

„Našli někoho živého?“ vyhrkla dychtivě. Kindan zavrtěl hlavou a Margit si zklamaně povzddechla. Věděl, že v Danilově směně pracoval i její manžel.

„Tak k čemu ti ty obvazy budou, Kindane?“ zeptala se smutně.

„Zával zranil Daska, když vytahoval ty záchraněné,“ vysvětlil a ukázal na trojici mužů, kterou zrovna měli v práci tři Táboroví ranhojiči.

„Cože, ty chceš moje prvotřídní obvazy pro hlídacího whera?“ vyprskla Margit uraženě.

„Pokud vykrvácí dřív, než najde tvého manžela, můžeš to vyčítat jedině sama sobě!“

„No tohle, ty jeden drzý spratku!“ odsekla Margit a mrskla po chlapci ručnickem, který zrovna držela v ruce. Mrštně uskočil, přitom ze stolu shrábl dvě roličky obvazů a pelášil zpátky ke štole. Cestou uhnul dvěma mužům, kteří kutáleli plné sudy kamení, aby je vyprázdnili někde stranou.

Než se Kindan konečně přičítal k místu závalu, sotva dechu popadal. Ve svitu světleny se temněly nazelenalé cákance wheří mízy a krve, ale Dask nepřestával v sutinách hrabat. Kindan se k němu protáhl. Zblízka slyšel namáhavé chroptění Daskova dechu. Když zvíře prudce vyhráblo další náklad balvanů a hlíny, Kindan se vyhoupl na jeden z větších kamenů a pokusil se hlídacímu wherovi obvázat nejhlubší ránu na šíji, z níž míza stříkala jak hnaná pumpou. Mumlal chláholivá slovíčka, pleskal whera po šíji a snažil se ho přimět k volnějšímu tempu. Dask mírně pootočil hlavu, loupł po něm očima planoucím vzteky a výhružně zasyčel. Potom se s novou vervou vrátil ke své práci. Míza z něj proudila stále rychleji.

„Musí toho nechat, Natalone, jinak vykrvácí!“

Zrovna v té chvíli se zpoza závalu ozvaly výkřiky, které je pobízely ke spěchu. Položený Dask se skoro přestal ovládat, ryl jako zběsilý a zasypával vyděšeného Kindana kamením a bahnem, celým tělem se dral do vyhrabaného průchodu a nepřestával své úsilí násobit.

Náhle zazněl mohutný výkřik, protože těžký wheří spár konečně překonal poslední překážku a hrábl do prázdna. Povzbudivé halekání vysvobozených horníků teď zaslechli už všichni.

„Utíkej zpátky ke vchodu, Kindane,“ vybídl ho Natalon, „a vyříd' tam, ať donesou nosítka.“

Kindanovi se nechtělo opustit Daska, ale Natalon ho od hlídacího whera odtáhl a postrčil ho směrem k ústí štol. V běhu Kindan začal vykřikovat dobrou zprávu i Natalonovu žádost o nosítka, aby se to lidé čekající na povrchu dozvěděli co nejdřív. Protáhli se kolem něho s nosítky jako blesk, dychtiví přesvědčit se, kdo patří mezi zachráněné, a Kindan je následoval trochu pomaleji a snažil se popadnout dech.

Hluboko ve štolě ležel Dask zhroucený do ochablé hromádky a v obrovských očích se mu blikaly přerývané záblesky. Nezvedl hlavu dokonce ani ve chvíli, kdy k němu přiklekl Kindan. Zatímco horníci kolem nich vlekli nosítka s prvními zachráněnými horníky, Kindan se pokoušel zastavit proud mizy, který nepřestával proudit z hluboké tržné rány na Daskově krku.

„Ach, Dasku, proč sis tak ublížil?“ zanařikal, když nahnátl slábnoucí puls.

Dask se stulil do klubička, položil hlavu Kindanovi do klína a smutně si povzdechl. Kindan ho začal láskyplně drbat za ušima a konejšil hlídacího whera, jak jen bylo v jeho silách. A tak chvíli poté, co záchranáře dovedl k živým obětem závalu, Dask vydechl naposledy.

Chlapec mezi těmi, které horníci vyváděli štolou na povrch, vyhlízel tvář otce či některého z bratrů, ale když Natalon poznamenal, že víc živých se už nenašlo, Kindan se vzdal veškeré naděje.

„Teď jsou na řadě mrtví,“ oznámil Natalon. Zastavil se u Kindana a laskavě ho pohladil po hlavě. „Tvému otci to srazilo vaz, chlapče. A tvoji bratři jsou napůl pohřbeni pod závalem. Do noci dostaneme jejich těla ven.“

Kindan seděl na zemi snad celou věčnost, choval těžkou wheří hlavu a roztržitě ji škrábal za ušima, která zvolna začínala tuhnout, sám celý pokrytý zelenavou mizou. Nakonec se vrátil Natalon na poslední obhlídku.

„Pořád jsi ještě tady, chlapče. Pojď, venku bude tma.“

„Ale Dask umřel, Natalone!“

Natalon přidřepł k chlapci a pohlédl mu do slzami zmáčených a sazemi začouzených tváří. Zkusil mu je aspoň trochu otřít a něžně mu spočinul dlaní na hlavě.

„Kousek odtud je hluboká jáma, kam ho později pochováme, Kindane, ale teď musíš jít se mnou. Tady nejsme nic platní.“

Natalon musel truchlíciho chlapce násilím vytáhnout na nohy a nevšímal si přitom jeho opakovaných proseb, že chce zůstat vedle svého hlídacího whera.

„Měl dobrý konec, Kindane. Bylo to skvělé zvíře.“

Kindan se bezcílně toulal mezi zraněnými a se sevřeným hrdlem a tvářemi mokkými od stále nových slzí pátral, zda nepřežil aspoň jediný z jeho bratrů. Přecházel od jedněch nosítek k druhým, prodíral se davem a nevšímal si pokřikování žen, které tu pracovaly jako ošetřovatelky.

Krákavý hlas vyslovil jeho jméno. Kindan se bleskově obrátil.

„Zenore!“ No ano, vždyť se mu dočista vykouřilo z hlavy, že Zenor šel pomáhat zrovna téhle směně. Vmžiku poklekl vedle kamaráda. Zenor byl pořezaný, zhmožděný a v šoku. Kindan ho popadl za ruku, kterou k němu kamarád natáhl, a sevřel ji mnohem větší silou, než si uvědomil.

„Dostali – dostali se ven?“ vyhrkl Zenor. Stačil mu jediný pohled do Kindanovy tváře, aby pochopil odpověď. „Můj otec?“ Kindan zavrtěl hlavou. „Tvůj otec?“ Kindan odpověděl novými slzami. „Ale Dask ano, vid'?" Slyšel jsem, jak se k nám prohrabává!“

Zenor pohlédl kamarádovi zpřímá do očí. „Kindane, on mě zachránil. Ani ve snu by mě nenapadlo –“

„Dask byl dobrý hlídací wher,“ přisvědčil Kindan sevřeným hrdlem.

Zenor zavrtěl hlavou. „Ne Dask – Myslím Kajleka. Spolu s mým otcem mě vystrčili z šachty těsně předtím, než se zbortila. Dobře věděl, co dělá, Kindane. Oba to věděli. Ale vystrčili mě ven... Včas mě vystrčili ven...“ Zenorův hlas zeslábl a ztichl, jak začala působit uklidňující fellisová šťáva, kterou mu ranhojička předtím podala.

Kindan držel kamaráda za ruku, dokud si ho po pár hodinách nevšímla Margit, té spící postavičky na zemi. Otřela si čerstvé slzy z tváře, donesla příkrývku a něžně ho do ní zachumlala.

Kapitola 4.

Na slzy jsem už příliš dospělý,
mé tóny jako by se styděly
tu smutnou píseň přezpívat
či přiznat, co bych tobě rád
pověděl – sbohem, sbohem bud'.

Vzduch jiskřil chladem a pronikal pod Kindanovo oblečení jako záseky nože. Zima vítězila nad podzimem, ale Kindan pevně věřil, že na hřbitově vládne zima celý rok. Zazněla poslední slova a poslední obyvatelé Držby mířili zpátky k hlavní Síní, aby tam připili zemřelým. Jen Kindan zůstal, drobná zhroucená hromádka vedle řady čerstvých hrobů. Otec s ním toho nikdy moc nenamluvil. Nejmladší z početného houfu dětí byl Kindan pro něho jen jednou tváří z

mnoha. A starší bratři se k němu vždycky chovali s odstupem a důležitě – skoro jako Mistr Natalon.

Přese všechno Kindan cítil, že by měl říct ještě něco navíc, že by tu měl zanechat něco na památku. Jakris vyrobil dřevořez a Tofir obraz. Oba pak odešli se svými novými rodinami.

Terra a její manžel Riterin už měli vlastní čtyři děti, všechny maličké, a byli ochotní vzít k sobě nejstaršího Jakrise.

Riterin byl navíc řezbář, takže Jakrisovo nadání vyrábět dřevořezby v domě jenom uvítali.

Tofira přijali dokonce do Cromské Držby, kde bude smět rozvíjet svoje malířské umění a možná se stane mapařem, jehož umění bude v dolech vždycky zapotřebí.

„Kindane!“

Chlapec se ohlédl směrem k hlasu. Volal ho Dalor, který se řítí směrem od tábora.

„Otec říkal, žeš určitě ještě tady. Nařídil mi, že tě mám přivést dolů dřív, než se k smrti nastydeš.“

Kindan vážně přikývl a pustil se za mladším druhem. V posledním sedmidení si Dalora užil víc než během všech měsíců strávených tady v Táboře, nicméně tušil, že Natalon má ve zvyku dohlížet na všechny, kdo pod něho spadají. Ne že by to Kindanovi příliš vadilo. Dalor se nevnucoval, což bylo fajn.

Dalor se ohlédl za sebe, zčásti aby se přesvědčil, že Kindan ho skutečně následuje, zčásti ze soucitu k nejmladšímu z Danilových synů.

„Dole v držbě –“ pouze Dalor a jeho rodina nazývali svůj velký dům držbou – „už čeká svařené víno. Otec slíbil, že hned po návratu taky trochu dostaneme.“

„Devět, no, věřili byste tomu?“ vykládala Milla Jenelle, Dalorově matce, zatímco spolu mířily do kuchyně držby.

„Devět, a co hůř, většinu z toho dělá Danil se svými syny. A copak teď bude s chudáčkem Kindanem? Těm dvěma už našli nový domov, tak mi nejde do hlavy, proč se nepostarali i o něho. Chudáčko nebohý, musí se strašně bát, když v domě spí úplně sám.“

Jenella, Dalorova matka, zpozorovala vcházející chlapce, a varovala Millu významným zakašláním. Ovšem Milla, která zády ke dveřím válela těsto, nárazku vůbec nepochopila. „Snad se ti zase nevrátil ten kašel? Pravda, venku je na to dost velký chlad, ale teď zrovna nachlazení nepotřebuješ, když konečně čekáš další maličké,“ mlela Milla.

A dál si umanutě vedla svou. „Devět mrtvých, tři zranění a nebožáček Zenor se dožaduje otcova místa v dole, ne že bych mu měla za zlé, když se uváží, jak Norla, jeho matka, to všechno špatně snáší.“ Vložila těsto do díží na kynutí. „A horníků teď mají málo – copak můžou říct ne?“

„Dalore, Kindane, podle všeho jste promrzlí na kost!“ řekla Jenella hodně hlasitě a přerušila Millu v jejích případných dalších výlevech. „Millo, buď tak hodná a nalij jim trochu svařeného vína! Stojí támhle na sporáku. Každé vstávání je teď pro mě hrozná dřina.“

Jenella byla v sedmém měsíci těhotenství. Kindan někde zaslechl, že těhotná byla už předtím, ale o dítě přišla. Silstra ji té noci ošetřovala a vrátila se tak zoufalá, že otec ji musel sám uložit do postele a utěšovat ji.

„Óch!“ vyjekla Milla a prudce se obrátila. „Omlouvám se, chlapci! Dočista jsem vás přehlídla! Hrnky najdete ve skřínce. Co kdybyste si víno nalili sami, abych ty mlsalky dostala do trouby co nejdřív?“

„Ano, paní,“ odpověděl Dalor zdvořile. Byl vyšší než Kindan a pro hrnky dosáhl snáz – Kindan si uvědomil, že on sám by si musel vylézt na stoličku nebo jinou podnožku, aby to zvládl, a opět si v duchu zazoufal nad svým opožděným růstem. Byl o šest měsíců starší než Dalor a o celou dlaň menší.

S hrnky plnými horkého kořeněného vína – alkohol varem vypřchal, jinak by chlapcům nápoj nedovolili pít – si našli volné místo na lavici a seděli tiše jako pěny. Moc nevěřili, že tahle blažená chvíle potrvá dlouho.

„Co nevidět pro tebe pošle Natalon,“ oznámila Jenella Kindanovi.

„Ano, prosím.“ Po ostrém dloubnutí Dalorova lokte a jeho vzteklem loupnutí očima se Kindan honem opravil: „Ano, paní.“

Kindan si nikdy nebyl moc jistý, jak správně oslovovat Dalorovu matku. Jenella mu nepřípadala ani zdaleka tak šikovná a schopná jako jeho vlastní sestra, ale stejně, pokud Natalon nakonec dokáže Tábor Natalon prosadit, bude tady kolem Důl Natalon a Jenella se stane manželkou Vůdce hornické Držby.

Ovšem k tomu, aby Tábor Natalon prosadili, by museli těžít uhlí – a v dole během minulého sedmidení nebyl nikdo, s výjimkou vyšetřovací výpravy, jež zkoumala příčiny neštěstí.

Ale to je normální, jak se Kindan dozvěděl od dospělých, že do dolu se nevrátí nikdo dřív, dokud nejsou vyproštěna a pohřbena těla všech obětí.

„Slyšel jsem, že Zenora zařadili do směny jeho otce,“ prozradil Dalor Kindanovi. „Po otcově smrti nemají nikoho, kdo by rodinu živil.“

„Ale jak při tom bude zvládat školu?“ přemýšlel Kindan nahlas.

Dalor se na něho zamyšleně podíval a pokrčil rameny. „Asi nebude,“ připustil na rovinu. „Ale třeba je to tak lepší, když nám učitele dělá zrovna Mistr Zist.“

„Co ty víš!“ rozkřikl se Kindan, jenž na okamžik zapomněl, že v místnosti jsou i ostatní. Honem se kajícně ohlédl po Dalorově matce a pak druhovi pošeptal: „Promiň.“

Naštěstí pro něho se zrovna v tu chvíli otevřely dveře a vstoupil sám Mistr Zist. „Kindane, buď tak laskav a doprovod mě.“

Mistr Zist vedl Kindana do velké místnosti, kterou během dopoledne Harfeníci běžně využívali jako učebnu. Stály tam tři stoly, dva dlouhé běžely po délce síně a jeden menší stál vpředu kolmo k nim. Za tím stolem většinou sedával Mistr Zist, zády k ohništi.

U bližšího z obou dlouhých stolů seděl Natalon s Tarikem. Na Natalonův pokyn se Mistr Zist s Kindanem usadili naproti nim.

„Kindane,“ začal Natalon, „už jsem ti říkal, že bych rád, abys zůstal u nás v táboře.“

Kindan přikývl. Vlastně až doteď se příliš nezamýšlel, co to znamená. Někdo ho musí přijmout do rodiny. Už beztak si dospěli kolem něho stále častěji šeptali, že v domě nesmí zůstat sám. Stačil mu jediný pohled na Tarika, aby pochopil, kdo by se k němu rád přistěhoval. Vzhledem k Jenellinu těhotenství si i Kindan dokázal představit, že Tarik s manželkou a třemi staršími dětmi jen uvítají, že uniknou řevu novorozence.

Kindana však rozpálil vztek při pouhé představě, že Tarik se nastěhuje do chalupy, kterou pro rodinu postavil jeho otec. A náhle mu hlavou blýskla jiná, palčivější myšlenka.

„Pane,“ otázal se důrazně, „co odhalilo vyšetřování?“

Natalon vrhl kradmý pohled na Tarika, který ztuhnul a zatvářil se kysele.

„U podobných nečekaných katastrof bývá obvyklé,“ odpověděl Natalon, „že vyšetřování nedojde ke konkrétním závěrům.“

Kindan se nadechl a vypjal hrud, aby se pustil do sporu, ale Natalon ho zarazil zdviženou rukou.

„Domníváme se,“ pokračoval Natalon opatrně, „že směna tvého otce měla tu smůlu, že podkopala uvolněnou skálu, a ta zavinila zborcení celé chodby nad jejich hlavou i za nimi.“

„Ale byl tam pach,“ namítal Kindan. „Dask mi tvrdil, že cítil špatný vzduch. A já to taky cítil, přísahám!“

Natalon s Tarikem si vyměnili významný pohled. Tarik zavrtěl hlavou. „Nikdo z mužů, se kterými jsem hovořil, se nezmínil o žádném pachu.“

„Opravdu jsi Daskovi rozuměl dobře?“ naléhal Natalon.

„Myslel jsem, že rozumět wheří řeči se člověk učí léta,“ usekl Tarik načuřeně. „A to zvíře navíc hrozně trpělo.“

„Jenže člověk nepotřebuje léta, aby poznal zvuk pro špatný vzduch!“ nedal se Kindan. „Tohle a další varovné signály mě učili ze všeho nejdřív!“ Radši se nezmínil, že jeho vzdělání o řeči a chování hlídacích wherů vedla Silstra, která se v tomhle směru nijak nepřekonávala.

Tarik nepřestával vrtět hlavou. „Nevídl jsem sebemenší oheň.“

„Mohla to být jen malá uzavřená kapsa vzduchu,“ dumal Natalon a zamýšleně si mnul bradu. „A výbuch mohl zavinit až ten zával.“

„Kapsa, kterou by nezavětril hlídací wher?“ ušklíbl se Tarik. „Podle Danilova chvástání by jeden věřil, že ty obludy mají pohádkově zázračný čich.“

Kindan se na muže zamračil, ale Mistr Zist si honem poposedl, aby chlapce před Tarikem zaclonil. Položil Kindanovi ruku na loket a varovně ho stiskl.

„Kdyby někdo zajel krumpáčem do kapsy špatného vzduchu a způsobil přitom jiskru, bylo by po všem dřív, než by hlídací wher stačil zareagovat,“ vysvětloval Natalon.

„Vidíte?“ vybuchl Tarik s výrazem člověka, na jehož slova došlo. „Tak k čemu vlastně jsou? Povídám, máme štěstí, že jsme se zbavili posledního z nich. Nebudou nás zdržovat a těžba půjde rychleji.“

Natalon otvíral ústa k zuřivé námitce, ale předběhl ho Mistr Zist: „Co bude s Kindanem?“

Natalon i Tarik se zatvářili vylekaně, jako by dávno zapomněli, že Kindan s nimi sedí v jedné místnosti.

„Ten dům je pro něho samotného moc velký!“ prohlásil Tarik důležitě. „V táboře je spousta lidí, kterým by se to místo hodilo.“

„A taky tu jsou vzpomínky,“ připomněl Mistr Zist tiše, jakoby sám pro sebe. „Není dobré zdržovat se v domě, kde je příliš mnoho vzpomínek.“

„Inu...“ zabručel Natalon zadumaně.

„Dům by se mi hodil!“ přerušil Tarik mlčení u stolu. Obrátil se k Natalonovi. „Čekáte přírůstek a já se svou rodinou bychom se vám o to víc pletli pod nohama.“

„Inu,“ zopakoval Natalon pomalu, „pokud to Kindanovi nebude vadit.“

„Dům mu nepatří, takže ho nemůže ani dát,“ sykl Tarik neomaleně. „A ostatně, až začnou padat Vlákna, stejně zůstane prázdný.“

Kindan se nad tou hrubou neomaleností zarděl vzteky.

„To ale neřeší otázku, kde bude chlapec bydlet,“ poznamenal Mistr Zist a nechal Tarikovo prohlášení bez komentáře.

„Měl by ho k sobě vzít někdo, kdo uživí další ústa,“ zabrblal Tarik. „Možná by se k tomu uvolila Norla.“

Norla byla Zenorova matka. Kindan ji měl docela rád, i když z té spousty dcerek vypadala vždy dost ztrhaně. A navíc by byl pohromadě se Zenorem, a to by bylo báječné. Nebo ne? Kindan se zamyslel. Cítil by se trapně, kdyby Zenor chodil pracovat do dolu, zatímco on sám by seděl na vyučování u Mistra Zista. Takže ne, tohle asi není dobrý nápad. A navíc si nebyl jistý, zda by se mu líbilo dělat staršího bratra čtyřem malým holčičkám, z nichž ta nejmladší nosila ještě plenky.

„Měl by si ho vzít ten, kdo má nejméně dětí,“ připomněl Natalon staré, dávno zavedené pravidlo osvojování. „Někdo, kdo má ponětí o výchově dětí, ale zase s tím nemá plné ruce práce.“

Zvedl hlavu a pohlédl přímo na Mistra Zista.

Vylekaný Harfeník se prudce napřímil v zádech. Podobný vývoj událostí zjevně nepředvídal.

Tarikovi se zablýsklo v očích. „A o žalu taky víte své, Mistře Ziste.“

Mistr Zist se na něho zamračil. Kindan sledoval rozhovor dospělých se silicím zděšením, nicméně i on pochopil, že Tarik se snaží vydělat na neštěstí druhých, takže svůj zakaboněný obličej zamířil k druhému horníkovi. Tarik se pohodlně rozvaloval v židli, jejich vzteku si nevšímal a nenápadně, výsměšně se poškleboval.

„Já ne,“ vyhrkli Mistr Zist a Kindan jednohlasně, ale vzápětí se oba odmlčeli a polekaně pohlédli jeden na druhého.

Natalon vstal na znamení, že končí diskusi. „Podle mě by to bylo nejlepší řešení, Mistře Ziste. Kindane, máš moje svolení někoho požádat, aby ti pomohl přenést věci a zařídil druhou postel v Mistrově domku.“

„Rád mu někoho sám obstarám,“ poznamenal Tarik a nijak se netajil spokojeným úsměvem. „Pokud nic nenamítáš, Natalone, stěhovat bych se začal už dnes.“

Nakonec Kindanovi přišli se stěhováním pomoci Swanee, táborový zásobovač, a Ima, táborový řezník. „Když ten rám rozebereš, můžeš tu postel přestěhovat po částech,“ vysvětlil Swanee Kindanovi, zatímco roloval matraci a házel si ji přes rameno. Poklepal na prázdný rám. „Kvalitní dřevo,“ prohodil pochvalně. „Nejdřív odnes prkna a pak se vrať pro zbytek.“

Podle příkazů Mistra Zista odstěhovali z Danilova domku dva prádelníky a jednu menší truhlu na oblečení.

„Až se tvoje sestry doslechnou tu zprávu,“ poznamenal Zist, „nejspíš budou chtít všechno ostatní. Tobě by vlastně stačila jenom truhla, ale tvůj pokoj by vypadal nepříjemně prázdně.“

„Můj pokoj?“ opakoval Kindan. Nikdy neměl pokoj sám pro sebe, vždycky se o něj dělil s Tofirem a Jakrisem.

„No, se mnou spát nebudeš,“ zabručel Mistr Zist s kyselým výrazem.

„Tak to abych si donesl co nejvíc přikrývek,“ prohodil Kindan zamyšleně. Tofir a Jakris byli protivové, ale za chladných nocí ho zahřívali – pokud z něj bezohledně nestáhli přikrývky.

„Poslyš, Kindane, jestli bys proti tomu nic neměl,“ ozval se Swanee, zatímco se pozorně rozhlížel po chalupě, „rád bych odtud odnesl všechno, co nepotřebuješ, a rozdál to těm, kteří mají málo. Nu, a zbytek bych někam uložil. Tarik má dost svých věcí.“

Kindan ochotně souhlasil a ostatní také přikývli.

„Ještě okanzík,“ ozval se Mistr Zist a zvedl ruku. Všichni se po něm ohlédl. „Kindane, je tu nějaká věc, kterou by sis rád nechal jenom pro sebe?“

Kindan chvíličku přemýšlel. „Je to jedno, co?“

„Úplně,“ souhlasil Mistr Zist.

„Víte, kdybych si mohl vzít mamčin starý stůl, ten se sklopnou deskou a plný starých not –“

„Plný not?“ Mistr Zist povytáhl obočí.

Kindan přikývl. „Měla ho moc ráda, a otec taky, tedy potom, co –“

Mistr Zisk ho zarazil. „Imo, Swanee, postaráte se o to?“ Oba muži bez váhání přikývli. „A ještě něco?“

„Pořádně se kolem sebe rozhlédni, mladíku,“ poradil mu Swanee. „Kdyby sis na něco vzpomněl dodatečně, až všechno rozdáme, jistě se to dá vyžádat zpátky, ale stejně...“

Kindan se pozorně rozhlížel po domku, procházel sem a tam a zastavil se v kuchyni a ohlédl se po Mistru Zistovi:

„Potřebujeme nějaké hrnce nebo misky?“

Mistr Zist zavrtěl hlavou. „Harfeníkův dům je v tomto směru dobře zásobený.“

Kindan zadumaně ohrnul horní ret, ale nakonec pokývl: „Tak to bude nejspíš všechno.“

Swanee si chlapce zkoumavě prohlédl a posléze rozhodl: „Tak dobrá, vezmi si svoje věci a zbytek rozdáme. Děkuji ti, mládenče, mnozí budou vděční za to, bez čeho se obejdeš.“

Kindan mlčky přikývl, protože tak úplně nechápal, co má zásobovač na mysli.

Když se Dalor vrátil do Natalonovy držby. Nuella si od něho nechala všechno vyprávět.

„Takže Kindan se stěhuje k Harfeníkovi?“ vykřikla užasle, když bratr skončil.

„A strýček Tarik se stěhuje do bývalého Danilova domu,“ dodal Dalor na důkaz toho, že říká pravdu. Byl rád – aspoň nebude v jednom kuse muset poslouchat strýcovy nářky a stížnosti.

„Ale to je hrůza!“ vylekala se Nuella. „Jak budu moci docházet k Harfeníkovi, když u něho bude bydlet Kindan?“

Dalor ustaraně svažtil čelo a přiznal: „To nevím.“

„A Mistr Zist mě chtěl učít na dudy,“ povzdechla si Nuella nešťastně.

„Vždyť už teď hraješ skvěle!“ ujistil ji bratr oddaně.

„Jenže o tom víš jenom ty,“ naříkala zdrcená Nuella.

„A maminka,“ opravil ji Dalor.

„Ten zával zpozdí tatínkovy plány, víd?“ vyzvíдалa Nuella.

Dalor pokrčil rameny.

Nuella si povzdechla. „Přála bych si...“ Nedořekla, jaké má přání, jenom smutně zavrtěla hlavou. Po chvíli sáhla po dudách a začala na nich hrát tichou tesknou melodii.

Kindan se z vývoje událostí dlouho nemohl vzpamatovat. O pár hodin později seděl na vlastní posteli ve vlastním pokoji a poslouchal, jak Harfeník cosi kutí v sousední místnosti.

Mistr Zist sem párkrát nakoukl s dotazem: „Všechno v pořádku, mládenečku?“

Když to udělal poprvé, Kindan leknutím vyskočil málem až ke stropu a zmohl se jen na něm přikývnutí.

„Nu, poslyš, potřebuju si něco vyřídít,“ pokračoval Mistr Zist. „Kdybys chtěl cokoliv, klidně si to v kuchyni vezmi.“

Budu v pracovně a nesmíš mě vyrušovat.“

Kindanovi stačil bleskový pohled do Mistrovy tváře, aby pochopil, že vyrušit ho by skutečně nebylo moudré. Opět jen přikývl, ale neřekl ani slovo.

„Tak dobrá,“ pravil Mistr Zist, aby vyplnil trapné ticho. „Zatím se zabydli, a až skončím s prací, společně se navečeříme.“

Z pracovny Mistra Zista teď doléhaly ke Kindanovi hlasy. Mladický hlas a ten Mistrův. V Kindanovi se probudila zvědavost, zaposlouchal se trochu pozorněji. Mladý hlas připomínal Dalora, ale nebyl slyšet dost zřetelně, aby si Kindan mohl být jistý. Možná že Mistr Zist se s Dalorem snaží dohnat všechny jeho zameškané hodiny. Náhle Kindana

napadlo, že Dalor možná chodil na doučování i k Tovaryši Jofrimu. Kdoví, ale co když právě skutečnost, že jde o Natalonova syna, vedla dospělé k rozhodnutí ušetřit ho všech zmatků a nepříjemností každodenního vyučování? Kindan věděl, že všechny děti v Táboře jsou přesvědčené, že Dalor bývá nemocný častěji, než je obvyklé – ale kam až Kindanovi sahala paměť, nevzpomínal si, že Dalor by vážně ležel s nějakou nemocí. Možná že Jenella, které po porodu zemřelo už tolik dětí, byla na Dalora obzvlášť opatrná a přiměla ho zůstat doma v teple, kdykoliv se jen trošičku nachladil. Ale Kindanovi to moc pravděpodobně nepřípadalo... A ten hlas zase nezněl úplně jako Dalorův. Moc rád by věděl, jestli smí pootevřít dveře svého pokoje, aby hlasy slyšel zřetelněji.

Ještě se nerozhodl tak ani tak, když se ozval další hlas. Kindan ho okamžitě poznal, patřil Horníku Natalonovi. Všechno nasvědčovalo tomu, že Natalon se kvůli něčemu hněvá. Do toho se ozýval i hlas dítěte a Mistra Zista. Podle klesání a stoupání hlasů a jejich tónu Kindan nepochyboval, že ať ten mladičský hlas patří komukoliv, rozhodně se dobře zná s Natalonem. Takže nakonec to přece jenom bude Dalor, usoudil Kindan. Natalon se nejspíš zlobí, že Dalor obtěžuje Mistra mimo vyučování. O co jiného by mohlo jít?

Hlasy zesílily při loučení a Kindan zaslechl dva páry nohou jít k hlavním dveřím a vzdálit se. Chvilku poté prošel Mistr Zist chodbou a zatřákl na Kindanovy dveře.

S podobnou zdvořilostí se chlapec ještě nesetkal, takže netušil, jak má zareagovat.

„Smím dál?“ otázal se Mistr Zist po kratičkém čekání.

Kindan otevřel dveře. „Samozřejmě, Mistře Ziste.“

Mistr Zist vstoupil do pokoje a rozhlédl se. „Takže všechno sis už uspořádal?“

„Ano, děkuji,“ šeptl Kindan.

„Dobrá,“ přikývl Zist důrazně. „Tak pojď, najíme se v kuchyni.“

Kindan ucítil chutnou vůni dušeného masa ještě dřív, než uviděl na ohni bublající kotlík, který si pamatoval z Jenelliny kuchyně. V kredenci vyhledal misky a lžíce a prostřel stůl.

Mistr Zist jim nabral maso a pak se v rozpačitém tichu pustili do jídla. Kindan svou porci zhltal jako blesk a zdvořile vyčkával, zda si bude smět přidat. Mistru Zistovi to neušlo, ale dál pomalu a rozvážně žvýkal, takže než dojedl, Kindan se na židli vrtěl jako v mraveništi.

„Moučník?“ otázal se Mistr Zist.

„Víte,“ začal Kindan a pak už to nevydržel. „Jen jsem se chtěl zeptat, jestli bych si mohl ještě přidat maso.“

Mistr Zist ukázal k hrnci. „Jsme tu jenom my dva, Kindane. Můžeš si vzít, kolik chceš.“

Zatímco si Kindan plnil misku, Harfeník na něho upíral zamyšlený pohled. Když se chlapec vrátil ke stolu, stařec řekl:

„Kdykoliv budeme jíst sami, mládenečku, smíš si nabrat tolikrát, kolik budeš chtít, stačí se zeptat.“

Kindan s pusou plnou dušeného masa s úsměvem přikývl.

„Tys měl hodně starších bratrů a sester, vid’?“

Další kývnutí.

Mistr Zist si povzdechl. „Já byl z rodiny nejstarší, takže si neumím moc dobře představit, jaké to pro tebe bylo. Dokážu si však domyslet, žeš vždycky býval ten poslední, kdo se dostal k nášupu... Nebo i k moučníku.“

„Tak hrozné to nebylo,“ hájil se Kindan. „Sestřička pokaždé dohlédla, abych dostal aspoň něco k snědku.“ Ušklíbl se.

„Ale Kajlek mi vždycky zkoušel ukrást moučník, tedy, pokud jsme vůbec nějaký měli.“ Při vzpomínce na nedávné časy posmutněl, celý jako by se pohroužil do sebe.

„Tys s Kajlekiem dvakrát dobře nevycházel, nemám pravdu?“ nadhodil Mistr Zist jemně.

Kindan přikývl. „Nevycházel, tedy až do –“ Nešťastně a ustaraně dodal: „Můj kamarád Zenor mi vyprávěl, že Kajlek mu zachránil život.“ Oči se mu zaleskly slzami. „Ke mně se choval podrazácky, ale zachránil Zenora.“

„To je dost těžké k pochopení, je to tak?“ poznamenal Mistr Zist. „Sám jsem mnohokrát nevycházel z údivu nad tím, jak často se ukáže, že právě ti lidé, které považujeme za zlé a podrazácké, nakonec v závažných situacích předvedou, že jsou velkorysí a nesobečtí.“

Kindan v němém souhlasu přikývl.

„Kindane, víš vůbec, jaké jsou povinnosti Harfeníků?“

„Mají učit děti, zpívat na shromážděních a hrát na různé nástroje,“ odpověděl Kindan, ale nebyl si dvakrát jistý, že to byla správná odpověď. Mistr Zist přikývl. „Tohle je pouze součást jejich práce. Harfeníci také sbírají novinky a šíří je dál. Zachováváme vzpomínky, paměť Pernu. Pomáháme ranhojičům a léčitelům.“

„Moje sestra taky občas léčila!“ vzpomněl si Kindan.

Zisk sklopil hlavu na souhlas. „A navíc se snažím urovnat spory a hádky.“

Kindan se netvářil příliš chápavě a Mistr Zist si povzdechl. „Máme schopnost vyslechnout všechny strany a snažit se pomoci tím nejlepším způsobem, na jaký dokážeme přijít.“

Kindan se usilovně snažil nasadit výraz, jako že rozumí, zvlášť když už dojedl druhou porci masa. Teď se mu sliny sbíhaly na moučník, ale věděl, že Mistr Zist bude mluvit tak dlouho, dokud nezíská jistotu, že Kindan ho do posledního písmene pochopil.

Mistr se suše pousmál. „Navíc jsme vycvičení jako skvělí pozorovatelé. Pravda, občas nedáváme pozor, ale navenek jsme naučení tak vypadat.“ Vstal, sebral Kindanovu misku a naplnil ji mlskami, které sem předtím poslala Jenellina kuchařka.

„Harfeník musí umět nejenom pozorovat a naslouchat, ale také hrát a zpívat,“ pokračoval Mistr Zist, když sám ochutnal mlsalku.

Kindan s plnými ústy jen poslušně přikyvoval.

„A taky ho učí zachovat tajemství,“ kázal Zist.

„To já umím!“ pochlubil se Kindan.

Mistr Zist na něho zahrozil ukazovákem. „Nu snad, ale občas člověk musí dovolit i ostatním, aby si zachovali tajemství, chápeš? Dokážeš to?“

Kindan se zatvářil pochybovačně. „Však uvidíme,“ uzavřel Mistr Zist. „Prozatím počítám s tím, že se nebudeš snažit poslouchat hovory, které vedu ve své pracovně nebo i tady v kuchyni. A pokud něco náhodou zaslechněš a budeš si o tom chtít popovídat, obrátíš se na mě a já ti povím, zda jde o tajemství, nebo ne. Dokážeš to?“

Kindan opět jen mlčky přikyvoval.

„Jsi hodný mládeneček.“ Mistr Zist dojedl, zjistil, že Kindan je také hotový, a zvedl se. „Umyj nádobí a běž se prospat. Hned zítra ti začíná učení.“

„Učení?“ opakoval Kindan trochu přitrouble.

Mistr Zist potvrdil. „Nu ano, první lekce.“ Kývl směrem ke své pracovně. „Harfeníci si také dělají poznámky. Jofri mi ty svoje zanechal. Poznamenal, že jistý Danilův syn nejenom že vyniká ve zpěvu, ale navíc projevuje zájem stát se Harfeníkem.“

Kindanovi užasle zasvítlo v očích. „Namouduší?“

Mistr Zist přisvědčil sice se vši vážností, ale v očích mu rozpustile hrálo. „Už je to tak.“ Ukázal ke dveřím. „A teď tu uklid' a syp na kutě!“

Kindan měl pocit, že jeho nový život je mnohem namáhavější než ten starý. A bohužel, taky od základu jiný. K jeho povinnostem ještě pořád patřilo držet hlídku na skále trčící stovky metrů nad ústím důlní šachty a s úchvatnou vyhlídkou do pláně, které většina lidí říkala prostě „údolí“, ale on s Harfeníkem ji nazýval „Natalonovo údolí“. Ovšem dnes patřil nejenom mezi řadu mladičkých strážců, ale navíc byl jmenován jejich vůdcem. Tuhle funkci by nejspíš získal Tofir nebo Jakris, kdyby ovšem přežili, a Kindan si s hrůzou uvědomil, že v celém Táboře je právě on nejstarším chlapcem, který ještě nepracuje v podzemí.

První den, kdy z pozorovatelný shlížel dolů a zahlédl Zenora v pracovním oděvu přešitým z otcovy kombinézy, zaplavila ho směsice studu, úcty i žalu. Styděl se, že také on sám nemíří do dolu, bázlivou úctu z vědomí, že jeho nejlepší kamarád Zenor vykonává tak dospělou práci, a žal nad trpkou připomínkou a potvrzením katastrofy, která okradla o život jeho otce i bratry a také Zenorova otce – a navíc i Zenora o dětství.

Ovšem Kindan se přesvědčil, že jeho nové povinnosti mu na vzpomínky nechávají jen pramalý prostor – ať už záměrně nebo proto, že v Táboře bylo obecně málo lidí i pracovních sil. Sotva ráno překontroloval, že na pozorovatelně stojí určený strážce a na všech obvyklých místech jsou pro případ potřeby přichystaní běžci, už řídil práci silnějších hošíků a dívenek pod devět let, kteří měli za úkol ořezat větve ze stromů, jež předchozího dne pokáceli Táboroví dospělí.

Zenorova matka Norla zjistila, že léta strávená péčí o maličké může dobře využít jako pečovatelka o ostatní Táborová miminka a batolata, jejichž matky pomáhaly osázet políčka v údolí či pracovaly na bylinkových zahrádkách nebo z pokácených a oklestěných kmenů řezaly důlní výdřevu. Mistr Zist poznamenal, že takhle ji zaměstnat byl velmi dobrý nápad, protože při práci mohla dál zůstat se svými nejmladšími. Původně si tuhle povinnost střídaly ženy s kojenci, ale teď měla Norla plnou chalupu drobečků v plenkách či taktak bez nich, a matky tam v každické volné chvílice přibíhaly podívat se na své maličky a zajišťovaly tak Norle bohatší styky se zbytkem Tábora, než kolik by jich měla v každém jiném případě.

Hromada uhlí na opačné straně údolí, než kde se nacházelo ústí dolu, narůstala sice vytrvale, ale nikoliv bez obětí a dřiny.

Kindan v Harfeníkově chalupě vyslechl, ale nechával si pro sebe, mnoho nočních tlumených rozhovorů. S výjimkou Tarika téměř všichni horníci přicházeli tu a tam pozdravit nového Harfeníka. Mnozí se sem vraceli. Všichni byli k smrti ustaraní.

„Nu ano, dobýváme dost uhlí, ale jak dlouho?“ zněla nejčastější stížnost. „Bez vykopání nových chodeb budeme buď těžit v pilířích, nebo... to zkrátka vzdáme.“

Kindana ani nepřekvapilo, když hned druhý den ráno se ho Mistr Harfeník vyptával, co znamená „těžit v pilířích“.

„To když je pod zemí obrovitánská sloj uhlí,“ objasnil Kindan. „A na něm leží silná vrstva skály a tlačí ho dolů. Při těžbě nechávají horníci stát mohutné pilíře uhlí, aby pomáhaly vzpírat tu horní skálu –“

„Ale jistě existují i jiné způsoby, nemám pravdu?“

Kindan přikyvl. „Jistě, horníci můžou stavět podpěrnou výdřevu a ty pilíře strhnout. Vlastně, kdyby uhelné pole nebylo tak velikánské nebo až bude už skoro vytěženo – ale to asi nebude dřív než na konci příštího Míjení nebo ještě mnohem později –“

„Cože, tady se bude těžit déle než padesát Oběhů?“ Na Mistra Zistu ten údaj udělal dojem.

Kindan důležitě přikyvoval. „Uhelná sloj je přes tři metry vysoká a křížuje celé hektary. Jakmile se Tábor prosadí, horníci vyvrtají další šachty, jednu jako přívod vzduchu a další pro odvoz vykutaného uhlí, na povrchu určitě postaví i silnice, aby tahouni mohli odvážet uhlí na vozech a nedřeli se tu jen muži s vozíky a kolečky.“

Mistr Zist s povzděchem zavrtěl hlavou nad vlastní nevzdělaností. „Vrat' me se k těm pilířům, ano?“

Kindan se nadechl. „No, pilíře drží tu skálu nad uhlím, aby se nezbortila do šachet a nezavalila uhlí. Zkrátka drží tu tíhu. Kdyby je vykutali –“

„V tom případě riskují, že se zavalí celé uhelné pole?“ zajímal se Mistr Zist.

Kindan se usmál radostí, že to umí tak dobře vysvětlit. „Přesně tak!“ potvrdil.

„Takže kdy je rozumné vytěžit i pilíře?“

Kindan pokrčil rameny. „O těžbě uhlí nevím úplně všechno, Mistře Ziste,“ přiznal zdráhavě.

„Tak zkus aspoň hádat!“ požádal Mistr Harfeník.

„Nu... Napadají mě dvě možnosti: Když potřebujete vytěžit uhlí ve spěchu a nechcete už důl dále používat, či když už

jste všechno ostatní uhlí vytěžil a jste ochotný postavit nové podpěrné pilíře, které ponesou nadloží, zatímco vy vytěžíte ty pilíře z uhlí,“ přemýšlel Kindan.

„Tak či onak to znamená konec dolu, je to tak?“ ujišťoval se Mistr Zist.

„To ano,“ souhlasil Kindan utrápeně. Kdyby důl zavřeli, říkal si v duchu, co by se stalo se mnou?

Mistr Zist mu zřejmě četl myšlenky, protože Kindana zlehka pleskl do ramene. „Harfeníci najdou práci všude, mládencečku.“ Vyhlédl z okna. „A když už mluvíme o práci, na oba čeká spousta povinností.“

I vyučování s Mistrem Harfeníkem teď probíhalo jinak než dřív. Každopádně se lišilo od hodin s Harfeníkem Jofrim, ale teď, když Kindan bydlel v Harfeníkově chalupě, plně si uvědomoval své prominentní postavení. Přistihl se, že Mistrovy nevrle a přísné způsoby jednání hájí a podporuje díky silnému pocitu oddanosti, zatímco dříve ve své hloupé zarputilosti dělal první poslední, jen aby Harfeníkovu autoritu podkopával.

Dalorovi to neušlo, nicméně nechával všechno bez komentáře. Všiml si toho i Cristov a utahoval si z něho kvůli tomu. Tarikův syn odjakživa ovládal všechny ostatní děti v Táboře a teď si dával zvlášť záležet na tom, aby do Kindana ryl na každém kroku, využil každíčkou příležitost, aby mu připomněl, že teď spí v jeho pokoji a jak je Kindanův bývalý domov pěkný – ale ne už Kindanův.

Kindan ty urážky a šikanu snášel, jak nejdéle to dokázal, ale jednoho dne přistihl Cristova, jak se vrací domů k obědu. Stačilo jedině nastavení nohy a Cristov se válel v blátě a sněhu stezky, jež spojovala držbu Horníka Natalona a zbylé prostory Tábora.

„Dávej si pozor, kam šlapeš,“ utrl se na něho Kindan hrubě. „A taky co říkáš, rozumíš?“

Cristov vyskočil, ale než stačil cokoliv podniknout, mohutná ruka drapla Kindana za ucho a odtáhla ho zpátky do držby.

„Vyřídím to s ním,“ zavrčel hlas Mistra Zista. Cristov zaklapl ústa otevřená leknutím a při pohledu na odvlékaného Kindana se jízlivě zašklebil.

„Oťi si nohy!“ zavelel Harfeník chlapci před vstupem do držby. Kindan poslechl. S pořád ještě rozbolavělým uchem poslušně následoval Mistra Harfeníka do učebny.

„Posaď se!“ poručil Mistr Zist a ukázal na místo u jednoho z delších stolů. Kindan se spustil na lavici a zvedl ruku, aby si pohladil zraněné ucho.

„Nech to být, tu bolest sis zasloužil!“ napomenul ho Zist. „A od tebe chci slyšet, v čems udělal chybu a cos měl udělat správně.“

Kindan svraští čelo a bolest v uchu se snažil nevnímat. „Když on říká –“

„Nezapomínej, že tě cvičím na Harfeníka!“ přerušil ho Mistr Zist. „Tvoje řemeslo tvoří práce se slovy!“

„Ale –“

Mistr Zist pozvedl dlaň a Kindan se poslušně odmlčel. „Pověz mi o Cristovi tři dobré věci!“ vybídl ho Harfeník.

Kindan stiskl rty a usilovně přemýšlel. „Je silný.“

Mistr Zist zdvihl jeden prst a povzbudivě se na Kindana podíval.

„Jeho matka ho má ráda.“

„Tahle dobrá věc se týká jeho matky,“ prohodil Mistr Zist suše.

„Copak Harfeníci se nemusejí cvičit v Harfenickém Cechu?“ zeptal se Kindan v naději, že zavede řeč jiným směrem.

„Mistr si může vzít učedníka všude tam, kde pracuje,“ vysvětlil Mistr Zist, „a do Harfenického Cechu ho pošle až později.“ Pozvedl ruku s jedním vztyčeným prstem. „Ale tys neskončil.“

„Echm, no... Neumí moc dobře psát... A vlastně ani počítat –“

„To jsou jeho chyby, ne dobré stránky,“ upozornil Mistr Zist s povzdechem.

„To vím!“ bránil se Kindan. „Jen se snažím vykoumat –“

„Chápu,“ pokýval Mistr Zist hlavou. „Nu, trvá ti to moc dlouho a my oba máme ještě spoustu práce. Tak abych ti s přemýšlením pomohl, navíc k ostatním svým povinnostem zajdeš každý večer po práci do Tarikova domu a vypereš jim všechno oblečení. A tohle bude trvat tak dlouho, dokud mi nedokážeš vyjmenovat tři Cristovy dobré vlastnosti. A taky se mu za svoje chování omluvíš!“

„Ale – ale –“, prskal Kindan. „Jak přesvědčím Cristovovu maminku, aby mě nechala dělat jejich prádlo? Neumím si představit, že by ji to nadchlo!“

„Jak ji přesvědčíš, to je výhradně na tobě,“ pokrčil Mistr Zist rameny. „Ale laskavě to udělej.“

Kindan zvedl oči ke stropu.

Mistr Zist mu zahrozil prstem. „Nemyslím, že tohle koulení očima na Daru zabere,“ napomenul chlapce a zvedl se. „Hni sebou, když si trochu pospíšíš, možná že na tebe zbyde v kuchyni něco k zakousnutí.“

„A co vy, Mistře?“

„Já,“ vypnul Mistr Zist hrud' jako pohádkový bohatýr, „mám schůzku s mladou dámou.“ Zachytil Kindanův užaslý pohled a zamával na něho, jako když plaší ptačí hejno. „Padej! Ať už tě nevidím!“

Kindanovi trvalo dva dlouhé dny plné dřiny, než přišel na tři Cristovy klady: čestnost, oddanost, neúplatnost.

Povedlo se mu vlichotit se Daře povídačkou o tom, že má hezké vzpomínky na praní prádla ve svém starém domově, a nemohl by prosím pomoci s pár várkami, aby si ty vzpomínky oživil? Cristov při tom dotazu málem umřel smíchy a Tarik se tvářil zakysle, jako vždycky, ale Dara se na Kindana dlouze a zkoumavě zadívala a nakonec souhlasila.

Přesto byl Kindan blahem bez sebe, když výplod svých myšlenek oznámil Mistru Zistovi a mohl se těch dodatečných povinností zbavit.

„Popiš mi ten dům,“ poručil mu Mistr Zist.

Kindan začal z paměti lovit půdorys a zařízení domu, ale Harfeník ho opět zarazil.

„Ne, ne, nezajímá mě, na co si vzpomínáš, ale jak to vypadá teď.“

Kindan chvíli hledal vhodná slova, zajíkl se a zavrtěl hlavou.

„Harfeník se musí naučit pozorovat,“ vysvětloval Mistr Zist. „Ať jdeš kamkoliv, musíš na všechno dávat bedlivý pozor.“ S pomocí Harfeníkova vyptávání si Kindan postupně vybavil všechny podrobnosti Tarikova domu a předměty v místnostech. S překvapením si uvědomil, že zná spoustu podrobností o stavu a zařízení domu, ačkoliv si je nezkoušel vědomě zapamatovat.

„Výborně,“ pochválil ho Mistr Zist nakonec. „Je pozdě, měl bys jít spát.“

Kindan se zatvářil vzdorovitě.

„Zítřka se v Držbě koná slavnost,“ vysvětloval Harfeník. „Slaví se konec zimy. Potřebuju, abys byl svěží a měl všech pět pohromadě, protože tě posadím k bubnům.“

Kindan se nezmohl na slovo. Mistr Zist ho začal učit na bubny hned od prvního dne, co se nastěhoval do jeho domu, ale ani ve snu by ho nenapadlo, že Mistr – odjakživa skoupý na chválu – mu dovolí společné vystoupení.

„Netvař se tak vyjeveně,“ napomenul ho Mistr Zist. „Pochop, že sám nezvládnu hrát na všechny nástroje najednou. Takže teď okamžitý odchod do postele! Zítřek bude dost dlouhý i bez té večerní slavnosti.“

Druhý den držel Dalor hlídku na pozorovatelně. Kindan, jehož Mistr Zist probudil dávno před úsvitem, měl za povinnost rozmístit a zkontrolovat hlídky. Chvatně vypil hrnek klahu – snídaně zatím musela počkat – a vydal se ven do tmy. S Dalorem měli domluvené setkání na úpatí stezky vedoucí k vrcholku skály.

Na zemi pořád ještě ležela sněhová přikrývka, ale během posledního sedmidení nenapadl žádný čerstvý sníh a oteplení většinu z toho starého změnilo v břečku. Kindan opatrně našlapoval a s chutí poslouchal chrupání podrážek na zmrzlé kůrce, kterou na sněhu nechala mrazivá noc.

Po Dalorovi ani stopy. Kindan pár minut čekal a potom si vzpomněl na všechny své další povinnosti. Zamířil do držby. Sotva otevřel kuchyňské dveře, ucítil průšvih. Se vzduchem uvnitř bylo něco v nepořádku. O špatném důlním vzduchu se toho naučil dost, aby si uměl domyslet, co se vlastně stalo – buď ucpaný komín, či podobný problém způsobil, že všechny špatné plyny z doutnajícího ohniště se hromadily v držbě a neměly kudy uniknout.

Výcvik zadřený pod kůži mu velel padnout k zemi, kde bylo chladněji a možná aspoň zčásti dýchatelný vzduch, ovšem Kindan si současně uvědomil, že čas tu hraje zásadní roli.

„Oheň! Pomoc! Pomoc! Oheň!“ zařval Kindan z plných plic a začal prudce mávat dveřmi, aby dovnitř vehnal trochu čerstvého vzduchu. Bylo mu však jasné, že to nestačí. Musel udělat průvan. Oběhl budovu k hlavnímu vchodu a celou tu dobu hulákal o pomoc.

Rozrazil hlavní dveře držby a opět je několikrát prudce přivřel a zase otevřel.

Vzápětí se přitítil Mistr Zist. „Co se děje, mládenečku?“

„Špatný vzduch!“ vykřikl Kindan. „Ucítíl jsem ho při vstupu do kuchyně, abych si vyzvedl Dalora. Dveře jsem nechal otevřené a pak jsem běžel otevřít i tyhle a snažím se dostat dovnitř víc čistého vzduchu, ale –“

„Oheň! Pomoc! Pomoc! Oheň!“ zahřměl Mistr Zist. Ze všech stran se k nim sbíhaly nezřetelné postavy. Kindan se zběsile rozhlédl. Pomoc může dorazit příliš pozdě. Skočil do chodby.

„Kindane!“

„V pořádku!“ houkl Kindan. „Jsem malý, nepotřebuju tolik vzduchu jako ostatní. Kdyby se mi povedlo vyběhnout nahoru, otevřu okna a možná se mi povede všechny probudit!“

Vzduch na schodišti byl nedýchatelný, to Kindan pochopil v tu chvíli, kdy vkročil na první schod. Honem se dole několikrát zhluboka nadechl jakžtakž čistého vzduchu a zatajil dech. Teď ocenil výcvik ze hry, kterou hrával s Kajletem – kdo z nich vydrží déle zadržovat dech. V polovině schodiště se mu ze štípajících očí řinuly slzy. Okamžik zápolil s okenní petlicí, ale nakonec se okno přece jen povedlo rozrazit dokořán a párkrát se nadechnout, než se obrátil k ložnicím.

Otevřel první dveře, vřít se do místnosti a vyrazil první okno, které objevil. Zdola k němu dolehly výkřiky dalších lidí, co vbíhali do domu a hnali se za ním do patra. Zatřásl postavou ležící na posteli – byl to Dalor. Omámený chlapec na něho nechápavě zamžoural.

„Honem, Dalore!“ houkl na něho Kindan. „Špatný vzduch! Poběž se mnou!“ Nečekal, až se Dalor sám vzpamatuje, a popadl ho za loket. Rychle objal chlapce kolem ramen a vlekl ho na chodbu. Přitom usilovně bojoval s vlastní závratí. U dveří se k nim vrhla skupinka mužů. Jeden drapl Dalora a hodil si ho přes rameno, další stejně bez cavyků popadl Kindana a navzdory jeho námitkám s ním provedl totéž.

Něco se dělo. Kdosi volal její jméno, ale připadalo jí to jako z obrovské dálky.

„Nuella! Nuello!“ Zenorův hlas. Kolem rtů jí zahrál úsměv. Zenor. Její kamarád. Měla ho upřímně ráda. První kamarád v tomhle Táboře. Její jediný přítel. Zkusila se pohnout, ale údy měla ztěžklé, jakoby z kamene.

„Nuello!“ Zenorův hlas se blížil. Matně slyšela otvírání dveří a pak s ní někdo lomcoval, uchopil ji, zvedl a táhl kamsi ven.

„Vzduch je špatný, Nuello – musím tě dostat pryč,“ vysvětloval Zenor.

Špatný vzduch? opakovala Nuella v duchu. Ale – ven? Zrodil se v ní první slabý záchvěv děsu, ale byla příliš těžká a unavená, než aby se zmohla na sebemenší pohyb. Ven – vždyť ona nesmí ven!

„Ne ven,“ zamumlala, ale Zenor, který ji s hekáním vlekl po schodišti dolů, to přeslechl.

„Jsi v pořádku, mládenečku?“ vyptával se Mistr Zist, klečící vedle Kindana. Chlapec mdle přikývl a hned ho to

zamrzelo, protože hlava se mu málem rozpukla. Přesto se mu mávnutím ruky jakžtakž podařilo naznačit otázku. „Ostatní? Zřejmě se jim nic nestalo, díky tobě, Kindane.“

Vedle Kindana se na kolena svezla další postava. Byl to Natalon. „Díky, chlapče. Zachránils nás, abychom neusnuli navždy. Jsme ti vděční.“

Kindanovi se podařilo maličko se podepřít a vyslat k Natalonovi mdlý úsměv. Rozhlédl se kolem sebe. Do příkrývek zrovna balili Jenellu, které se z očí řinuly slzy. Vedle stál Swanee a těžce pochrchlával. Kindan nechápavě přimhouřil oči, když zahlédl Zenora, jak pomáhá mladé dívence popadnout dech. Chlapec vzhlédl k Mistru Zistovi a tázavě povytáhl obočí. Harfeník naklonil hlavu k rameni a nepatrně ji zavrtěl.

Kindan bez ohledu na čelo třetící bolesti za očima vyskočil a se spikleneckým výrazem popadl Dalora. Prudce trhl bradou směrem k dívce a Dalor vytřeštil oči. Kindan jen zavrtěl hlavou a jako by nic přešel s Dalorem co nejnápadněji k dvojici dětí.

Zenor přetáhl dívence příkrývku přes hlavu a zvědavě se podíval na blížícího se Kindana. Ten si přitiskl ukazováček přes rty a postavil se tak, aby ostatním lidem zablokoval výhled na dívčí postavku.

„Pojď, Dalore, ohřejeme se v Harfeníkově chalupě!“ oznámil Kindan hlasitě a nenápadným gestem naznačil Zenovi a dívce, ať vstanou.

Poté bleskově zařídili, že Dalor se ocitl pod stejnou příkrývkou jako dívka a všichni čtyři opatrně zamířili k Harfeníkově domku. Kindan celou tu dobu něco hlasitě vykládal.

Doufal, že v nastalém zmatku se jim podařilo vytrhat se tak rychle, aby si nikdo nevšiml, že k Harfeníkovi odvádějí dvě děti místo jednoho.

V bezpečí kuchyně se sesedli k hřejícímu ohni. Dalor a děvčátko byli pořád ještě v nočních úborech a chvěli se zimou mnohem víc než Kindan a Zenor.

„Jak to, že nás našel?“ zakoktal Dalor pořád ještě promodralými rty.

„Opozdil ses na hlídku,“ vysvětlil Kindan.

„Díky,“ šeptl Dalor.

Dívinka váhavě natáhla ruku ke Kindanovi a pohládila ho po tváři. „Děkuju, Kindane,“ zašeptala.

„Rádo se stalo, Nuello,“ odvětil Kindan. Když Dalor sykl leknutím a Zenor vykulil oči, honem dodal: „Mistr Zist si mě vzal za žáka. Tvrdí, že Harfeník musí držet svoje tajemství a cítit úctu k tajemstvím jiných lidí.“ Obrátil se ke skřínce a vylovil hrnky.

„Zenore, pomohl bys mi připravit trochu horkého klahu, zatímco Dalor,“ naschvál zdůraznil pouze jedno jméno, „se bude hrát u ohně?“

Zenor se na kamaráda šťastně zazubil. „Jistě.“

Kindan zamrkal na překvapeného Dalora a usmál se: „Za chvíli jsme zpátky.“

Do večera už celý Tábor věděl, že se ucpal komín, nejspíš vinou puklé a vysypané cihly, ale že Natalonovu držbu stačili pořádně vyvětrat, takže večerní slavnost Loučení se zimou vůbec nic neohrozí.

Přese všechno dvoukřídlé vchodové dveře a všechna okna dlouhého sálu, jinak sloužícího jako učebna, zůstaly celý den dokořán. Oba dlouhé stoly, za kterými sedávali žáci, přirazili ke stěnám a učitelský stůl odtáhli na opačný konec místnosti, než byl krb, takže uprostřed zůstal příjemně vyhřátý prostor k tanci.

Kindan a Mistr Zist si hověli na jednom z dlouhých stolů přiražených ke stěně. Harfeník Kindanovi vysvětloval, že má písňě doprovázet jednoduchým rytmičným bušením do bubnů.

Bubnování bylo tak jednoduché, že Kindan při tom zvládal bez problémů sledovat i přichozí hosty. Celý Natalonův tábor nečítal víc než dvě stě lidí, a to včetně nejmenšího kojence, ale takové množství lidí by dokázalo naplnit místnost k prasknutí. Teď však Kindan odhadoval, že přítomná je zhruba čtvrtina všech obyvatel Tábora.

Ostatně, nebylo divu – bez ohledu na to, co horníci věděli o špatném vzduchu, se dokonce ani Milla nedala ráno vlákat do kuchyně, aby napekla mlsalky. Natalonova manželka Jenella se vzhledem ke svému těhotenství pořád ještě nevzpamatovala z přiotrávení špatným vzduchem a zůstala na lůžku.

Nepřítomnost řady dalších osob byla pochopitelná – Zenor se staral o matku a čtyři malé sestřičky. A vzhledem k podzimnímu závalu bylo nezbytné pracovat v dolech na dvě směny, takže druhá směna byla stále ještě v podzemí. K tomu určili ještě třetí „vzduchovou“ směnu, která celou noc pumpami vháněla do šachet čerstvý vzduch, ale v té práci pracovali pouze čtyři lidé střídající se po dvojicích, což bývali především nejmladší, nejstarší či nejméně zkušené horníci. Kindan se natolik zabral do myšlenek, že si ani nevšiml, že Mistr Zist přestal hrát. Harfeník se zvedl ze židle, došel až ke Kindanovi a pošeptal mu do ucha: „Udržuj ten rytmus, mládenečku, já se jdu na chvíli zamíchat mezi lidi.“ Kindan přikývl, aniž by vypadl z rytmu, a sledoval Mistra Harfeníka, jak míří ke stolu s občerstvením. Sotva se přiblížil k plným mísám, Kindan na okamžik zesílil údery do bubnů, a Harfeník tu nárazku očividně pochopil, protože přes rameno na chlapce zamával – němý slib, že při návratu k nástrojům donese Kindanovi talíř s dobrotami.

Kindan tedy mechanicky bušil do bubnů a zvědavě se rozhlížel kolem sebe, aby zachytil útržky hovorů.

„Pro uhlí přijede karavana –“ Byla to pravda. Sníh už začal tát, takže každým dnem by se měla objevit kupecká karavana, aby odvezla uhlí vytěžené v posledních šesti měsících.

„– Doufám, že doveze nějaké učedníky –“ Natalon poslal Mistrovi Cechu do Cromské Držby žádost o mladé lidi, které by si vyškolil na horníky.

„– To beztak k ničemu nebude, nebudou nic umět, protože proč by je jinak někdo pustil sem?“

Kindan si povzdechl, protože poslední poznámka dávala až příliš hluboký smysl. Každý učeň, jemuž povolí odejít pracovat do nového dolu, nikdy nebude patřit k nejlepším – v tom případě by si je Mistři nechali ve stávajících dolech. Někteří učňové by byli prostě jen příliš mladí a dychtiví, ovšem zbytek nových pracovních sil bude představovat víc

potíží než užítu: budou buď líní, nebo nezodpovědní.

„– A bez hlídacích whera, copak můžeme být v bezpečí?“ Při téhle poznámce Kindan našpicoval uši a pokusil se identifikovat jejího autora.

„– Došlo k příliš mnoha neštěstím, zvláště od –“ Kindan si domyslel, že mluvčí se chystal dodat „toho závalu“, ale hlas se utopil v celkovém hluku síně. Kindan s dotyčným souhlasil, ať už to byl kdokoliv. Od závalu, v kterém zahynul jeho otec a Dask, se menší nehody odehrávaly nejméně jednou dvakrát týdně. Jak jednou večer Kindan zaslechl Natalona vykládat Zistovi, když oba mysleli, že chlapec spí, zčásti za to mohla tvrdá dřina s nedostatkem lidí a zčásti to zkrátka bylo rizikem práce v podzemí, kde každá neopatrnost snadno skončila zraněním.

Kindan pročesával pohledem dav. Zahlédl Panita, jednoho z Tankových dávných kamarádů, jak do podlahy dupe nohou v těžké sádře. Starý horník nedával pozor, špatně zajistil naložený vozík a ten mu přejel chodidlo.

„Ale na konci dne nese vinu za všechno vůdce směny, no není to tak?“ dorážel Panit na hlouček ustaraně se tvářících horníků, kteří se shlukli kolem něho. „Možná že potíž není s hlídacími whery, ale s dozorem.“

Kindan natáhl krk, aby mu neušla reakce ostatních horníků, ale povedlo se mu pouze vypadnout z rytmu. Bleskově zavířil paličkami a opět spustil předchozí monotónní rytmus, předtím se však několik hlav obrátilo směrem k němu, mezi jinými i ta Panitova.

„Když už musíš poslouchat,“ šeptl Mistr Zist, který se nečekaně zhmotnil po Kindanově boku, „je nesmírně důležité, aby si toho nikdo nevšímal.“

Kindan se zmohl na provinilý úsměv. „Omlouvám se,“ vydechl.

Mistr Zist přikývl. Podal chlapci hrnek klahu a talíř jídla a vybídl ho: „Dej si chvíli pauzu.“

Nedlouho poté začala slavnostní část večera zvaného Loučení se zimou. Kindan s Harfeníkem odcházeli jako poslední, nahrbení pod tíhou nástrojů a únavou z dlouhého dne.

Kindan si vůbec nevzpomínal, jak se toho večera dostal do postele.

„Mistře Ziste! Mistře Ziste!“ Dalarův křik probudil Kindana mnohem dřív, než by si přál. Rozespale se zavrtěl, protože tón Dalarova hlasu ho polekal.

„Eh? Co se děje?“ houkl Harfeník ze svého pokoje. Kindan zatím klopýtal do kuchyně.

„Moje maminka!“ drmolil Dalar, zbledlý zděšením. „Děťátko přijde co nevidět!“

Mistr Zist pořád ještě v nočním úboru se objevil na prahu. Stačil mu jediný pohled na Dalora a hned se rázně obrátil ke Kindanovi. „Rozběhni se k Margit a ihned ji přiveď!“ Podíval se na Dalora: „Jenom se obléknu a hned tam jsem. Dej vařit vodu, pokud to už někdo neudělal.“ Všiml si Dalarova výrazu a mírněji dodal: „Dopadne to dobře, mládenečku. A teď utíkej!“

Sotva se Dalar dostal z doslechu, Kindan vyhrkl: „Margit není kdovíjak schopná porodní bába. Většinu práce za ni zastala Silstra a Harfeník Jofri.“

„Tovaryš Jofri se učil ranhojičství poté, co jsem ho vyhodil z hodin zpěvu,“ zabručel Mistr Zist. Pak si povzdechl. „A já se zase učil zpěvu poté, co mě Mistr Ranhojič vyhodil ze svých přednášek.“

Kindan se zatvářil vyjukaně, ale Harfeník netrpělivě mávl rukou. „Ať už jsi na cestě! Však to zvládneme!“

Když se Kindanovi konečně podařilo Margit vzbudit, snažil se ji hnát co nejrychleji, ale Margit nebyla z těch, kdo se nechá uspěchat. Do Jenelliny ložnice dorazili zrovna ve chvíli, kdy Milla na prahu kvílela: „Je to moc brzy, moc brzy!“

„Ale není!“ okřikla ji Margit suše. „Přišlo to měsíc před správným termínem, a to bohatě stačí.“ Přistoupila těsně k pekaře a sykla: „A jestli se ihned nezačneš ovládat, pošlu tě zpátky do kuchyně!“

Milla, která by si to vzrušení nedala ujít za nic na světě, jen popotáhla a uraženě pohodila rameny, nicméně už držela klapačku.

Kindan, který nesl Margitiny věci, se za ní protáhl do pokoje. Natalon seděl u Jenelly a držel ji za ruku. Mistr Zist ohleduplně urovnal příkrývky a usadil se tak, aby mohl děcko přivítat.

Margit odstrčila Harfeníka stranou, aby mohla rodičku vyšetřit. Spokojeně se přesunula k Jenellinu boku. „Jsi v pořádku, děvenko, úplně v pořádku,“ ujistila ji. „Až přijde další stah, musíš se mu poddat. Však to znáš, nerodíš poprvé.“

U dveří nervózně přešlapoval Dalar. Mistr Zist se po něm zkoumavě ohlédl a pak se obrátil ke Kindanovi.

„Mládenečku, požádej Swaneeho, ať vyvaří pár ručníků, budeme je potřebovat na otření dítěte hned po porodu. A ať ti pomůže Dalar.“

Kindan věnoval Harfeníkovi tázavý pohled, ale pak mu svítl, takže se usmál. Vyšel na chodbu a Dalar se mu táhnul zdráhavě v patách.

Za dveřmi Kindan chlapci řekl: „Když to provedeme správně, můžeme zařídít, aby tu nějakou dobu byla místo tebe sestra.“

„Ach, pěkně prosím!“ vyhrkla postavička, jež se vyloupila ze stínu. Samozřejmě Nuella. „Ráda bych tam byla. Maminka mě potřebuje.“

„Ale kdyby Margit nebo Milla –,“ namítl Dalar.

„Nepoznají nic, když budete mít stejné oblečení a v místnosti bude vždycky jenom jeden z vás,“ prohlásil Kindan rázně.

„V tom zmatku jim bude všechno jedno.“

„Zabere to jedině v tom případě, když si vezmeš mou čapku,“ upozornil Dalar a stáhl si čapku, bez které jen málokdy vyšel na krok, a narazil ji Nuelle na hlavu.

„Hlavně si pod ni zastrč vlasy,“ upozornil Kindan. Nuella si čapku stáhla, stočila si vlasy do uzlu a navlékla čapku přes ně.

„Senzace!“ zaradoval se Dalar. „Vypadáš úplně jako já!“

„Ale jestli si ji zapomeneš vzít nebo kdyby ti zpod ní vyklouzly vlasy, naráz nás to prozradí!“ upozorňoval Kindan. Dolor se zatvářil vyjukaně.

Nuella se ujala iniciativy. Obrátila se ke Kindanovi. „Až půjdeš dolů do kuchyně, dohlédni na kuchařku, ať vyvaří ten nejostřejší nůž ze všech – bude si stěžovat, ale nevšímej si toho – abychom měli čím přefříznout pupeční šňůru. Nůž ulož do těch vyvařených ručníků, ať se zase neumáže.“

Kindan se rozběhl do kuchyně a v duchu žasl, jak přirozeně Dolorova sestra převzala velení.

Plán jim vyšel přímo dokonale. Kindan šikovně zařídil, že se Dolor a Nuella po čtvrt hodinách prohazovali. Když Jenella poprvé poznala dcerku a zděšeně vyvalila oči, Kindan na ni významně pokývl, načež se rodička zklidnila a s vděčným úsměvem stiskla Nuellinu ruku.

Když se dítě prodralo na svět, Margit záměrně odstoupila, aby ho jako první mohl uchopit Mistr Zist. Kindan se neubránil dojmu, že by ochotně předala břímě – obrazně i doslova – do Harfeníkových mohutných rukou. A tak to také dopadlo. V jednu chvíli se Harfeník předklonil a tiše konejšil Jenellu a vzápětí se ozvalo tichounké kýchnutí a mňoukavý pláč.

„Kindane, pojď sem s tím nožem!“ zavelel Mistr Zist. Když Kindan přiběhl blíž, spatřil novorozenátko, pupeční šňůrou dosud spojené s matkou.

„Udělej na šňůře kličku,“ nařídil Mistr Zist. Kindan poslechl a Harfeník vybědl Natalona: „Přefřízni šňůru a přivítej na světě svou novou dcerušku.“

Natalon pohlédl hrdě na manželku a se zářivým úsměvem přefřízl šňůru. Margit vzala miminko od Mistra Zista, rychle je otřela mokřými vyvařenými ručníky a rozhlédla se, kde jsou příkrývky, aby nahé tělíčko zavinula.

„Hned je donesu,“ nabídla se Nuella a vyběhla na chodbu.

Margit sledovala odcházející dítě zkoumavým pohledem a prohodila k odpočívající Jenelle: „Máš šikovného hochu. O to, kde jsou věci pro děťátko, se většinou zajímají jenom děvčata.“

„Dolor o miminku hodně mluvil,“ zachraňoval Kindan chvatně situaci. „I když bych řekl, že si přál spíš bratříčka.“

„Jsem si jistý, že bude mít radost i ze sestřičky,“ zářil Natalon. Šťastně shlížel na manželku. „Já jsem z dcery nadšený.“

Dolor se vrátil celý zalitý potem a předal náruč věci pro miminko Margit, jež holčičku zavinula a vložila ji Jenelle na prsa.

„Nevím, co si myslí Harfeník,“ kývla Margit směrem k Mistru Zistovi, „ale podle mě nemá chybičku.“

Kindan překvapeně zjistil, že Mistr Zist má obličej zalitý slzami.

Sotva si Margit toho povšimla, zhrozeně protáhla obličej. „Och, Mistře Ziste, omlouvám se! Úplně jsem zapomněla, že jsi měl i vlastní!“

Harfeník přikývl a otřel si slzy. „To jsem měl,“ přisvědčil, ale nejdřív si musel odkašlat. Podíval se na Jenellu. „Nezlob se, ale tvoje malička vypadá navlas stejně jako ta moje, když se narodila.“

„Jak se jmenovala?“ zeptal se Kindan šeptem.

„Carissa,“ zamumlal Harfeník, ale pak se silou vůle přiměl k úsměvu a zadíval se na hrdé rodiče. „A jakpak vy pojmenujete tuhle čiperku?“

Natalon s Jenellou si vyměnili pohled. „Ještě nevíme.“

„Na vybírání jména máte spoustu času,“ souhlasila Margit. „Ale co kdybyste teď odešli, abych mohla Jenelle a maličké udělat pohodlí?“ Svou žádost podpořila rázným mácháním oběma pažemi, jako by vyháněla slepice z kurníku. „Millo, ty můžeš zůstat a trochu mi pomoci.“

Než se všichni ostatní sešli dole, za okny se už jasně usvit. Natalon spolknul zaklení. „Zpozdil jsem se na vlastní směnu!“

„Podle mě to horníci pochopí,“ ujistil ho Mistr Zist.

„Pošlu Swaneeu se vzkazem, otče,“ dodal Dolor.

Natalon se na syna vděčně podíval a s úlevou si oddechl.

„Dnes to pro nás bude hodně dlouhý den,“ řekl Mistr Zist Kindanovi, když se spolu vraceli do Harfeníkovy chalupy.

„Ale občas se tomu člověk zkrátka nevyhne.“

Kindan přikývl na souhlas, ale mohutné zívnutí mu nedovolilo odpovědět.

„Trochu klahu tě postaví na nohy,“ slíbil Mistr Zist.

Kindan šel čekat na hlídky a těšil se, jak bude vykládat úžasnou historku, které byl sám svědkem. Na pozorovatelně stále vládla mrazivá zima, proto hned po příchodu prvního z hlídačů nasbíral trochu dříví na oheň. Dolů seběhl včas na vyučování u Mistra Zista a během polední přestávky, kdy se dopolední mlha konečně začala zvedat, zase utíkal nahoru vystřídat Zenorovu nejstarší sestřičku Rennu, aby se mohla jít naobědvat.

Tak se tedy stalo, že blížící se kupeckou karavanu zahlédl jako první.

Kapitola 5.

Dětský pláč a úsměv matky.

I krásný den je s nimi krátký.

Sotva Kindan zahlédl kupeckou karavanu, ze všeho nejdřív vyhledal Harfeníka, který se s mohutným zíváním snažil zvládnout třídu plnou neposedných žáčků.

„Natalon je v dole,“ připomněl Mistr Zist s povzdechem, když mu to Kindan vysvětlil. „Musíš tam někoho poslat, ať mu to vyřídí.“ Zamýšleně se odmlčel. „A ty víš, co se při příjezdu karavany má udělat?“ Kindan přikývl. „Nu, tak to tedy pro jistotu zaříd.“

„Ale vždyť je mi teprve jedenáct!“ postěžoval si Kindan, jenž si neuměl představit, jak dospělé typu Swaneeho a Imy přinutí zařídít se podle jeho příkazů.

Vysoký Mistr Zist na něho shovívavě shlédl. „V tom případě to ber jako zajímavou výzvu.“

„Tak dobře,“ nadchl se okamžitě Kindan. „Něco už vykoumám.“

A skutečně, ještě než vyhledal Imu, táborového řezníka, Kindan už věděl, jak na to. „Blíží se karavana. Mistr Zist posílá uctivé pozdravy a žádá, zda bys přichystal maso pro dalších dvacet lidí.“

Stejnou strategii použil i u Milly a Swaneeho. Zabrало to bezpečně. Nakonec, když přichystal všechno na uvítání karavany, došel k názoru, že tu zprávu by měl doručit i Natalonovi do dolu.

Naštěstí si schovával Kajlekovu rezervní kombinézu, ale když ji na sebe chvatně navlékl, zjistil, že je pořád ještě příliš malý a nohavice i rukávy si musí zarolovat. Zato Kajlekova ochranná přilba mu seděla docela dobře – kdoví, pomyslel si žalostně, když si Kajlek ze mě utahoval kvůli obrovské hlavě, třeba na tom bylo trochu pravdy. Ochranné rukavice nenašel, ale už se nezdržoval a rozběhl se směrem k ústí šachty.

Hned na kraji dolu celý nadšený zpozoroval Zenora, unaveného a brblajícího. „V jednom kuse dělám jenom nahore,“ stěžoval si. „Čestné slovo, Kindane, dolu jsem si užil víc, když jsme sem spolu chodili měnit světleny.“

„Natalon tě postavil k pumpě?“ otázal se Kindan zbytečně. Zenor nešťastně přikývl a Kindan ho kamarádsky plácl do zad. „Hele, to ti musí hodně věřit, když do tvých rukou vložil vlastní život.“

Zenor se při té představě maličko rozveselil. „Vážně?“

„Samozřejmě!“ potvrdil Kindan. „Přece se jenom díky tobě neudusí.“

„A taky to je hrozná dřina!“ pochlubil se Zenor pyšně. Zrovna před chvilkou ho u pumpy vystřídal jiný chlapec, ale Zenor zůstal v pohotovosti pro případ, že bude třeba obsloužit šlapací kolo výtahu. „Takhle jsem o tom ještě nepřemýšlel.“

„Musíš vyřídít vzkaz od Mistra Zista,“ vysvětlil Kindan. „Mohl bys mě spustit dolů?“

„Vzkaz?“ zopakoval Zenor a naklonil se blíž ke Kindanovi. Oči mu zvědavostí div nevylezly z důlků.

„Přijíždí kupecká karavana,“ svěřil mu Kindan spiklenecky.

Zenor jen zalpal po dechu a obrátil se ke svým pěti druhům, s nimiž pracoval na povrchu. Očividně si zkoušel představit, co pro ně tahle novinka znamená. „Doufám, že přivezou nějaké učně!“ sykl toužebně. „Pak by mě měl kdo nahradit u pumpy a já bych konečně mohl do podzemí.“

Kindan se zazubil. „Dobrý nápad,“ přikývl. „Ale asi do toho bude mít co mluvit i Natalon. Spustíš mě teď?“

„Jistě,“ zamířil Zenor k pákám výtahu. „Nastup si.“

Ještě než začal výtah spouštět, Zenor pečlivě překontroloval Kindanovo vybavení a vyměnil mu světlen připevněný k čelu přilby. Nakonec mu do rukou vrazil těžký pytel. „Vezmi s sebou zásobu nových světlenů, ano? Ty jejich co nevidět vyhasnou.“

Na dně šachty Kindan vyskočil z plošiny. Přivítal ho Toldur, jeden z horníků.

„Zrovinka jsem pro ně chtěl zajet,“ poznamenal Toldur a spokojeně kývl směrem k pytli světlenů, který Kindan vlekl s sebou.

„Mistr Zist posílá vzkaz Natalonovi,“ vyhrkl Kindan.

„Právě se k němu vracím,“ zabručel Toldur a bez námahy – díky dlouholeté praxi – si přehodil pytel na záda. Pořádně překontroloval Kindanovu výstroj, chvíli nespokojeně vrčel kvůli příliš dlouhým nohavicím, které by mohly znamenat problém, a nakonec chlapci naznačil, ať ho následuje.

Jednotlivá skála šachty se naráz změnila na sazově černé uhelné stěny. Kindan nebyl v dole poprvé, ale nikdy nevynechal příležitost všimnout si všech změn a vštípit si do paměti další podrobnosti. A navíc tohle bylo poprvé po tom tragickém závalu, kdy vůbec vkročil do důlních chodeb.

„Půjdeme jinou štolou, než kterou si předtím vybral tvůj otec,“ poznamenal Toldur, jako by mu četl myšlenky.

Cestou Kindan pozorně studoval výdřevu a pevnost stěn. Stromy v těsné blízkosti tábora bylo třeba vymýtít dávno před návratem Vlákem, takže podpěry a trámy na zpevnění stropů jim rozhodně nechyběly, zato Táboru citelně chyběly pracovní síly na kácení stromů. Sám Kindan už pracoval v mnoha četách, jež měly za úkol osekát větve z poražených stromů či pomáhal převést hotové trámy a výztuhy do skladu poblíž ústí šachty.

Vzdálenost, kterou v šachtě urazili, odhadoval počítáním světlenů, jež měli. Toldur se párkrát zastavil, aby vyměnil dohasínající světleny těmi čerstvými z pytle, který výtahem přivezl Kindan. Kindan věděl, že světleny jsou rozmístěny v třímetrové vzdálenosti, takže dvacet světlenů znamenalo, že chodbou urazili rovných šedesát metrů, než narazili na Natalonovu pracovní četu.

Toldur se vnořil do shluku horníků, aby prorazil cestu Kindanovi. Všichni hned využili vyrušení ke krátkému odpočinku od těžké dřiny. Na kolejnicích stála řada vozíků, naložených uhlím.

„Copak se děje, Kindane?“ otázal se Natalon vesele.

„Přijíždí kupecká karavana!“ oznámil důležitě Kindan. Ostatní horníci se okamžitě rozjařili a šťastně si začali mezi sebou povídat, že se možná dočkají nových učedníků, těšili se, že karavana jim veze spoustu věcí, které jim úplně chyběly nebo docházely, například nové látky – „pro manželku“ – nebo krumpáče a špičáky – „těch nikdy není dost“.

„Kdy podle tvého odhadu dorazí do tábora?“ zajímal se Natalon.

Kindan zamyšleně ohrnul rty. „Možná že zrovna tou dobou, co bude končit vaše směna.“ Ostatní horníci, kteří na chvíli zmlkli, aby vyslechli jeho odpověď, nad tou zprávou hlasitě zajásali. Kindan si všiml, že v Natalonově obličejí se usadil unavený a rezignovaný výraz.

„Mistr Zist se už postaral o všechny přípravy,“ ujistil ho chvatně Kindan. „Jen bych rád věděl, zda mu dovolíš další večer využít velký sál na držbě.“

Natalon souhlasně přikývl. „A pokud vezou nové učedníky, budeme muset změnit složení směn a vyřešit i ubytování.“

Zmínku o úřednické stránce své práce doprovodil mohutným povzdechem.

„Mistr Zist se ptá, zda by tu poslední věc nemohl promyslet se Swaneem,“ vyhrkl Kindan, kterého začalo bavit vkládat slova do Harfeníkových úst. Uvědomoval si, že on sám se únavou z minulého dne sotva drží na nohou, a to prosím zrovna neměl směnu v dole a nebyla to jeho manželka, kdo toho rána porodil. Zmohl se na mdlý úsměv. „Mám dojem, že Mistr Zist se vyjádřil v tom smyslu, že to pro něho bude zajímavá výzva.“

Natalon jen mávnul rukou. „Klidně mu tu starost přenechám.“ Obrátil se ke své četě. „A vy se rychle vraťte k práci, přestávka byla dlouhá ažaž.“

Potom otcovsky objal Kindana kolem ramen. „Doprovodím tě zpátky k výtahu,“ řekl. Sotva se dostali z doslechu ostatních, zeptal se: „Všiml sis, kolik s sebou mají vozů na uhlí?“

Kindan v usilovném přemýšlení nakrčil nos. Ve zvedající se mlze zahlédl pouze čelo karavany. „Pořád ještě nebylo jasno,“ přiznal. „Ale hádám, že tak čtyři.“

Natalon se tvářil nechápavě. „Máme napytlovaného uhlí dobře pro pět, jestli ne pro šest vozů. Pokud přivezli jen čtyři povozy, potrvá měsíce, než se nám zbylé uhlí povede prodat. Kdyby jich ovšem měli šest...“

Během měsíců, které Kindan žil s Harfeníkem, se hodně naučil. Tábor byl v mnoha ohledech soběstačný – dřevo, uhlí, maso, většina bylin a koření a zeleniny – ovšem potřebují mouku, látky, železné nářadí jako krumpáče, a spoustu drobností, jež život zpříjemní a nedovolí, aby z něj zůstala jenom šedá jednotvárná dřina. Ovšem všechno tohle zboží bylo třeba něčím zaplatit a Tábor mohl platit výhradně uhlím. Kupci dávali přednost pytlovanému uhlí, suchému a přichystanému k dalšímu prodeji. Za vlhké nebo jen volně uložené uhlí šli s cenou hodně dolů.

Pokud karavana přivezla čtyři vozy, pak Tábor může nakoupit zboží pouze v této hodnotě. Ovšem jestli karavana má celkem šest uhelných vozů a Natalon bude mít uhlí jen na pět a něco, pak by mohl vzniknout ještě větší problém: Žádný kupec nebude mít zisk z poloprázdných vozů, neřkuli z prázdných. Kupec se klidně může rozhodnout, že se vypraví k jinému Táboru, který má větší šanci mu vozy naplnit. Jistě, přijede sem další karavana, která by mohla odkoupit Natalonovo uhlí, ale to potrvá nejméně ještě měsíc.

Kindanovi bylo jasné, jak by horníkům bylo, kdyby viděli karavanu odjíždět bez uhlí, třebaže v Táboře bylo zatím dost zásob, aby lidé vydrželi počkat na další karavanu. Navíc si uměl dobře představit, s jak nepříjemným pocitem by se učedníkům začínalo s prací v Táboře, který si od kupců nemá za co nakoupit nové zboží.

S výjimkou uhlí napytlovaného a uloženého v suché jeskyni leželo ostatní uhlí vytěžené na jaře a v zimě na jedné obrovské haldě pokryté tajícím sněhem. Teplejší počasí ho rychle vysuší, ale stejně to bude trvat nejméně tři sedmidenní nebo i déle – každopádně déle, než kterýkoliv kupec bude ochotný počkat.

„Jak dlouho by trvalo, než v dole vytěží dost uhlí, aby to doplnilo šestý vůz?“ zajímal se Kindan.

Natalon povytáhl překvapeně obočí, ale hned chápavě přikývl. „Takže Mistr Zist tě požádal, ať zvážíš všechny možnosti, je to tak?“

Kindan pokrčil rameny. „Určitě vím o čtyřech vozech... ale třeba nebylo na všechny vidět, takže jich klidně může být i šest. A předem se připravit na všechny možnosti nikdy neublíží, nemám pravdu?“

„Ne, to neublíží,“ souhlasil Natalon upřímně a přitom zkoumal pevné podpěry, které dal rozestavit v tunelu. „Ale na druhou stranu,“ vrhl po Kindanovi přísným pohledem, „vždycky je lepší mít jistotu než pouze hádat.“

„Já vím,“ přisvědčil Kindan nešťastně. „Příště se na pozorovatelně zdržím tak dlouho, dokud si nebudu jistý, že vidím i konec karavany.“

Natalon se na chlapce zkoumavě zadíval. Všiml si jeho zaťatých zubů i provinile svěšených ramen. Bylo mu jasné, že Kindan pochopil všechny důsledky svého přehmatu a už jej nikdy nezopakuje.

„Dobrá!“ uzavřel tu věc Natalon rázně. „A teď k tomu dotazu, jak dlouho potrvá naplnit šestý vůz?“ Zamyšleně se poškrábal za uchem. „Kdybychom jeli na tři směny, možná bychom to zvládli do dvou tří dnů.“ Povzdechl si. „No ano. Bohužel, na tři směny dělat nemůžeme, nemám cvičeného vůdce pro směnu navíc.“

„Takže na dvě směny to zabere čtyři dny?“ odhadoval Kindan a Natalon přisvědčil. „Ale jak dlouho potrvá naložit pět vozů pytlí?“

„Většinou na to nasadíme čtu z jedné směny,“ vysvětloval Natalon. „Deset mužů ve dvou směnách dokáže uhlí naložit za den či dva.“

„Hm, a co kdybychom sestavili třetí směnu na to nakládání a ty zbylé dvě by pokračovaly v těžbě?“ nadhodil Kindan.

„Za tři dny by bylo dotěžené chybějící uhlí i naložený celý náklad, nemám pravdu?“

Natalon se nad otázkou zamyslel a nakonec přisvědčil: „Správně.“

„Takže stačí přesvědčit kupce, aby se zdržel o jeden den déle než obvykle,“ uzavřel Kindan.

„Možné to je,“ připustil Natalon, ale vzápětí zavrtěl hlavou. „Potíž je v tom, že z posedávání na jednom místě kupec zisk nemá. Klidně se může rozhodnout, že pro uhlí si radši zajede do sousedního tábora.“

„Hm, ale i to by pro ně znamenalo ztrátu času,“ zavrtěl Kindan hlavou. „Co kdybych požádal Harfeníka, aby nám pomohl vymyslet řešení? Podobný úkol by jistě považoval za zajímavou výzvu.“

Natalon se zasmál. „Tento výraz jsi použil už podruhé, chlapče,“ upozornil. „Že by patřil mezi Harfeníkovy oblíbené?“

„Patří,“ potvrdil Kindan a potlačil úsměv. Mezitím došli k výtahu. „Ale prosím, aby se Mistr Zist směl o to postarat. Zvládl porodit dítě, takže tohle pro něho bude jistě hračka.“

Natalon se dalšímu přirovnání hlasitě rozesmál. „Tak dobrá, Kindane, můžeš Mistru Zistovi vyřídit, že všechno zařizování vkládám do jeho schopných rukou.“

„Vyřídím,“ slíbil Kindan a trhl provazem výtahu, aby dal znamení, že chce vytáhnout nahoru.

Mistra Zista sice pobavil tvůrčí způsob, jakým se Kindan zhostil svého úkolu, ale daleko méně ho pobavilo zjištění, že Kindanovi se podařilo přehodit všechny Natalonovy problémy na jeho ramena.

„Nu,“ zabručel, když tu zprávu strávil, „mám-li hrát roli Pána Držby, aby se Natalon s Tarikem mohli střídát v odpočinku a vedení směny, ty musíš převzít roli Harfeníka.“ Okázale si nevšímal Kindanova zděšeného výrazu a škádlivě poznamenal: „Jsem si jistý, že Swanee má všechny seznamy připravené a dokáže vyřídít všechno potřebné okolo nákupů a placení, ale připadá mi jako poctivý muž, což není ten nejlepší typ vyjednávače s kupci.“

Kindan důrazně vychválil přínosné stránky Swaneeho poctivosti. „Tak dobře,“ přikývl Harfeník, „necháme to být. Kupci jsou svým způsobem také poctiví. Vždycky ti dají všechno, za co zaplatíš, ale sami od sebe ti nezajistí nejvýhodnější cenu. Chce to smlouvat. Kupci moc rádi smlouvají.“

Podle toho, jak Harfeníkovi zajiskřilo v očích, Kindan usoudil, že i Mistr Zist miluje smlouvání.

„Při smlouvání,“ pokračoval Harfeník, „se toho hodně napovídá. No, a jak víš, v mluvení Harfeníci vynikají.“

Pohrozil na Kindana ukazováčkem: „Ačkoliv samozřejmě nikdy nenarazíš na jediného kupce, který by přiznal, že ho přechytračí Harfeník. Čili,“ uzavřel Mistr Zist přednášku, „bude na tobě zajistit pobavení a já si zase vezmu na starost smlouvání.“

„Ale ne, vždyť já umím akorát bubnovat!“ namítl vyjukaný Kindan.

Mistr Zist si jen pohrdavě odfrkl. „A copak jsi dělal na svatbě, co?“

„Myslel jsem, že nechcete, abych zpíval,“ přiznal se Kindan.

„Nechci, abys zpíval bez vyzvání nebo když existuje jiná možnost,“ opravil ho Mistr Zist. „A teď tě k tomu vyzývám a současně jiná možnost neexistuje.“

„Aha.“ Kindan zamyšleně sraštil čelo.

„Tebe ale trápí ještě něco,“ uhodl Mistr Zist.

„Takhle...“ začal zdráhavě Kindan. Pečlivě si promýšlel každé slovo. „Vždycky mě učili nelhat, a přitom mě poslední dobou všichni nutí říkat spoustu lží... A vždycky znovu se přesvědčím, že každá lež se mi zase vrátí.“

Mistr Zist pokýval hlavou. „Kdys lhal?“

„Těba jsem tvrdil, že vzkazujete, aby se podnikly přípravy na dnešní večerní slavnost.“

„Copak jsem tě tím úkolem nepověřil?“ připomněl Mistr Zist. Kindan nejistě kývl. „Takže jsi to řekl pouze za tím účelem, abys dosáhl splnění mého příkazu, nemám pravdu?“ Kindan opět přikývl. „To ovšem není lež, Kindane. Zachoval ses jako správný podřízený.“

„Podřízený?“ Takhle Kindana ještě nikdy nikdo nenazval.

„Podobně jako Swanee je zodpovědný za stav zásob, ale současně je podřízený Natalonovi,“ uvedl Mistr Zist příklad.

„Nebo horník je podřízený vedoucímu směny. Zkrátka a dobře, podřízený dostává příkazy od výše postavené osoby a občas je splní jen díky tomu, že využije trochu vůdcovy autority. Pokud jsi prohlásil: Mistr Zist vás žádá, abyste speciálně pro mě upekli mlsalky, i když jsem nikdy nic podobného neřekl, bylo by to zneužití pravomoci,“ doplnil Harfeník. „Podřízený se pohybuje na velmi choulostivé hranici mezi lží a pravdou. Musí uhodnout, co jeho vůdce vlastně chce, a měl by při tom hádat správně.“ Bodl prstem do vzduchu. „Jsi můj podřízený, tak se opovaž dělat chyby!“

Kindan sice souhlasně, nicméně zdráhavě pokrčil rameny. „Ale co ten porod? Nepožádal jste mě, aby u něj byla i Nuella, a stejně se nám Margit i Millu podařilo ošálit. Ale jestli tohle není lež, tak už nic.“

„To byla složitá situace,“ souhlasil Harfeník. „Mimořádně, zvládl jsi ji skvěle. Lhaní a tajnůstkářství jsou spolu navzájem propojené, Kindane. Tajnosti zákonitě plodí lži. A protože z důvodů, které ti nesmím prozradit, Natalon chce udržet Nuellinu existenci v tajnosti, museli jste se uchýlit ke lži.“

„Ale když je tajnůstkaření tak špatné, proč se k nim uchyluje tolik lidí?“ nechápal Kindan.

„Protože často jde o to jediné, co lidi mohou považovat za výhradně svoje vlastnictví,“ vysvětlil Mistr Zist s povzdechem.

„A stejně nechápu, jak dlouho chtějí Nuellu tajit,“ zlobil se Kindan. „Už o ní vím já a Zenor, a to tady v Táboře nejsme ještě ani rok.“

Mistr Zist přikývl. „Totéž jsem říkal Natalonovi,“ přiznal smutně, „ale ohání se svými důvody.“

„Protože je děvče, nebo protože je slepá?“ vyzvídal Kindan. Že je slepá, to uhodl hned toho dne, kdy Natalonovu držbu zaplnil špatný vzduch – ale nebyl si jistý, zda právě proto ji Natalon schovává před světem.

Mistr Zist věnoval chlapci úsměv. „To byl chytrý tah – nabídnout mi na výběr možnosti, které by mě přiměly tajemství odhalit, ale já jsem Harfeníkem déle, než tys na světě.“

Kindan se plaše zazubil.

„A také jsi projevil výborný pozorovací talent, když sis všiml Nuellina postižení,“ pokračoval Mistr. „Možná že díky tomu dojdeš i k dalším závěrům, ale jako můj žák si je necháš pro sebe.“

„Došlo by mi to dřív, kdybych ji potkal jindy, než když tu naposledy byla karavana,“ poznamenal Kindan. „Myslel jsem, že patří k nim.“

Mistr Zist chápavě přikývl.

„V našem Táboře žije tak malé společenství, že každý se tu zná s každým a s majetkem jsou na tom skoro všichni podobně,“ vysvětloval. „Když nepočítám pár zděděných šperků nebo dalších drobností, nikdo tady nemá nic zvláštního, proto si řada lidí hýčká nějaké tajemství. A další důvod – leckdo tají něco i ze strachu, jak by se na odhalenou pravdu tvářili ostatní.“

Mistr Zist věnoval Kindanovi kyselý úsměv a spiklenecky dodal: „Většinou však platí, že lidem jsou cizí tajemství úplně ukradená. To ale nesnižuje význam tajemství pro svého majitele, protože právě díky němu si připadá výjimečný. A proto mají Harfeníci příkaz –“ Kindan si všiml, s jakým důrazem Mistr Zist pronesl poslední slovo, jako by příkaz byl ve skutečnosti rozkaz – „chtít tajemství všech lidí kolem sebe.“

„Tak proč je tajnůstkaření tak špatné?“

„Tajemství je špatné, když ho lze zneužít pro trápení lidí nebo když tají bolest,“ objasňoval Mistr Zist bez váhání. „A jako Harfeník máš za povinnost taková tajemství prozradit hned, jak je zjistiš.“

„Uvedeš mi příklad podobného tajemství?“ požádal Kindan a v duchu si probíral krátký seznam tajností, které u ostatních objevil.

Mistr Zist se neochotně zašklebil. „Kdysi jsem znal muže, tvrdého chlapa, kterému stačilo vypít víc vína, než je zdravo, a ztratil rozum i rozvahu. V takových chvílích bil svoje děti.“ Harfeník přísně stiskl rty. „Takže taková tajemství mám na mysli.“

Kindana zamrazilo v zádech. „Rozumím dobře, že špatné tajemství je takový druh tajemství, kdy by měl zasáhnout každý, kdo se o něm dozví?“

Mistr Zist si odpověď důkladně promyslel. „Taky se to tak dá říct,“ připustil posléze. Zvedl se od stolu, uklidil po sobě prázdný hrnek, z nějž usrkával klah, a mávnutím vybidl Kindana, ať ho následuje. „Další filozofování si necháme na později. Teď nás čeká spousta práce.“

V kupecké karavaně bylo skutečně šest povozů na uhlí. Všechny ženy a mládež z Tábora se rázem seběhly, aby se přivítaly s kupci, krácejícími před dlouhým hadem vozů.

„Jste první nové tváře, které vidím po šesti dlouhých měsících!“ jásala Milla a nabízela mlsalky, které napekla speciálně pro tuhle příležitost.

„Tarri,“ představila se žena, které se teprve nedávno přehoupla dvacítkou, podala Mille pravici a s úsměvem se rozhlížela po shromážděném davu. „Jsem Kupecký Tovaryš.“

Mezi lidmi se protlačil Mistr Zist, jemuž se v patách držel Kindan. „Mistr Zist, rád vás poznávám.“

Tarri při pohledu na Mistra Harfeníka v tak malém Táboře jen tázavě povytáhla obočí, ale bleskově údiv zamaskovala a nadšeně mu potřásla rukou.

„Vezu vám sedm učňů od Mistra Horníka,“ sdělila Tarri a kývnutím ukázala na hlouček mladíků opodál.

Kindan se snažil nedat najevo, že ta informace ho překvapila. Zaslechl, jak se Natalon zmiňuje Mistru Zistovi o osmi učnících – ne o sedmi.

„S radostí je mezi nás přijmeme!“ zahlaholil Mistr Zist a zamával na skupinku. Koutkem úst utrousil ke Kindanovi: „Kam je vlastně uložíme?“

Kindan také šeptem odpověděl: „Měli by přespávat u rodiny, která má nejvíc místa.“

Mistr Zist vyvalil oči úžasem i škodolibým potěšením. „Čili v Tarikově domě, nemám pravdu?“

Kindan téměř neznatelně přikývl.

„Mistře Ziste, nevíte náhodou, kam mají zajet vozy na uhlí?“ otázala se Tarri. Z jejího výrazu Kindan vyčetl, že nepředpokládá, že Harfeník ví zrovna tohle.

„Když na rozcestí zabočíte tímhle směrem, dorazíte přímo ke skladištím,“ odvětil Mistr Zist bez mrknutí oka.

Tarri pokývla na důkaz díky a obrátila se k ostatním kupcům, aby vydala patřičné příkazy. Vzápětí se obrátila zpět k Harfeníkovi: „Jsem si jistá, že Horník Natalon si bude chtít promluvit o koupi zásob a o ceně za uhlí.“

„Horník Natalon právě velí své směně a požádal mě, abych vás potěšil pohostinností jeho držby,“ odvětil Harfeník s úklonou a máchl paží směrem k Natalonovu domu. „Kdybyste mě všichni laskavě následovali, spláchnete žízeň po dlouhé cestě a určitě ani nepohrdnete občerstvením.“

Mladá žena přikývla na souhlas a po Zistově boku zamířila k držbě.

„Nevíš, kam máme jít my?“ zeptal se Kindana chlapec jen o trochu starší než on sám ještě dřív, než se Kindan stačil pustit za Harfeníkem.

„Ptáš se toho pravého!“ zasmála se srdečně Milla a přitom ukazovala na Kindana. „Co kdybys pomohl s ubytováním učňů, Kindane, a já zatím podám kupcům něco k snědku?“

Kindan zamaskoval zklamání, že si nebude moci z první ruky poslechnout všechny novinky, ale mlčky kývl na souhlas, že pekařčinu autoritu uznává a podřídí se jí.

„Jmenuju se Kindan,“ představil se hloučku učňů. „Určitě vás ubytujeme dobře, nebojte se. Jen pojďte za mnou.“

Nakonec se Kindanovi podařilo vnutit čtyři z učňů – dva nejstarší a dva nejmladší Tarikově Daře – a to hlavně díky tomu, že ji nepustil ke slovu a o překot drmolil, jaké zásluhy si získá přijmutím většiny z nových pomocníků. Dara se sice nejdřív tvářila ostražitě, ale nakonec se skoro těšila, až tu novinku oznámí Tarikovi. Kindan, který nezapomínal, že Tarik si svého soukromí cení nadevše, však o jeho nadšení silně pochyboval.

Toldurova manželka Alarta ochotně přijala pod střechu další dva – staršího Menara a mladičkého Gulegara – zatímco nejmladšího Regellana k sobě ráda nastěhovala Norla, zvláště když jí Kindan na rovinu naznačil, že chlapec bude pracovat v jiné směně než Zenor a ona díky tomu vždýcky bude mít poblíž někoho, kdo dokáže mluvit v celých větách sestavených z „dospělých“ slov.

Sotva Kindan splnil úkol a zajistil všem novým učňům střechu nad hlavou, vrátil se do Harfeníkovy chalupy, aby se opláchnul, převlékl a vzal si bubny. Uvnitř ho zaskočil tichý pláč, rozléhající se z pracovny Mistra Zista.

Byla to Nuella. Světleny v místnosti žhnuly jen velmi matně. Kindan si uvědomil, že zatím je nikdo nestihl vyměnit.

„Co se děje?“ vyhrkl při pohledu na drobnou postavíčku schoulenou v jednom z velkých křesel. Nuella nešťastně zvedla hlavu.

„Když já-já- Mistr Zist mě měl vyučovat,“ svěřila se třesoucím se hlasem. „A tak jsem myslela, že jsem se možná spletla, ale když jsem se vrátila do držby, mluvil tam s někým jiným. Nakonec jsem se vrátila zpátky sem.“

„Ale jdi, za to všechno může zmatek kolem příjezdu karavany,“ vysvětloval Kindan.

„Neslyšela jsem bubny!“ namítla Nuella.

„To proto, že v Cromské Držbě zřejmě zapomněli bubnováním oznámit ostatním držbám a Táborům, že karavana od nich

vyjela,“ odvětil Kindan. Narážel tím na starý zvyk, že osady se s pomocí bubnů navzájem informovaly o významných událostech. „Zahlédl jsem z pozorovatelný a potom jsem pořád kmital mezi tvým otcem a Mistrem Zistem.“

„Ale s Mistrem Zistem mluvil ženský hlas!“ poňukávala Nuella.

„To byla Tarri, Kupec,“ objasnil Kindan.

„Copak děvče se může stát kupcem?“ vyhrkla Nuella užasle.

Kindan pokrčil rameny. „Proč ne? Ale podle mě Tarri už není děvče, je starší. Podle epolet má hodnotu tovaryše.“

Nuella popotáhla. „Slyšela jsem od Milly, že ženu čeká kariéra pekařky nebo matky, ale k ničemu jinému že se děvčata nehodí. Žalovala kvůli tomu mamince, víš?“

„Vážně nechápu, proč by si zrovna Milla měla stěžovat!“ prohlásil Kindan bez rozmyšlení. „Jako pekařka je naprosto geniální!“

„Maminka chce, aby se miminko jmenovalo Larissa,“ změnila Nuella náhle téma. „Ale dělá si velké starosti, jestli malička uvidí. Nechce –“

Kindan si uvědomil, že Nuella mu svěřuje tajemství.

„Miminko bude určitě v pořádku!“ uklidnil ji tónem, který se hodil spíš k Mistru Zistovi než k němu. Nuella to neušlo a zamračeně pohodila hlavou.

„Maminka tvrdí, že hned po narození se to nepozná,“ pokračovala. „A občas trvá i roky, než zrak zmizí úplně.“ Odmlčela se a chvíli si nervózně hryzala spodní ret. Vzápětí překotně vychrlila: „Tak třeba já viděla dobře až do tří let. Ale potom... všechno se začalo kalit a rozmazávat. A teď vidím už jenom barevné šmouhy...“

S odhodlaným vzezřením se zvedla, vztaženou rukou se dotkla stěny, aby se zorientovala, a zamířila ke dveřím, kde stál Kindan. „Mistr Zist nechává nábytek pořád na stejném místě,“ prohodila uznale.

„Já vím,“ usmál se Kindan. „Kdykoliv něco posunu, je schopný mi utrhnout hlavu.“

„Tatínek má strach z toho, co by řekli ostatní, kdyby se to o mně dozvěděli,“ přiznala Nuella. „Taky proto byl moc rád, že se Tarik odstěhoval. Představ si, že Cristov na to jednou málem přišel.“

„Ale proč se tvůj otec tolik bojí?“ neovládl Kindan zvědavost.

Nuella se zamračila a našťavaně pohodila hlavou. „Má strach, že by nás vyobcovali,“ povzdechla si trpce.

„Vyobcovali? Ale vždyť jste neudělali nic špatného!“ nechápal Kindan, kterému nešlo do hlavy, že někoho by vůbec mohl napadnout tak příšerný trest – vyobcovat rodinu ze společenství.

„Vůbec nic,“ potvrdila Nuella. „Jeho maminka byla taky slepá. Ale jistě víš, že na Pernu zrovna moc slepců nežije.“

Kindan zamyšleně přikývl. „To samozřejmě vím.“

„No,“ pokračovala Nuella, „párkrát jsem zaslechla, jak si s maminkou o tom povídají. Vlastně se hádali. Tatínek se strachuje, že lidi si začnou klást otázku, co je s ním v nepořádku, když plodí slepé děti. A že by mu přestali důvěřovat. A taky se bojí, že Dalor by nikdy nenašel manželku.“ S téměř neslyšitelným zajíknutím dodala: „A já že bych se někdy vdala, tomu vůbec nevěř.“

„Takže tě drží v tajnosti?“ ujišťoval se Kindan a Nuella přikývla. „Nepovede se mu to. O tobě ví Mistr Zist, taky já a ještě Zenor. A podle mě je spíš zázrak, že při slavnosti to nedošlo i všem ostatním.“

Nuella se hoře zasmála. „Spousta lidí má sice dokonalý zrak, ale vidí pouze to, co sami chtějí,“ ušklíbla se. „Většinou se oblékám navlas stejně jako Dalor. Jednou se Milla o mě doslova otřela a nic jí nebylo podezřelé.“

„Umím si představit, jak by se v opačném případě vyžívala v drbech,“ usmál se Kindan.

„Na to vezmi jed,“ potvrdila Nuella a s povzdechem dodala: „A strýc Tarik by po Táboře vykládal, že když tatínek neumí zplodit zdravé děti, co je vlastně za horníka?“

Kindan se nad Nuellinými slovy vážně zamyslel. Ano, uměl si představit, jak Tarik roznáší podobné záštiplné pomluvy, a dokonce i věřil, že leckdo by si je s chutí poslechl. Každopádně to platilo pro Tarikovy kumpány. A taky by tu pomluvu šířili dál. A jakmile by se něco zvrtilo, třeba jako ten případ, když se v držbě nahromadil špatný vzduch, začali by těm drbům věřit další a další.

„Ale tak či onak, stejně se o tobě jednou dozvědí,“ připomněl logicky.

Nuella přikyvovala. „Tatínkovi to říkám od chvíle, co jsme se přistěhovali. A já se chci ukázat. Jenže on pořád dokola opakuje, že musím počkat, až se to bude hodit. Doufal, že to půjde – ale to bylo před tím závalem...“

Kindanovi se sevřelo hrdlo při vzpomínce, o co všechno je zával okradl. Mistr Zist ho naštěstí tolik a nepřetržitě zaměstnával, že na svou minulost a rodinu si vzpomínal pouze ve spánku – když ho trápily noční můry.

„Dnes večer se koná Shromáždění,“ poznamenal. „Musím se tam vypravit.“

„Odtud nic neuslyším,“ postěžovala si Nuella zrceně a zvedla prstíky, poseté píchanci od jehel a špendlíků. „Maminka tvrdí, že takhle popíchaný je každý, ale já nevím –“

„Ale jasně že je!“ ujistil ji Kindan sebevědomě. „Třeba u Zenora jsem viděl navlas stejné píchance – od toho, jak špendlí sestríčkám plínky, chápeš?“

Na první pohled poznal, že se mu podařilo zaplašit většinu Nuelliných obav. Zato jemu vrtalo něco hlavou. „Jak dlouho o tobě ví Zenor?“

„Och, zjistil to hned v prvním sedmidení, co jsme se přistěhovali,“ zazubila se Nuella. „Sletěl z plotu, když se snažil utéct před Cristovem, a šeredně se zranil.“ Zašklebila se. „Zaslechla jsem, jak brečí. Nemohla jsem dovolit, aby ho tam Cristov našel a nejspíš mu nakopal, takže jsem ho propašovala nahoru do svého pokojíku, obvázála mu ránu, no, a od té chvíle z nás byli kamarádi.“

Kindan se zatvářil dotčeně. „Můžeš se spolehnout, že tvoje tajemství je u něho v bezpečí. Jsem jeho nejlepší kamarád a nikdy mi to neprozradil.“

„To je dobře!“ prohlásila Nuella tak rázně, až se po ní Kindan udiveně ohlédl. „Copak by to bylo za kamaráda, kdyby neuměl udržet tajemství, vid’?“

„Víš...“

Nuella přikývla. „Chápu, jsi přesvědčený, že jako tvůj kamarád by ti měl svěřit každé svoje tajemství, nemám pravdu?“

Kindan vraštil čelo stále usilovněji. „Když...“

„Ale teď zase víš, že ať jsi mu ty sám prozradil cokoli, je to u něho v bezpečí – dokonce i přede mnou,“ zdůraznila Nuella.

Ta představa vylepšila Kindanovi náladu. „Tak počkat! Tos tedy byla ty, kdo házel venku kameny, když jsme my dva myli Daska! Varovala jsi nás. Ale odkud jsi věděla...“

„Nesmiš plést dohromady otázku zachování tajemství a nelezení lidem na oči,“ poučila ho Nuella důležitě, ale vzápětí se zahihňala. „Nebo mimo doslech. Jasně, nevidím, ale sluch mám lepší než všichni v Táboře dohromady. A taky mám lepší čich.“

Kindan mlčel, proto Nuella pokračovala: „Zaslechla jsem, jak si se Zenorem povídáte, a hlavně – o čem si povídáte.

Ráda bych vám pomohla, ale nikdo mě nepozval a taky se o mně nikdo nesměl dozvědět, takže –“

„Takže ses schovala a aspoň jsi nás poslouchala,“ dořekl Kindan. Blýskl po Nuelle úsměvem, ale hned si uvědomil, že ho nevidí. Zato natáhla ruku až k jeho tváři, nahmatala mu rty a zlehýnka je objela konečky prstů.

„Lidi si představují, že úsměv se nedá slyšet,“ zasmála se, s prsty stále položenými na Kindanových rtech. „Ale tady možná nejde ani tak o to, co člověk slyší, jako co vycítí.“ Odtáhla ruku a dodala: „Odkakživa jsem věřila, že se usmíváš hezky,“ šeptla. „A měla jsem pravdu.“

„Díky,“ zahučel trochu rozpačitě Kindan. Kdovíproč si sáhl na rty a neubrnil se pocitu, že to dělá poprvé v životě.

„Ale teď už musím na Shromáždění. Pojď, zjistíme, co se pro tebe dá udělat.“

Nakonec sáhli do zásob koše s Harfeníkovými oděvy. Zářivě zbarvená říza a klobouk pomohly Nuelle získat vzezření kupce. Na její naléhání jí Kindan nanesl na světlou pleť trochu tmavého krému, aby se zdála snědší.

„Hlavně tu nezapomeň dudy,“ dodala, když už mířili ke dveřím.

„Ale já na ně hrát neumím!“ namítl Kindan.

„Zato já ano!“ prozradila Nuella s úsměvem.

Do hlavního sálu dorazili ve chvíli, kdy končily přípravy na slavnost. Mistr Zist a Tovaryš Tarri si hověli v koutě s talíři Milliných nejchutnějších mlsalek a s velkým džbánem dobrého klahu hezky po ruce. Mistr Zist při pohledu na Kindanovu společnici vyvalil oči, ale Kindan mu věnoval pohled typu nic-se-neděje, na což Harfeník jen pokrčil rameny, jako by chtěl říct to-bych-ti-radil.

Kindan pomohl Nuelle vylézt na malé pódium, kde sám hrál předtím na bubny, usadil ji na stoličku kousek za sebe a rozestavil si bubny.

„Rád bych si poslechl, jak hraješ na dudy, Nuello,“ požádal dívku.

Nuella poslušně spustila dovádívou melodii. Mistr Zist opět vzhlédl, podíval se na hrající Nuellu a věnoval Kindanovi další pronikavý pohled. Když písnička dozněla, Kindan prohlásil: „To bylo báječné. Kolik jich znáš ještě?“

„Nejlíp umím tuhle,“ přiznala Nuella. „Ale Mistr Zist se mnou nacvičil ještě čtyři další.“

Kindan pokýval hlavou. „Výborně, takže mi můžeš být dost platná. Začnu s bubny, a až se unavím, poprosím tě, abys zahrála písničku. Neboj se, nebude to častěji než po mých třech čtyřech skladbách, zvládneš to?“

„Zvládnou,“ slíbila Nuella. „Ale zatím jsem ještě nikdy nemusela hrát moc dlouho.“

„Uvidíš, že když budeš mít dost časté pauzy, vydržíš hrát tak dlouho, jak si to obecnstvo bude přát.“ ujišťoval ji Kindan. Nuella se usmála a Kindana až zaskočilo, jak velice se podobá bratrovi – jen byla hezčí. Kdykoliv se jí tvářičky zvlínily úsměvem, zářivě modré oči se jí doslova rozsvítily.

Kindan se k Nuelle naklonil a pošeptal jí přímo do ucha: „Občas tě tu na chvíli nechám o samotě, abych si poslechl, co si lidi mezi sebou povídají. Spoustu věcí si navzájem prozradí jedině tehdy, když si myslí, že je neslyší vůbec nikdo, natožpak Harfeník.“

Nuella přikývla. „Škoda, že tu bude tak přelidněno,“ posteskla si. „Mám mnohem ostřejší sluch než ty.“

„Tomu rád věřím,“ souhlasil Kindan. „Takže když budeš napínat uši během té doby, co budu hrát já, budu ti hrozně vděčný.“

„Dobrá, domluveno.“

První hodinu klapalo všechno báječně. Kdykoliv Kindan zachytil pohled Mistra Zista, pokaždé si vysloužil rozjařené zamávání či kývnutí. Nuelliny dudy znamenaly pro Kindana nesmírnou výhodu, protože získal možnost vmísit se do davu – složeném převážně z žen a mládeže – a přitom pochytit útržky rozhovorů.

S radostí zjistil, že všichni Daře závidí její štěstí, protože pod střechem dostala hned čtyři z nových učňů. Kysele se o tom vyjadřovala pouze Dara osobně, protože se mezitím přesvědčila, že – přesně podle Kindanova očekávání – Tarik nemá ze svého narušeného soukromí sebemenší radost. Při té představě musel chlapec přemáhat úsměv.

Vzal si od dobře naladěné Milly vrchovatě naložený táč mlsalek a džbán studené vody – „A kdopak je ta miloučká dívka, co s tebou hraje?“ – „Nevím, asi patří ke kupcům,“ – a vrátil se na pódium, aby zahájil novou sérii skladeb.

Zrovna začal jemně vířit paličkami, když vycítil, že Nuella po jeho boku ztuhla. Ohlédl se po ní a zjistil, že doširoka rozvírá nozdry a loví pachy ve vzduchu. Poryv studeného vzduchu se vmísil do tepla místnosti. Ach ano, Natalon se vrátil ze směny.

Kindan náhle ucítil ruku na rameni a uvědomil si, že Nuella se připlížila až těsně k němu. „Šel se nejdřív převléknout,“ šeptla a náhle zajasala: „Zenor je tady!“

A vskutku, přesně v tom okamžiku vstoupil do síně Zenor s čerstvě umytým obličejem následovaný matkou a všemi čtyřmi sestřičkami. Zvesela Kindanovi zasalutoval a už se obracel ke stolům s pohoštěními, táhnoucím se podél protější stěny, když tu se zděšeně ohlédl nazpátek.

„Vidí mě, nemám pravdu?“ šeptla Nuella. Kindan pouze přikývl, ale hned si uvědomil, že Nuella ho nevidí. Podle všeho však ten pohyb ucítila přes dlaň na jeho rameni, protože se odtáhla a Kindan slyšel, že dívka se opět usazuje na své židli.

A v duchu si pomyslel: Nu ano, tohle bude velice zajímavý večer.

„Zbláznil ses?“ zasyčel Zenor na Kindana, sotva se mu podařilo setřást matku i s holčičkami. Nuella zrovna hrála další písničku na dudy, takže Kindan se mohl vmísit do hustého davu v sále. „Nebo se zcvokla ona?“

„A kdopak to zjistí, Zenore, když nepočítám tebe?“ zazubil se Kindan. „Nalíčili jsme jí pleť víc dohněda a schovali vlasy. Celý večer se nehne z místa. Kupci si myslí, že patří k nám, naši horníci se zase domnívají, že je jedna z karavanů.“

„Ale její rodiče to přece poznají, nemyslíš?“ zlobil se Zenor a vztekle svíral rty. „A kdyby se o tom dozvěděl Tarik –“ „Jen klid, ode mě se to nedozví,“ ujistil Kindan kamaráda. Z toho, co ze svých obchůzek po Shromáždění zaslechl, si překvapeně uvědomil, že ostatní horníci chovají Tarika v pramalé úctě. Dokonce se neubránil dojmu, že ho snáší pouze kvůli Natalonovi. Ach ano, existovalo pár lidí, přesněji řečeno dva – kteří měli o Tarikovi vysoké mínění, ovšem Kerdal a Panit patřili k jeho dávným kumpánům, i když z řečí jejich manželek Kindan vyrozuměl, že jejich oddanost vyvolává spíš naděje na odměnu než pocit skutečného přátelství.

„Ale co její rodiče?“ naléhal Zenor, ovšem než Kindan stačil odpovědět, Zenorovi leknutím poklesla čelist, popadl Kindana za loket a rázně ho obrátil obličejem na opačnou stranu. „Už je pozdě!“ vydechl.

Kindan spatřil, jak Natalon s Jenellou vchází do síně. Jenella chovala novorozenátko a za nimi se vykulenýma očima rozhlížel Dalor. Kindan se k nim okamžitě vrhl, aby je přivítal.

„Můj Pane, moje Paní,“ pozdravil a vysekl před nimi okázalou poklonu, kterou s ním Mistr Zist už řadu sedmidení nemilosrdně nacvičoval. „Vítám vás i jménem Mistra Zista. Je tady,“ vysvětlil, „a hovoří s Tovaryšem Tarri.“

Poté Kindan mávnutím paže ukázal na pódium, kde stály hudební nástroje a z něhož právě zněla rozmarná dudácká písnička. „Přálo mi štěstí, takže na dnešní večer mám společníci a pomocníci,“ pokračoval jakoby nic. „Jsem si jistý, že jste se s ní ještě nikdy nesetkali. Podle všeho patří ke kupcům a dostala chuť se připojit k oslavám. Doufám, že proti tomu nic nenamítáte.“

Natalon poslouchal Kindanův projev s napůl nepřítomným výrazem, dokud ho manželka naléhavě nechytla za paži a netrhla s ním směrem k Nuelle. Poté Jenella provrtala Kindana pohledem, který mu dosáhl až do morku kostí.

„Pokud jsem udělal chybu, má paní,“ pokračoval chvatně Kindan, „pak zcela jistě můžeme hudebníci požádat, ať z pódia odejde.“

Natalon si chvíli vytřeštěně prohlížel Kindana a poté Nuellu. Jenella zesílila stisk na manželově lokti a téměř neznatelně zavrtěla hlavou. „Vždycky jsem si chtěl poslechnout hru na dudy,“ prohlásil Natalon po chvílce vnitřního boje.

Dalor, který postával za zády svých rodičů a na rozhovor se příliš nesoustředil, si Nuelly nečekaně všiml, zkameněl, ale sotva si uvědomil význam otcovy odpovědi, viditelně se uvolnil.

„Hraje nádherně,“ poznamenal a stříhl po Kindanovi zpola vděčným, zpola varovným pohledem. Kindan souhlasně přikývl.

„Nu, a teď se musím vrátit k povinnostem“ Kindan před Jenellou a Natalonem naznačil úklonu a bez dalšího zdržování odspěchal k malému pódiumu.

Když dozněla Nuellina skladbička, Kindan dívce pošeptal: „Šlo to dobře.“

„Nešlo, aspoň jak jsem slyšela já,“ odpověděla Nuella rovněž šepem a Kindan zrudl při pomýšlení, co z jeho poznámky pochopila – ne význam slov, ale nadřazenou sebejistotu.

Kajcně se opět obrátil k Shromáždění. Lidé se neklidně ohlíželi, čekali na novou skladbu, ale Kindan tentokrát nesáhl po bubnech. Místo toho otevřel ústa a zazpíval první píseň, která ho napadla. Samozřejmě, „Ranní dračí píseň“.

V polovině prvního verše se k jeho hlasu připojily nečekané tóny. Nuelliny dudy. Kindana ta líbezná melodie tak zaskočila, že málem přestal zpívat, ale rychle se vzpamatoval a mímě zesílil hlas, aby dudy tvořily co nejpřirozenější doprovod.

Sotva utichla poslední slova, Nuelliny dudy vyrazily poslední něžný akord a pak následovalo ticho, které Kindan za celý večer nezažil – ale nato ho roztřístil ohlušující potlesk a jásot. Kindan si s nadšením všiml, že Mistr Zist dupe nohama stejně bujaře jako všichni ostatní. A ještě víc ho zaskočil Nuellin šepot v uchu: „Mohli bychom se pustit do další písničky?“

Nakonec jich do konce večera zvládli celkem šest. A Zenorovi se díky Kindanovým piklům dokonce povedlo ukrást si s Nuellou taneček.

„Když ji povedeš, zvládne to,“ ujistil ho Kindan. Zenor se sice trochu cukal, ale Kindan ho upozornil: „Přece víš, že když nepůjdeš s ní, zbude na tebe některá ze sestríček.“

Nuella zářila jako sluníčko, když ji Kindan spouštěl z pódia do Zenorovy náruče. Kindan se musel držet, aby nevypršknul smíchy, protože Nuella se zatvářila povzneseně dávno předtím, než si Zenor stačil jejího štěstí povšimnout. Pobavený Kindan sledoval, jak se dvojice vmísila mezi tanečníky.

Na pódium se vyšvihl Mistr Zist a na housličkách spustil škádlivou svižnou melodii, která provokovala tanečníky, aby s ní za každou cenu zkoušeli držet krok. Usmívající se Kindan sledoval, jak Nuella a Zenor spolu protančili celou písničku – jen občas pobaveně vypískli nad přílišným palcem.

„Jsou moc mladí, než aby spolu začali chodit, a tys zase příliš mladý na dohazovače,“ pošeptal mistr Zist Kindanovi do ucha, sotva muzika umlkla.

„Jsou jenom kamarádi!“ opravil ho Kindan. „A Shromáždění jim nabízí jedinou příležitost, jak si spolu zatančit.“

Nuella se vrátila ke stolu sice unavená, ale šťastná jako bleška.

Mistr Zist mávl na Kindana a věnoval mu významný pohled. „Dopřej si pauzu, mládenečku. My dva se tady přesvědčíme, jak spolu budou ladit housle s dudami.“

Kindan kývl a zamířil ke stolům s občerstvením. Všechny Milliny mlsalky už zmizely a dalšího jídla zbývalo také poskrovnu, zato tu byla spousta dobré čisté vody, svařeného vína a klahu po libosti. Kindan s kručícím žaludkem zhltal pár kousků zeleniny, ale nejvíc ho trápila žízeň. Chvilí trvalo, než ji utišil natolik, aby se spokojeně začal procházet po místnosti.

Měl radost z chvály, kterou jeho zpěv ocenili kupci i horníci bez rozdílu. Na druhou stranu si uvědomoval, že Mistr Zist od něho očekává něco víc, než že se bude jenom vyžívat ve vlastní slávě, takže se tvářil nenápadně a ometal se kolem hloučků lidí, kterých si všiml už z pódia.

„Takže hlídací whery nedostaneme?“ zaslechl hlas. „No, a co má být? Nevzpomínám si, že by někdy byli k něčemu.“

Hlas patřil Panitovi, jednomu z Tankových nohsledů.

Ostatní muži ve skupince tak přesvědčeně nevypadali. Několik jich dokonce vyjádřilo údiv, proč se učeň s hlídacím wherem nakonec rozhodl nepřijít. Z jejich hlasů Kindan vycítil, že jim to dělá starosti.

„Už došlo k příliš mnoha závalům,“ zabrblal kdosi.

„Za to může lenost,“ zavrčel Panit. „Horníci začnou lajdačit, protože spoléhají, že je zachrání hlídací wher. Přestanou si dávat pozor. Líp se obejít bez nich.“ Významně se odmlčel. „Ale dělá mi těžkou hlavu, že Natalon je tak umanutý sehnat aspoň jednoho.“

Kindan se celý ustaraný zase vytratil. Věděl, že hlídací wherové jsou důležití. U všech draků! Copak to nebyl přímo Panit, koho Dask vytáhl z dolu? A pokud lidem vadí pracovat bez hlídacích wherů, proč jich pár neobstarat? A proč chce Panit vyvolat v lidech dojem, že Natalon je lenoch? Vždyť kdyby uvěřili, že vůdce Tábora je líný, těžko by ještě stáli o práci v dole! Nejspíš by to vzdali jako ten neznámý učeň s hlídacím wherem, který se tady neobtěžoval ani ukázat!

Po Shromáždění, když se unavený Kindan s Mistrem Zistem konečně dovlekli do svého domu, Harfeník pozval Kindana na kus řeči do pracovny.

„S Nuellou jste při té ‚Ranní Dračí písni‘ odvedli obdivuhodný výkon,“ začal Mistr Zist.

„Děkuju.“

„Rád bych s tebou nacvičil další vokální skladby,“ pokračoval Mistr Zist. „Možná bychom mohli vyzkoušet i duet.“

„A co Nuella?“ staral se Kindan.

Mistr Zist jen posmutněle potřásl hlavou. „Až Kupci odjedou, musí ‚odjet‘ s nimi.“

„Ale učit ji budete dál, že ano?“

„Jistě,“ potvrdil Mistr Zist. „Ale pokud jde o naplánování jejích lekcí, budu muset být ještě opatrnější.“

„Stejně nechápu, proč ji Natalon chce pořád tajit,“ vyhrkl Kindan a Harfeník mu z obličeje vyčetl, že to považuje za krutou nespravedlnost.

Mistr Zist potřásl hlavou. „Důvod ti nepovím – je to Natalonovo tajemství.“

„Nuella mi ho prozradila. Ale mně to připadá jako špatné tajemství!“ vybuchl Kindan.

„Dnes večer jsi bubnoval dobře,“ změnil Mistr Zist téma. „Začnu s tebou nacvičovat sekvence a ty můžeš vyučovat některé z dalších chlapců –“

„Vždyť mi není víc než Zenorovi!“

Mistr Zist zvedl ukazovák, aby Kindanovi naznačil, že ho má vyslechnout do konce. „Jak říkám, některé z dalších chlapců, kteří jsou příliš bujni a podobná cvičení jim pomůžou spálit přebytečnou energii.“

Kindan nad novým úkolem pouze pokrčil rameny. „Jak šlo jednání s kupci?“

Mistr Zist se pousmál. „Domnívám se, že v tomhle směru jsem si vedl docela dobře. Ohleduplně jsem se vyptával na stav horských cest, a když mi Tarri vyprávěla, jak hodně jsou rozbahněné, navrhl jsem jí, ať na pár dní využije pohostinství našeho Tábora a počká, až cesty trochu vyschnou.“

V očích mu čtverácky zajiskřilo. „Přirozeně naráz pochopila, že z jistých důvodů potřebujeme víc času, takže jsme se pustili do smlouvání.“

Poté Mistr Zist vysvětlil, že Kupec Tarri se snažila usmlouvat na uhlí slevu, ale Mistr Zist poukázal na nebezpečí, že při zpáteční cestě do Cromské Držby by Kupci na kluzkých stezkách mohli ztratit celý naložený povoz, což by ziskům karavany jistě neprospělo. Tarri zase namítla, že Tábor Natalon by poškodila pověst, že cesty k ní jsou nebezpečně kluzké. Nato Mistr Zist nabídl, že Tábor uhradí kupcům polovinu nákladů na stravu a ubytuje je zdarma na celý jeden den déle. Tarri vyžadovala, aby horníci vyslali čtyři, které by na nejhorší části cesty nasypaly štěrk a zpevnily je.

Argumentovala tím, že tento krok by prospěl daleko víc horníkům než kupcům. Mistr Zist se vytasil s nabídkou, že Tábor poskytne dost štěrku na zpevnění cest, ale kupci že ho tam navezou a nasypou sami.

„A Tarri na to řekla pouze: ‚Platí!‘ A bylo to.“ Mistr Zist si hověl v křesle s náramně samolibým výrazem v obličeji. „A jak tys uspěl s ubytováním nových učňů?“

Kindan barvitě objasnil, jak splnil úkol a jakým způsobem na to šel.

„Obávám se, že Tarikovu reakci na čtyři další lidi pod jeho střechou odhaduješ správně,“ poznamenal Mistr Zist, když jeho žák domluvil.

Kindan si jen pohrdavě odfrkl a Mistr Zist tázavě povytáhl obočí.

„Slyšel jsi, co Tarikovi kamarádi vykládají horníkům o Natalonovi?“ zeptal se Kindan.

„Neslyšel,“ odvětil Harfeník. „Můj učeň ještě nepovažoval za nutné mi to povědět.“

Kindan cítil, jak ho zalévá ruměnec.

„Omlouvám se,“ vyhrkl a honem zopakoval všechno, co si pamatoval z rozhovoru, který pochytil na večerním Shromáždění. Nakonec se nechápavě podíval na Harfeníka a zeptal se: „Proč si Natalon nechá od Tarika tohle všechno líbit? A proč Tarik svého synovce tak strašně nenávidí?“

Mistr Zist si jen povzdychl. „Doufal jsem, že tohle se dozvím já od tebe,“ přiznal žalostně.

„A ještě k těm hlídacím wherům,“ přidal Kindan další záhadu na už beztak dlouhý seznam. Ustaraně svraštil čelo. „Proč ten učeň s hlídacím wherem nedorazil do Tábora s ostatními učni?“

„Odpovědět na tuhle otázku ti dokážu,“ pochlubil se Mistr Zist. „Čirou náhodou se mi povedlo stejnou otázku položit Kupci Tarri.“

Kindan napětím ani nedýchal.

„Pokud jsem to pochopil správně,“ pokračoval Mistr Zist, „a věř, že Tarri se vyjadřovala velmi opatrně, tak zmíněný učeň dospěl k závěru, že i hněv jeho Mistra za neuposlechnutí příkazu bude příjemnější než život v našem Táboře.“

„Jediná věc, které se bojím víc než hněvu svého Mistra, je smrt,“ zamumlal Kindan a mžikl po Harfeníkovi omluvným pohledem.

Mistr Zist se zasmál. „Nu ano, přesně stejnou poznámku pronesla i Kupec Tarri.“

„Takže myslíte, že učeň měl strach, že by v našem dole zahynul?“

„Nebo že by ztratil svého hlídacího whera,“ doplnil Mistr Zist. „I když pochybuju, že pouto mezi hlídacím wherem a wherovodem je tak hluboké a silné jako vazba mezi drakem a drakenem, i ztráta hlídacího whera musí být nesmírně bolestná.“

„To musí!“ potvrdil Kindan vášnivě. „Já s Daskem nebyl spojený, a stejně mě to ještě nepřebolelo.“

Mistr Zist se předklonil a laskavě stiskl Kindanovi rameno. „Však já vím, mládenečku. Hodně jsi zkusil. Ale teď už bude pořád líp.“

„Ostatní horníci si stěžovali, že bez hlídacích wherů se v dole neobejdou,“ rozpomínal se Kindan. „Ovšem Panit se vysmíval, že hlídací whery potřebují jenom lenoši.“ Smutně zavrtěl hlavou. „Panit patří k Tarikovým kumpánům, ale Dask ho přesto zachránil.“

„Nu, takže teď máme nové učně,“ zamyslel se Mistr Zist. „Uvidíme, jak to bude klapat, až začnou v dolech pracovat i oni, ech?“

Kindan zachmuřeně přikývl.

„A teď sypej do postele, mládenečku!“ zavelel Mistr Zist. „Už je moc pozdě a večer jsi taky nešel spát včas. Zítra je taky den.“

Příjezd první kupecké karavany znamenal víc než konec zimního tání. Skoro každé sedmidení se objevila další karavana a vrchovatě naložená uhlím se opět vracela do Cromské Držby či ještě dál do Telgarské, kde Cech Kovářů vykovával ocelové obruče na kola povozů, válcovitá kuchyňská kamna a trouby, které tak obdivovala Milla, pluhy a kování na dračí postroje a bezpočet dalších předmětů, které se nedaly vyrobit z jiného materiálu než z ocele.

Natalon usoudil, že příchod nových učňů jim umožní těžit na tři směny. Nechal prorazit druhý vstup do dolu, blíž k úpatí hory i své vlastní držbě. Zatímco Tarik s kumpány brblal cosi o nevděčné dřině, zbylí horníci s úlevou přivítali vědomí, že do dolu ústí víc než jediná šachta.

Vedením nové směny pověřil Natalon svého dávného kamaráda Toldura. Zenor se zoufale snažil vecpat do třetí pracovní čty v naději, že „se konečně dostane pod zem“, a málem se zbláznil hořkým zklamáním, když místo něho vybrali Regellana.

„Ber to takhle,“ utěšoval Kindan kamaráda. „Na Natalonovu směnu vstáváš za úsvitu a vracíš se za soumraku – a mrňata jsou v obou případech v posteli. Regellan se vrací z noční směny udřený a vaše nejmenší ho každé ráno probudí.“

Zenor se mračil, ale neodpovídal. Kindan za všechny draky planety nedokázal přijít na nic, co by jeho starého přítele dokázalo rozveselit. Později si smutně uvědomil, že už si se Zenorem vlastně nemá moc co říct. Na vyučování Mistra Zista se Zenor objevoval jen výjimečně, na pozorovatelně nikdy a ustavičně byl unavený po celodenní dřině v dolech. Kindanovi zase spoustu času zabírala práce s mladšími dětmi, určování hlídek na pozorovatelnu, navíc se cvičil v hlásném bubnování – jak pro zábavu, tak i pro vysílání zpráv, a skoro nikdy neměl volný večer pouze pro sebe. A vzhledem k tomu, že chlapcům chyběly společné zážitky, měli poslední dobou pramálo společného.

Na druhou stranu si Kindan velmi často povídal s Nuellou. Mistr Zist jí občas dovolil nacvičovat či vymýšlet hudbu s nimi, a díky tomu strávili mnoho šťastných chvil vlastním hraním či nasloucháním jeho sólovým skladbám. Mistr Zist svěřil Kindanovi, že Nuella má pouze „ucházející hlas“, ale to jim nezabránilo těšit se z jejich samostatných i svých společných vystoupení. Kindan se rovněž naučil vychutnávat večery trávené pouze ve společnosti Mistra Zista. Hned na začátku společného soužití zjistili, že jejich hlasy se navzájem báječně doplňují, a Harfeník pro ně s nadšením vyhledával i skládal stále nová dua.

Jaro přešlo v léto, léto ustoupilo podzimu a Kindan byl šťastný jako ještě nikdy v životě.

Kapitola 6.

Cromské uhlí, svít' a hřej,
v chladné noci je nám hej.
Cromské uhlí v zimě v létě,
to nejlepší uhlí na planetě.

Navzdory všem nebezpečím typickým pro všechny doly na Pernu bylo jasné, že Natalon narazil na bohaté naleziště. Do Tábora docházely zvěsti, že sám Mistr Horník se o něm vyjádřil pochvalně. Daleko větším projevem uznání by však bylo povýšení Tábora Natalon na Důl Natalon, zapsaný v seznamu dolů Mistra Cromské Držby, a jmenování Natalona jeho Vůdcem.

Úsilí horníků nepřestávala mařit řada neštěstí a nehod. „Bez hlídačích whera nemáme šanci zjistit, kde v podzemí je bezpečno a kde ne,“ brblali horníci v Natalonově doslechu.

Slyšet ty stížnosti Natalon ani nepotřeboval – sám o tom problému věděl až moc dobře. Ať už si jeho protivný strýc Tarik myslel cokoli, Tábora Natalon se nadále skutečně nemohl obejít bez hlídačích whera. Vysvětlil to i Mistru Horníkovi, který ho s pochopením vyslechl a slíbil, že požádá Pána Držby, aby jejich jméno zařadili do seznamu.

Natalon však věděl, jak je seznam dlouhý a že jejich Tábora se tam ocitl na úplně posledním místě.

Kupodivu to byl Mistr Zist, kdo mu přinesl tu zprávu. Či přesněji, byly to harfenické bubny a Kindan.

Chlapec se pilně procvičoval ve vysílání vzkazů bubny a jejich dunění se proto ozývalo celé dny. Zist ho pověřil vyučováním skupiny chlapců, které Natalon vybral za Táborové bubeníky, takže když zpráva dorazila, bylo jen samozřejmé, že Kindan byl zrovna na kopci na pozorovatelně. Ta zpráva byla zvláštní, protože ji sice uměl rozluštit, ale vůbec jí nerozuměl.

Doběhl s ní dolů za Mistrem Zistem, který právě propouštěl nejmenší školáčky. Aleesa prodá, oznamovala zpráva. Zist si ji přečetl, věnoval Kindanovi nevyzpytatelný pohled a zabručel si pod vousy: „Hm, nejspíš bych to měl ukázat Natalonovi.“

Kindan se skoro automaticky pustil za starým Harfeníkem. Zist se jednou ohlédl, povytáhl bělostné obočí, ale neřekl mladíčkovi ani slovo a pokračoval v cestě.

Natalon stál u vchodu do důlní štolý a tlumeně se bavil s jedním z předáků. Když se přiblížili, udiveně vzhlédl a při pohledu na Kindana se maličko zamračil.

„Týká se to jeho,“ odvětil Zist na Natalonův pohled a podal mu lístek se vzkazem.

„Hmnnnnnnf,“ zafrkal Natalon, když si zprávu přečetl. „Takže prodá, je to tak? Vsadím se, že v zimě se ráda zahřeje.“

Zvedl oči k podmracené obloze. „A není pochyb, že letos přijde hodně mrazivá zima.“

„Uvědomuješ si, že ti můžou prodat pouze naději?“ připomněl Zist a pohledem zatékal mezi Kindanem a Natalonem.

„Zbytek záleží tady na mládenečkovi.“

„Jistě, rozumím,“ přisvědčil Natalon. Pronikavě se podíval na Kindana. „Krev se údajně nezapře. Teď dostaneš příležitost to dokázat.“

Mistr Zist vlídně kývl, objal Kindana kolem ramen a odváděl ho pryč.

„Krev se nezapře?“ opakoval užasle Kindan.

Mistr Zist opět přikývl. „Doufej, že to tak je, chlapče, protože Natalon na tebe vsadil celou zimní těžbu uhlí.“

„Mistře Ziste!“ houkl za nimi z kopce Natalon.

Harfeník se obrátil a zamával na znamení, že slyší.

„Zažehni oheň na majáku a vyvěš vlajku pro drakena!“ volal Natalon.

Harfeník souhlasně zamáchal pažemi.

Kindanovi povylezly oči z důlků. „My pošleme pro draka?“

„To bude první, kterého uvidíš, nemám pravdu?“ otázal se Mistr Zist s širokánským úsměvem. „Museli jsme požádat o jízdu – Držba Aleesa je příliš daleko a my potřebujeme bleskovou dopravu.“

„Drak! A myslíš, že bude bronzový nebo modrý nebo –,“ Kindan se zalykal nadšeným očekáváním.

„Spokojíme se s tím, co dostaneme. A ty bys měl být spokojený dvojnásob.“ Mistr Zist se zastavil na mýtině a ohlédl se zpátky k vrcholu. „Teď jen doufám, že Natalon umí stejně dobře smlouvat jako těžít uhlí.“

Toho večera, když se s Mistrem usadili k večeři, zavedl Kindan řeč na téma, které mu celý den vrtalo hlavou. „Co záleží na mně, Mistře Ziste? A kdo je Mistr Aleesa?“

Mistru Zistovi v očích pod bílým obočím vesele zajiskřilo a ústa se mu zvlnila v úsměvu. „Jak vidím, naučil ses ovládat svou zvědavost.“

„Naučil jste mě, že je čas naslouchat a čas se ptát,“ souhlasil Kindan.

Harfeníkův úsměv naráz pohasl. „Ano, teď je čas poslouchat. Už mockrát jsi slyšel, že náš Tábora zoufale potřebuje hlídačích whera,“ pokračoval. „A poté, co hlídač s wherem odmítl nastoupit do našeho dolu, Natalon usoudil – a podle mě plným právem – že v dohledné době nemáme na dalšího šanci.“

„Takže Mistr Aleesa je Mistr Wherovod?“ zajímal se Kindan, i když mu nešlo do hlavy, proč to jméno jedinkrát nezaslechl ani od otců, ani od bratrů.

„O nic víc, než je Mistrem ohňových dráček nebo Mistrem Draků,“ odvětil Harfeník. Kindan povytáhl obočí navlas stejným způsobem, jako to dělával Mistr Zist. „Mistr Aleesa je hlídačem královny hlídačích wherů. Titul ‚Mistr‘ je pouze čestný titul. Natalon chce koupit vejce.“

„Krev se nezapře...“ Kindanovi povylezly oči z důlků, protože mu došel význam Natalonovy poznámky.

„Vy chcete, abych Táboru odchoval hlídačích whera?“ zašeptal šokovaně. Musel se přemáhat, aby nevykřikl: „Ale já se chci stát Harfeníkem!“

Mistr Zist se vážně zahleděl přes stůl. „Natalon si myslí – a my všichni s ním musíme souhlasit – že pokud co nejdříve neobstaráme hlídačích whera, důl se neprosadí.“

Kindan se zhluboka nadechl, křečovitě sevřel ústa a sklopil pohled k zemi, aby se nemusel dívat na Mistra Harfeníka. A nečekaně zjistil, že sám přikyvuje na souhlas.

Lampu na majáku zapálili a vlajku vytáhli dobře o dva dny dřív, než vůbec dostali náznak odpovědi. Konečně se na obloze objevil drak, střemhlav se snesl podél vlajkového stožáru, propadl se k ohni majáku a poté jakoby mžikem zmizel – do mezimezí nebo kdovikam jinam.

Kindan, jehož povinnosti se rozšířily o hlídání ohně v lampě, spatřil draka a vzrušeně mu stačil zamávat dřív, než tvor předvedl svůj trik a zmizel v mezimezí. Vyprávěl o tom chlapcům v Táboře, kteří se z jeho historky mohli pominout. Zist mu uznale naslouchal a nenápadně ho naváděl k sestavení lepšího vyprávění, takže koncem sedmidenní už Kindanova historka trvala rovných patnáct minut a všichni posluchači nakonec zůstali civět k obloze a doufali, že zahlédnou draka na vlastní oči.

Když zrovna neposlouchal Kindanovo vyprávění, Mistr Zist vytrvale uklidňoval Natalona, který stále zoufaleji čekal na drakena.

„Proč mu to trvá takovou dobu?“ naříkal Natalon. „Jak dlouho bude Aleesa čekat?“

Zist jen potřásl hlavou. „Těžko říct. Z Fort Weyru by drakena vypravili ještě téhož dne.“

„Ale kde by tady mohl přistát drak?“ panikařil Natalon a očima těkal po Táboře. „Je snad problém tohle? Nemí tu vhodné místo k přistání?“

„Draci nejsou tak velcí, aby tu nemohli přistát, Natalone,“ ujišťoval Vůdce Tábora starý Harfeník. „Pouze ti bronzoví nebo královny by měli problém, ale ti by pravděpodobně přistáli na vrcholku kopce poblíž strážní lucerny.“

„A myslíš, že drakeni by došli až sem k nám pěšky?“ staral se Natalon, protože za všechny draky Pernu nedokázal uvěřit představě, že by některý draken byl ochotný ujít po svých půl míle, kterou všichni chlapci z Tábora zvládali tryskem za okamžik.

„Ale jdi, pročpak ne?“ zakřenil se Mistr Zist. „Mají přece nohy jako my všichni.“

Natalon se na něho zaškaredil, ale starý Harfeník se vůbec netvářil kající a vesele se zubil tak dlouho, až úsměvu nakonec neodolal ani Natalon. „Věřím, že by to v případě nutnosti dokázali.“

Zist popleskal Horníka po rameni. „To jistě.“

„Ale stejně by se měli ukázat co nejdřív. Co když je příliš pozdě?“

Zist s povzděchem odpověděl: „Až budeš starý jako já, Natalone, naučíš se brát věci tak, jak jsou.“

Natalon se rozesmál. „Až budu starý jako vy, Mistře Ziste, pak to už zaručeně budu umět.“

Toho večera si Kindan povšiml, že když přišel čas jít do postele, Mistr Zist se chová nezvykle něžně. V posledních dvou dnech se Kindan zmítal mezi pocity zoufalství a radostného rozjaření – občas si zoufal, protože drak se stále neukázal, občas byl blahem bez sebe, že se neukázal, jindy tonul v pocitu štěstí, že vybrali právě jeho a vyměnili celoroční těžbu uhlí za wheří vejce, které mu svěří, jindy byl ze stejného důvodu na dně.

„Chce se toho od tebe hodně, mládenečku, už ti to došlo?“ otázel se ho Zist.

„To ano.“

„Tvůj otec tě o hlídacích wherech spoustu naučil, nemám pravdu?“ vyzvídal Zist.

Kindan jen němě zavrtěl hlavou.

„Viš, jak se o ně starat před vylihnutím, čím je krmit a jak je vychovávat a cvičit, že?“

Kindan nepřestával vrtět hlavou. „Můj otec tvrdil, že nic podobného ode mě nikdy nebude chtít. A starší bratři říkali, že na podobný výcvik jsem beztak příliš malý.“

Mistr Zist zavřel na vteřinku oči. Když je opět otevřel, sebejistě se usmál. „Nu, ale jsi bystrý mládeneček, takže to nakonec jistě dokážeš.“

„Nezklamou svou Držbu – ééé, Tábor,“ slíbil Kindan, ačkoliv strach ho stále nepřešel.

Mistr Zist povytáhl Kindanovi příkrývky až k bradě a jemně mu je zahrnul kolem těla. „O tom nemám sebemenší pochyby, mládenečku,“ ujistil ho rázně. Kindanovi neušlo, že Harfeník má ustaraný pohled, čehož by si nikdo jiný než on nevšiml.

„Děje se něco?“

Mistr Zist povytáhl překvapeně obočí. „Začínáš mi až nepříjemně přesně číst myšlenky a nálady, mladíku!“ pravil přísně. Zhluboka se nadechl a vzdychl si. „Je tu jistý problém, možná že nevelký, ale stejně mi dělá starosti.“

Kindan se na něho povzbudivě podíval.

„Možná to bude tím, že mám z celé situace smíšené pocity,“ mumlal si Harfeník pod vousy. Potom se zadíval na Kindana: „Už jsi pochopil, že pak přestaneš být mým učněm?“

Kindan zasmušile přikývl. Myslel na to řadu dní a sváděl vnitřní boj mezi svou povinností vůči horníkům – především vůči Natalonovi a Zenorovi – a svým vlastním snem o povolání Harfeníka. Tajně se utěšoval snem, že možná by zvládal oboje, a radši tu představu příliš podrobně nerozebíral, protože v hloubi srdce věděl, že je nespílitelná.

„Nu...“ Harfeník se odhodlaně nadechl a konečně přiznal: „Naše schůzka s Mistrem Aleesou je domluvená na zítřek.“

„Na zítřek?“ Kindan se prudce posadil, jako by se v něm vymrštila pružina. „Ale co když se draken do té doby neobjeví? Co když nás tam nedoveze?“

Mistr Zist zvedl chlácholivé dlaně. „Pořád ještě máme naději, že to dopadne dobře,“ prohlásil.

„Jak?“

Mistr Zist zamyšleně svažil čelo. „To je tajemství Cechu, chápeš?“

Kindan zaváhal, ale nakonec vážně přisvědčil.

„A teď nemyslím Cechu Harfeníků, ale – řekněme Cechu Drakenů,“ vysvětloval Harfeník a důrazně pokračoval:

„Dokázal jsi, že umíš zachovat tajemství, ale tohle je obzvlášť závažné.“

Mistr Zist ještě okamžik váhal, ale pak konečně začal vyprávět: „Kdysi dávno, když jsem ještě býval tovaryš, poslali mě pracovat do Bendenského Weyru.“ Kindan ohromením vytréštil oči. „Během té doby jsem si tam našel spoustu

dobrých přátel. Využíval jsem tam své nevelké ranhojičské umění a prohluboval si jeho znalosti.“

Upřímně přiznal: „Jako ranhojič jsem však příliš nevynikal – a na tom se nic nezměnilo dodnes – takže mě pověřili opisováním Paměti.“

Dávná vzpomínka mu přivolala úsměv na rty. „Hned v prvním sedmidení po mém příchodu probíhalo Lihnutí,“ svěřil se. Kindan při té představě okouzleně tajil dech. Mistr Zist se na něho zazubil a kývnutím potvrdil, že zmíněná událost byla vskutku tak nádherná, jak Kindan tuší.

„Dvacet pět vajec v Lihništi,“ pokračoval Harfeník, „a to poslední ne a ne se vylihnout. Bylo obrovské, ale pořád nechtělo puknout. Drakeni mezi sebou odhadovali, že zřejmě půjde o bronzového draka, a dělali si kvůli tomu starosti. Kolem vejce se shlukli zbývající kandidáti na Zasvěcení. Stál jsem vysoko na pozorovatelně, takže jsem na všechno pořádně neviděl, ale konečně se dav rozestoupil a mladík jménem Matal – první, kdo mě po mém příchodu do Weyru přivítal – Zasvětil bronzového draka.“

Kindan si uvědomil, že samým napětím tají dech, takže pomaloučku a tiše vydechl, aby neodvedl Harfeníka od tématu hovoru.

„Tolik jsem svému příteli – dnes se samozřejmě jmenuje M'tal – přál štěstí, že jsem samou radostí hlasitě provolal slávu,“ pokračoval Harfeník a temně se zarděl. „Ten výkřik se v Lihništi zřejmě znásobil ozvěnou, protože čerstvé mládě se vylekalo a drápy si zachytilo o vlastní křídlo. Pak se začalo zběsile zmitat a trvalo celou věčnost, než se ho M'talovi a ostatním podařilo uklidnit. A vzápětí jsem spatřil, že drak má jedno křídlo příšerně zmrzačené.“

Kindan vyjekl hrůzou a soucitem.

„A všechno to byla moje vina,“ dodal Zist hořce.

„Sežeňte pomoc!“ zahulákal Vůdce Weyru. Pustil jsem se do běhu, seč mi síly stačily, abych co nejrychleji vyhledal místního ranhojiče, ale v letu jsem narazil do neznámého člověka, který přicházel proti mně, a rozplácl se na zemi jak široký tak dlouhý.

V životě jsem ho neviděl. Pomohl mi vstát a ukázalo se, že nese plný vak zdravotnických potřeb. „Všechno bude zase dobré,“ uklidňoval mě. „Ty za to nemůžeš. Chceš, abych ti pomohl dát to do pořádku?“

„Prosím,“ zanařikal jsem. Uchopil mě za loket, obrátil mě a vedl zpátky k Lihništi. Společně jsme pak zamířili ke zraněnému drakovi – Gaminthovi – a jeho drakenu M'talovi.

Muž mi nařídil, ať na tržné rány nakladu znečitlivující bylinky. Měl u sebe všechny nezbytné potřeby, silné obvazy, kterými jsme pokryli potrané křídlo, i tenké jehly na sešití blan. Za chvíli jsme byli se vším hotovi.

„Uzdraví se,“ ujistil nás muž. M'tal vzhledl a začal děkovat, ale náhle ztratil řeč, vyjekl a vytřeštěně zatékal pohledem mezi mnou a tím cizincem.

„Ty!“ vykřikl pak M'tal. V tom okamžiku jsem nic nechápal, domníval jsem se prostě, že ranhojiče zná.

„A ty,“ pronesl muž s úsměvem. „Musím jít.“ Když jsem se chtěl pustit za ním, zarazil mě pozvednutou dlaní. „Cestu z Weyru najdu sám, děkuji ti.“ A odešel.

Gaminth se rychle uzdravil a dnes je z M'tala Vůdce Bendenského Weyru,“ dokončil Harfeník svůj příběh.

„Ale kdo tedy byl ten muž? Proč Pán M'tal zvolal: Ty?“ divil se Kindan.

Mistr Zist se tiše usmíval. „Ach, odpověď se skrývá v jedné písni,“ odpověděl a Kindan jen nechápavě kulil oči.

„Nebudu ti ji zpívat celou, stačí, když prozradím její název. Jmenuje se Když jsem potkal sebe ranhojiče.“

Kindan neslyšně pohyboval rty, jak si název písne opakoval, a pak probodl Harfeníka nedůvěřivým pohledem: „Tys potkal sám sebe? Ten ranhojič jsi byl ty? Ale starší? Jak je to možné?“

„To je cechovní tajemství,“ odvětil Harfeník. „Ale možná že drakeny přesvědčíme, aby to kouzlo pro nás zopakovali.“

Kindan přemýšlivě našpulil rty. „Draci dokážou mezimezím cestovat z místa na místo – takže chceš naznačit, že dokážou cestovat i v mezích?“

Mistr Zist s úsměvem přikývl. „Jednou z tebe bude dobrý Harfeník.“

„Nebude, stanu se wherovodem,“ připomněl Kindan kysele.

Mistr Zist se naráz přestal usmívat. „Ano, pokud se tak rozhodneš.“

Kindan utrápeně zkrabatil obličej. „Přece nemůžu ostatní zklamat,“ prohlásil. „Jsem si jistý, že dělat wherovoda bude moc pěkné a navíc zůstanu v Táboře s přáteli.“

„Přesně tak,“ souhlasil Harfeník. „Kdyby ses stal Harfeníkem, stal by ses učněm Harfenického Cechu a těžko říct, kam by tě nakonec poslali.“ Spokojeně pokýval hlavou. „Jsi rozumný, že v celé situaci vidíš hlavně to dobré.“

Kindan smutně přisvědčil.

Druhý den ráno ho čekalo drsné probuzení. Zist jím lomcoval a v druhé ruce svíral džbán studené vody.

„Honem vyskoč, mládenečku!“ zavelel mrzutě. Kindan vyletěl z postele a začal sbírat kusy oblečení. „Na to není čas, hoď na sebe jen tohle,“ vrazil mu Zist dlouhý plášť. „A nezapomeň na boty!“

Kindan se poctivě snažil, ale samým vzrušením se mu při zapínání knoflíků pletly prsty.

Mistr Zist na něho zavrčel: „Práce kvapná málo platná! Uklidni se a dělej všechno pořádně!“

Sotva si Kindan zašněroval vysoké boty, Mistr Zist se s ním vyřítl z chalupy. Spěchali na kopec, kde hořela majáková lampa.

Venku vládla uhlově černá tma a Kindan dokázal na skalní stezce nezakopnout jen díky tomu, že ji znal natolik dobře, aby po ní mohl chodit i ve spánku.

Na vrcholu hořícího majáku je přivítaly tři postavy – jedna z nich obrovská. Kindan zaklonil hlavu a konečně spatřil i drakův obličej, jenž na něho shlížel jako na nezajímavého broučka, vyfrkl z nozder proud vzduchu, který se v chladném ránu změnil v bílou páru, a odvrátil se.

„Tady je máma!“ ozval se Natalon. „Tohle je Mistr Zist, Harfeník, a Kindan, syn hlídače našeho původního hlídačeho

whera.“

Muž, kterému Natalon přichází představil, okázale zazíval: „Tys zapálil maják jen kvůli tomu?“

Kindan vycítil, že Mistr Zist vedle něho doslova zkameněl hněvem.

„Doufali jsme, že vás budeme smět požádat o velkorysou cestu časem,“ vysvětloval Natalon. „Štědře zaplatíme.“

„Majáková lampa a cesty na drakovi jsou určeny výhradně pro nouzové případy, Horníku!“ ušklíbl se draken, pokynul svému drakovi a užuž se chystal k odletu.

„Pane –?“ houkl Zist zdola tak naléhavě, že se mu rozzlobeného drakena podařilo zastavit.

„Jsem Pán D'gan, Harfeníku, současný Vůdce Telgarského Weyru!“ oznámil draken zvučně a hrdě vypjal hrud'.

„Jsme nesmírně poctěni, Pane D'gane,“ pravil Zist s dvornou úklonou. Kindan ho chvatně napodobil, jak nejlíp to uměl.

„Tábor Natalon má nadějná naleziště uhlí a skvělé vyhlídky, můj Pane. Objevili jsme spoustu uhlí, po kterém je velká poptávka –“

„Ne u draků a drakenů, Harfeníku!“ skočil mu D'gan do řeči. „Kdybyste těžili ohňovec, to by bylo něco docela jiného. Ale mě osobně nezajímá, jestli si během letošní zimy Pánové Držeb pořádně nezatopí.“

„Těžíme uhlí pro Kováře, můj Pane!“ upřesnil Natalon. „Máme tak kvalitní uhlí, že sám Mistr Kovář si u nás zadal velkou objednávku.“

D'gan ironicky zacukal obočím. „Tu radost Mistru Kováře ze srdce přeju.“

„Můj Pane,“ pokračoval překotně starý Harfeník a Kindan v jeho tváři zpozoroval známky potlačeného hněvu, „to uhlí se používá při výrobě oceli, z níž vy drakeni máte přezky na postrojích, přilbice a také spony na opascích.“

„To rád slyším,“ odvětil povýšeně D'gan. „Objevuje se u nás hodně stížností na kvalitu oceli pocházející z Kovářské Síně. Teď konečně znám důvod.“ Popošel k drakovi.

„Můj Pane!“ houkl Zist. „Všichni drakeni Pernu byli odedávna ochotní vyhovět oprávněným žádostem Pánů Držeb i Mistrů všech Cechů.“

D'gan se zastavil a prudce se obrátil. Ruka mu sjela k dýce u boku. „V tomhle Táboře nevědí, co je zdvořilost. Všem drakenům se odedávna prokazovalo víc úcty než dnes a nikdo si netroufl požádat je o projížďku jen tak pro zábavu! S mou ochotou už tady nepočítejte!“

Kindan dotčeně zalpal po dechu, ale honem si přiklopil ústa dlaní, aby ztlumil vyjeknutí.

Obvinění však rozněvalo i Natalona a Harfeníka.

„Zábavná projížďka?“ zopakoval Mistr Zist a zděšeně zíral na D'gana. „Ve skutečnosti se snažíme vyřešit problém, na kterém závisí existence našeho Tábora. Nemáme žádného hlídacího whera a bez pomoci aspoň jediného z nich nemůže náš důl prosperovat,“ vysvětloval zoufale Natalon.

„Máme si vyzvednout vejce od Mistra Aleesy a čas tady bohužel hraje zásadní roli,“ doplnil ho Harfeník.

„Ach.“ D'gan si trojici před sebou měřil pohledem, kterým dával najevo, že ho těžce urazili.

„Náš Dask zahynul, když nás vedl k důlnímu závalu!“ odvážil se připomenout Kindan.

Mistr Zist položil Kindanovi dlaň na rameno, gesto vyjadřující spíše souhlas než výčitku.

„Pomohl nám zachránit všechny horníky, kteří zával přežili,“ doplnil Natalon.

„Takže vašim hrdinou je hlídací wher?“ ušklíbl se D'gan.

K všeobecnému překvapení drak sklonil hlavu k lidskému hloučku a pobaveně zafříkal. Trochu to připomínalo Daskovo frkání.

„Očividně pouze plnil svou povinnost.“

Uražený Kindan odsekl: „Kdyby si oddechl, možná by přežil, jenže on si neodpočinul po celou tu dobu, dokud horníci byli uvězněni v závalu.“

D'gan mávl lhostejně rukou. „Přesvědčili jste mě pouze o tom, že předchozí Vůdce Telgarského Weyru se choval až přehnaně vstřícně. Považte, chtít po drakovi, aby mezimezím převážel wheří vejce!“ Znovu pohrdavě uchechtl a odhrnul si vlasy z čela. „Neměl bys zapomínat, Harfeníku, že co nevidět opět začnou padat Vlákna. A v Mezidobí laskavě nezneužívejte laskavosti drakenů ani Weyrů!“

Po těch slovech se D'gan obrátil a vyhoupl se drakovi na záda. Dvěma máchnutími křídel, které rozvířily mrazivý vzduch, se drak vznesl do výše, a dalším máchnutím zmizel v mezimezi.

Natalon se tázavě ohlédl po Mistru Zistovi, ale starý Harfeník měl příliš mnoho práce s klením, než aby mu ještě stihl poskytnout nějakou radu.

„Co si teď počneme?“ vyhrkl Kindan, když si od rozzuřeného Harfeníka vyslechl dost nových kleteb, aby jimi mohl oslňovat celý týden.

Mistr Zist se zarazil, jelikož si uvědomil, že Kindan hltal všechny jeho hanebné kletby. „Nezapomeň, že každý chlapec, který si troufne takhle klít, si za trest musí vypláchnout ústa mýdlem, Kindane! A já zkusím nezapomínat, že nemám klít v tvé přítomnosti.“

„Měls na to plné právo!“ ozval se za nimi Natalon. „V životě jsem nepoznal drakena, který –“

Zist zvedl ruku. „Neříkej nic proti drakenům, dokud jich nepoznáš víc.“

„Ale jak toho dosáhnu?“ vyštěkl Natalon popuzeně.

„Mám svoje metody,“ odvětil Mistr Zist. Zadíval se na Kindana. „Zhasni lampu na majáku a spust' vlajku. Potom za mnou přijď k bubnům.“

Kindan splnil zadané úkoly a Mistr Zist ho pověřil další povinností – měl vybubnovat zprávu. Zněla velmi jednoduše:

„Zist si žádá M'tala.“ Kindan musel pečlivě hláskovat obě jména, takže bubnování trvalo déle, než byl navyklý. Počkal, až mu bubny ze dvou nejbližších stanovišť potvrdily, že zprávu pošlou dál, a pak to šel oznámit Mistru Zistovi.

„Co se tady poflakuješ?“ obořil se Zist na chlapce, sotva ho zahlédl. „Okamžitě se vrať k bubnům a čekej na odpověď!“

„Mistře?“

„Co je?“ zařval opět Zist, který se nijak nenamáhal tajit svůj vztek.

„Mohl by mi někdo donést snídani?“

Harfeník se nadechl k dalšímu zahulákání, ale vtom si všiml učňova bledého obličeje, a opět zvolna vydechl. „No dobře. Zatím si vezmi aspoň tenhle sladký rohlík.“

„Díky,“ zahuhlal Kindan a bleskově se hnul zpět k bubnům, sladký rohlík schovaný v kapse pláště.

„Pošlu ti taky pořádné oblečení!“ houkl za ním Mistr Zist. Na cestě sice nebyl jediný svědek, ale Kindan se dokrvava začervenal, protože si uvědomil, že svého prvního drakena přivítal v pyžamu.

Trochu později se na kopci se zpravodajskými bubny objevil Mistr Zist a po boku mu klusal hnědooký a plavovlasý mladiček, který s úlevou strčil Kindanovi svůj náklad – balík oblečení. Chtít po Harfeníkovi, aby tak ponižující břemeno odnesl k bubnům osobně, by znamenalo šokující urážku.

Kindan se snažil nedat najevo, jak se stydí, když se pod ochranou pláště oblékal, ale Mistru Zistovi jeho rozpaky nakonec neunikly, takže se laskavě otázel: „No, Kindane, jak se ti líbilo tvoje první setkání s drakem?“

Druhý chlapec věnoval Kindanovi pohled plný obdivné úcty, ale byl to starý Harfeník, koho zaskočila Kindanova ležérní odpověď: „Ale jo, je moc pěkný, ale do důlní štol by se nikdy nevešel.“

Kdosi zalomcoval Kindanovi ramenem. S leknutím se probudil, protože mu rázem došlo, že usnul na hlídce. Kolem vládla hluboká noc. Majákový oheň zářivě plápolal, pořád ještě přiživovaný poleny, které tam vhodil sám Kindan, takže odhadoval, že nemohl spát déle než jednu, nejvýše dvě hodiny.

Osoba, která Kindanovi třásla ramenem, byla oblečená v koženém oděvu. Byl to draken. Jezdec na drakovi.

„Můj Pane!“ vyhrkl Kindan a vysekl bleskovou poklonu. Za sebou uslyšel jemné zafíknání. Obrátil se a spatřil nezřetelný obrys draka, který na něho upíral obrovské zvědavé oči. „Jsem Kindan. Mistr Zist mě požádal, abych tu držel hlídku –“

Draken se pousmál. Kindan odhadoval, že je zhruba stejně starý jako Mistr Zist. I ve tmě mu vlasy jiskřily stříbřitými prameny. Oči měl jantarové a vypadal navlas tak, jak si Kindan vždy drakena představoval – snad byl jen starší.

„Nu, Kindane, vyříd' Mistru Zistovi, že M'tal vyslechl jeho žádost,“ pravil draken.

„Není třeba!“ houkl ze tmy hlas, který Kindana příšerně vyděsil. „A ty přestaň nadsakovat, Kindane, jinak padneš vyčerpáním.“

„Připadá mi dost vyčerpaný i bez toho,“ poznamenal M'tal.

Mistr Zist vystoupil do světla. „Taky jsem si všiml,“ přikývl vlídně, „proto jsem se rozhodl dělat mu chvíli společnost.“

„Vy jste tu byl taky?“ zanaříkal Kindan.

Oba muži se rozesmáli.

„To je zvyk všech vůdců, mládenečku,“ poučil M'tal chlapce. „Generálovi neškodí čas od času zkontrolovat vojáky.“

Náhle se draken zachmuřil a obrátil se k Mistru Zistovi. „Když jsem dostal tvou výzvu, očekával jsem, že tě najdu v Harfenické Síni. Bolelo mě, když jsem se dozvěděl o tvé ztrátě.“

„Díky za účast.“ Mistr Zist sklonil vážně hlavu, ale současně švihl rukou na důkaz, že by rád změnil téma. „A také děkuji, žeš přijel. Rád bych tě požádal o laskavost.“

M'tal zvědavě svažtil čelo. „Tento –“ Zarazil se a tázavě ukázal k spící osadě.

„Tábor,“ doplnil Mistr Zist.

M'tal přikývl. „Tento Tábor patří pod Telgar, nemám pravdu?“ Upřel pohled na Kindana.

„Ano, můj pane!“ přisvědčil chlapec.

„Vůdce Weyru D'gan nepovažoval naši žádost za dost závažnou, aby odpovídala jeho postavení,“ objasnil Mistr Zist.

M'tal stiskl rty a chvíli nad Zistovou odpovědí rozjímal. „Ach, a co to bylo za žádost?“

„Horník Natalon požádal o to, aby převezl jeho, mě a Kindana na schůzku s Mistrem Wherovodů Aleesou,“ vysvětlil Zist.

„Kindana?“ zopakoval udiveně M'tal.

„Horník Natalon slíbil Mistrovi Wherů zásoby uhlí na celou zimu, pokud Kindanovi dá vejce hlídacího whera.“ Na drakenův nechápavý pohled Mistr Zist dodal: „Kindanův otec byl náš předchozí Táborový wherovod.“

„Chápu,“ přikývl M'tal. „A kdy se ta schůzka má konat?“

Odpověď Mistra Zista nebyla samým hněvem téměř srozumitelná. „Včera!“

„Včera?“ opakoval o trochu později ohromený Natalon a oběma pěstmi hlučně zabušil na stůl v hlavním táborovém sále. „Včera? Takže já slíbil zásoby uhlí na celou zimu za něco, co mi měli odevzdat už včera?“

M'tal už při prvním Natalonově slově zvedl svůj šálek klahu ze stolu, ale Kindan a Mistr Zist tak prozíraví nebyli a klah jim vyšplíchl na haleny a odtud stékal na podlahu. Mistr Zist podrážděně máchl rukou, načež Kindan vystřelil od stolu a honem našel hadr, kterým cákance utřel.

„Existuje jistá harfenická píseň –,“ začal vykládat Mistr Zist, ale při pohledu na Natalonův zlověstný výraz se radši odmlčel.

„Mojí horníci tvrdí, že pokud neseženeme hlídacího whera, odmítnou v Táboře pracovat,“ přiznal Natalon skličene. „Už dvakrát jen taktak unikli závalu. Ze skladišť nám tajnými chodbami krade kdosi uhlí. A já slíbil zásobu na celou zimu za –“

„Za naději na hlídacího whera,“ dořekl M'tal. „A já vás o tu naději nepřipravím.“

„Ale jak?“ vyhrkl Natalon nedůvěřivě.

„Existují staré Harfenické písně,“ začal opět Mistr Zist. Kindanovi zajiskřilo v očích, protože si vzpomněl na jejich rozhovor před několika dny.

„O kterých bych nejradši už nadosmrtně neslyšel,“ zabručel M'tal a probodl starého Harfeníka výrazným pohledem. Mistr Zist svěsil hlavu. „Jsem si jistý, Vůdce Weyru M'tale, že moje stará hlava má s pamatováním pořádné potíže.“ „To je dobře,“ zamrkal na něho M'tal. „Vrátím se v poledne, aby si tvůj mládeneček stačil aspoň na chvíli odpočinout.“

„Ale já vůbec nejsem unavený, můj pane!“ zalhal udatně Kindan.

Sotva Kindan v pokoji se zavřenými okenicemi položil hlavu na polštář, rázem tvrdě usnul. Probudily ho až hlasy, které hlasitě hovořily přede dveřmi jeho ložnice.

„Vždyť víš, že oni vlastně nejsou jako draci,“ říkal M'tal.

„To jsem pochopil,“ potvrzoval Mistr Zist. „Ale nejsou ani jako ohňoví dráčci. A dokonce se o nich – s výjimkou pár jednoduchých popěvek – neobjevuje zmínka ani v písních a naučných baladách.“

„Možná by ti Mistr Aleesa mohla povědět něco víc,“ poznamenal M'tal.

Zist si pohoršeně odkašlal. „To bych jistě mohl, pokud mě Natalon pustí ke slovu.“

„Neumím si představit, že by se mu povedlo umlčet Harfeníka.“

„Hm, pravděpodobně se mu to nepovede,“ souhlasil Zist. „Ale zvědavostí vyskočí z kůže, proč se musím Mistra Aleesy vyptávat zrovna na tohle, když mi přímo v chalupě přespává odborník.“

„Myslíš toho chlapce?“ M'tal neskryval svoje překvapení.

„Jeho otec byl našim posledním wherovodem,“ připomínal Zist. „Natalon je zoufalý, cítí se zahnaný do kouta, a tak sám sebe přesvědčil, že Danil o hlídacích wherech naučil Kindana úplně všechno, co věděl on sám. Tvrdí, že pokud Danil synovi dovolí whera pravidelně mýt, pak že mládeneček prostě musí být výjimečný.“

M'tal se zachechtal. „Inu, olejování draka zabere hodně času i mně, takže si umím představit, že ani wherovod to s koupáním svého svěřence taky nemá snadné. Nediv se tedy, že horník v tom vidí něco víc, než co ta práce znamená ve skutečnosti.“ Následovalo ticho a Kindan tušil, že Mistr Zist jen vážně potřásá hlavou.

„Je příliš mladičká, aby mohl Zasvětit draka, příteli,“ pokračoval Vůdce Weyru zamyšleně. „Kdyby se hlídací wherové víc podobali drakům, nebo dokonce i ohňovým dráčkům, pochybuju, že by s ním vytvořil pouto.“

Zist si povzdechl. „Zkrátka musí. Pokud to nedokáže, Tábor Natalon zanikne a na vině budu pouze já.“

„Na takové dítě to je obrovská zodpovědnost,“ upozornil M'tal.

„Nu, mládeneček je statečný,“ ujistil ho Zist. „Však on se pod tím břemenem nezhroutí.“

A Kindan se v duchu zapřísahal, že Tábor ani Mistra Zista nezklame.

Kapitola 7.

Hlídací Where v důlní chodbě,
zachraň život mně i sobě.
Svým zázračným pohledem
dobře vídíš, kam tmou jdem.

„Cesta mezimezím trvá jenom tak dlouho, co by si člověk třikrát odkašlal,“ upozorňoval M'tal ostatní, když jim pomáhal usadit se na hřbetě bronzového Gamintha.

„Třikrát si odkašlat?“ zopakoval Natalon a hned to předvedl. „Asi takhle?“

Kindan byl rád, že Horník položil otázku, na kterou by si on sám netroufal.

„Přesně tak,“ ujistil ho M'tal.

„Ale nebude to tentokrát trvat déle?“ zajímal se Zist se zvláštním svitem v očích.

M'tal zavrtěl hlavou. „Ne, déle rozhodně ne. Dorazíme tam včas.“

„Moc tomu nevěřím,“ vrčel Natalon kysele.

„Och!“ usmál se M'tal vlídně a zamrkal na Mistra Zistu. „Draci jsou rychlejší, než by se mohlo zdát.“

Když se všichni bezpečně usadili na Gaminthovi, M'tal své spolucestující naposledy překontroloval a zvolal na svého draka: „Tak leťme, Gaminthe!“

Mohutný bronzák vyskočil do vzduchu, zhoupl se nad Tábor v údolí, ale jediným máchnutím křídel se vznesl vysoko k obloze.

Drak zvolna stoupal vzhůru. Mistr Zist dobře věděl, že Gaminth dokáže vzlétnout mnohem rychleji – když byli ještě mladí, M'tal často hrdě předváděl schopnosti svého draka každému, kdo to dokázal dostatečně ocenit – takže usoudil, že bronzový jezdec zvolil pomalý výstup především z toho důvodu, aby nerozrušil už beztak nervózní pasažéry. Chvatný pohled na Kindanovy vyvalené oči a úsměv od ucha k uchu ho přesvědčil, že chlapec mezi nervózní pasažéry nepatří, zato Natalon byl viditelně pobledlý.

M'tal se k nim opět ohlédl. „Už můžeme do mezimezí. Připraveni?“

„Stejně nechápu, jak se tam můžeme dostat včas, můj Pane,“ zabručel Natalon, ale jinak svůj neklid skrýval až kupodivu dobře.

M'tal se na něho přátelsky usmál. „Věř mi, že všechno zvládneme,“ odpověděl. „Možná že vás to vyčerpá trochu víc, než si teď představujete, ale to už je zkrátka cena za podobnou cestu. S tím nic nenaděláme.“

Natalon křečovitě zapolykal a nejspíše přikývl.

M'tal si to vyložil jako souhlas. „Tak dobrá,“ prohlásil. Obrátil se k Zistovi a Kindanovi. „Všichni připraveni?“ Oba kývli a draken zavelel: „Třikrát se zhluboka nadechněte a na potřetí zadržte vzduch v plicích. Rozumíte? Raz... dva... tři...“

A zčistajasna je zahalila temnota. Kindana zahltilo rozjařující zděšení i vzrušení, protože necítil a nevnímal nic než těla mužů před sebou a za sebou a drakovu šíji mezi stehny.

Vybavil si M'talovo vysvětlení: Mezimezi trvá jenom tak dlouho, co by si člověk třikrát odkašlal. Kindan začal kašlat. Jednou. Dvakrát. Třikrát. Čtyřikrát. Pětkrát. Rozechvěl ho náznak paniky.

Už tam skoro jsme, sdělil mu hlas beze slov. Zaskočený Kindan se nezmohl na odpověď.

A náhle se objevilo světlo. Či spíše, světla. Venku vládla tma, třebaže vzlétali za poledního světla. Kindan viděl, jak se několik blikotavých bodů řítí vzhůru k nim, a pochopil, že prudce klouzají k zemi. A pak už se neovládl a zavýskl ryzí radostí. Dorazili na místo – o den dříve, než vyrazili.

„Tomu říkám kuráž!“ křikl Mistr Zist přes rameno.

„Myslím, že budu zvracet,“ zasténal Natalon s křečovitě zavřenýma očima.

„Rozumíš, co se od tebe očekává?“ vyptávala se Aleesa Kindana.

„Myslím, že ano,“ přisvědčil Kindan. Cítil se vyčerpaně a tělo měl nepříjemně napjaté – v duchu se nedokázal rozhodnout, zda to zavinil návrat v čase nebo silná nervozita – ale byl příliš vzrušený, než aby se s ostatními bavil právě o tomhle.

Aleesa povytáhla obočí. „Myšlení často nestačí, maličký.“

Paní Wherů měla stejnou hodnotu jako Mistři a byla mnohem, mnohem vyšší než Kindan, pružná štíhlá žena, až podivínsky málomluvná. Kindan z Natalonova chování vyčetl, že před Paní Wherů cítí stejnou uctívou bázeň jako on. Kindan se zhluboka, pomalu nadechl, aby se co nejvíce uklidnil. „Ukloním se královně a zaměřím k hnízdu. Když mi to dovolí, vyberu si vejce, zvednu je, opět se ukloním a pozpátku se vzdám.“

„Koukej, ať ti to dovolí,“ připomněl Natalon chraptivě. „Zaplatit uhlím musíme tak či tak.“

Kindan zalapal po dechu.

„Zbytečně tam neokounej!“ napomínal ho Mistr Zist.

„A do jeskyně vcházej hezky vzpřímeně,“ dodala Paní Aleesa a ukázala na otvor v skalnatém horském úbočí.

Vstup do jeskyně byl zrovna dost široký pro whera a vysoký přesně pro Kindanovu postavičku – i když jen taktak. Vešel dovnitř a po pár krocích zjistil, že chodba se bláznivě stáčí doleva a doprava a nahoru a dolů, jako smyčky hadího těla.

Kindanovi nešlo do hlavy, jak Paní Aleesa, která vypadala jako sužovaná revmatismem, tuhle práci dokáže vůbec zastávat, ale vzápětí si uvědomil, že na každodenní péči o whery má jistě spoustu pomocníků. Sotva však vkročil do temného prostoru, ihned pochopil, že musí mít vysoké nároky, protože to tam doslova vonělo čistotou. Odkášlal si a s tichounce vyrazil něžné začírkání, s kterým otec vždycky vcházel do Daskova pelechu.

Za zády zaslechl Aleesinu užaslou poznámku: „Nu, ten mládeneček přinejmenším ví, jak ji pozdravit.“

Před ním se rozevřely obrovské oči a v jejich záři a přisvitu, který sem dopadal od vchodu, uviděl královnu hlídacího whera, ale její vejce nikoliv. Aleesa tvrdila, že jich bude dvanáct, a on že královně musí přednést vlastní prosbu. Už odmítla dva zájemce o roli strážců. Kindan zesílil čírkání a snažil se vyjádřit co nejvíc laskavosti a dychtivosti. Musí Natalonovi dokázat, že ta celozimní zásoba uhlí nepřijde zbůhdarma – a že ještě trochu zbude na zahřívání mládeže po celou tu dobu, dokud mu nenaroste druhá, tužší kůže. Tohle pomyšlení zvýšilo Kindanův pocit sebevědomí. Takže přece jenom ví víc, než si myslel. A to mu připomnělo, že by měl udělat ještě něco.

Když se přiblížil těsně ke královně, vztáhl k ní pravou ruku. Na břišku palce mu zbyla nepatrná jizvička v místě, kde ho otec řízl, aby Dask mohl ochutnat jeho krev. Kindan tedy změnil pozdravné trylkování na chlácholivé a ukázal královně dlaň s jizvou. Přejela po něm jazykem. Byl příjemný, suchý. Dask ho občas míval slizký, takže člověk vůbec nestál o to, aby ho podobná věc olizovala. Zesílil trylkování v tónu, kterým chtěl sdělit: „Děkuju.“

Královna odpověděla vlastním začírkáním a Kindan pochopil, že ji pozdravil správným způsobem. Ale co má udělat teď? „Směl bych si prosím vybrat jedno z tvých vajec?“ Jeho otec o nic podobného nikdy žádat nemusel, takže Kindan netušil, zda použil správný zvuk. Odpověděl královně tázavým trylkem, který zněl trochu jako brrrr. Sourozenci se mu smávali, že umí wherův er a el válet po jazyku líp než sami hlídací wherů.

Ačkoliv jeho rodina se díky péči o whera těšila vážnosti, žádný z bratrů netoužil jít v otcových stopách.

Nu, ale kdyby se jemu podařilo získat vejce hlídacího whera, v Táboře by ho naráz začali považovat za hrdinu.

Když se muži snášeli na bronzákovy dolů ke skále, na níž stála držba Paní Aleesy, znovu spolu probírali, jak je důležité odchovat zdravého hlídacího whera a možná si dokonce založit vlastní chov. Ostatně, Dask ve svém mládí také oploдил dvě snůšky vajec. Možná že i tohle je zčásti ten důvod, proč je Aleesa ochotná dát Kindanově rodině šanci. Zesílil naléhavost svého trylkování, vyrážel ze sebe stále složitější zvuky se stále vzrůstající naléhavostí. Hlídací wher ho teď pozoroval doširoka rozevřenýma očima – ale tu se Kindan náhle neuhlídal a zívnu – ještě pořád byl hrozně unavený z tolika nevyspání v posledních dnech.

„Promiň,“ vyhrkl, smrtelně zahanbený nad urážkou, jíž se na královně dopustil. „Sotva se držím na nohou. Museli jsme se vrátit časem, abychom k tobě dorazili včas a – a taky se bojím.“

Uklonil se královně a v duchu vykreslil obrázek Gamintha a jejich cesty ze zítřka zpět k dnešku.

Královna vyjekla užaslé čírk a Kindan měl neodbytný dojem, že mu ten obraz z mysli přečetla. Aniž by z chlapce spustila soustředěný pohled, pozvedla královna jedno křídlo a Kindan při pohledu na hromadu matně žhnoucích vaječných skořápek ohromením až zavrával.

„U všech draků, to je ale kráska!“ vykřikl a naklonil se k tomu pokladu blíž. V poslední chvíli si však naštěstí vzpomněl,

že sahat na vejce královna nedovolí každému.

Na první pohled bylo zřejmé, že nejde o dračí vejce – přinejmenším ne podle údajů všech Poučných balad, které se Kindan kdy učil – měla jen poloviční velikost a zdála se maličko pomuchlaná, jako by skořápka na nich byla navrstvená jen tak halabala a při tuhnutí se zkrabatila. A jedno vejce mělo na konci dokonce viditelný prstýnek, vyvýšený nad okolní povrch jako náhrdelník. Kindan však nic podobného wheřím vejcím ještě v životě neviděl. „Jsou nádherná!“ Málem na vejce sáhl, když královna prudce máchla jedním křídlem a složila si ho na zádech. Na páteři neměla ostré hřebenovité výrůstky jako draci, takže by se na ní sedělo mnohem pohodlněji. Tedy, pokud by na whera někdo vůbec sedal. Kindanův otec se na Daskovi párkrát svezl za pozdních večerů, kdy zhoustl vzduch a usnadnil wherovi let. Hlídací wherové se však většinou tolik nenamáhalí, a s jezdcem na zádech už vůbec ne, ovšem Kindan to tehdy viděl na vlastní oči.

Potom se v myšlenkách vrátil k přítomnosti a uvědomil si, že královna už nezaujímá obranný postoj. Tázavě začířikal a královna ho tak ladným pohybem, jaký si neuměl představit ani ve snu, špičkou křídla pobídla blíž k vejcím. „Mám si vybrat?“ zeptal se a přeopatrně k ní znovu vztáhl dlaň.

Královna mu ji olízla, jazyk mu drsně zašustil na kůži a poté sklonila hlavu k chlapci i k vejcím.

„Ach laskavý, až ušlechtilý where!“ vydechl Kindan a hned poté zatrylkoval, aby pro jistotu zopakoval, co má vlastně na mysli. Pořád ještě nedokázal uvěřit, jaké štěstí se na něho usmálo.

„Mám tě jít zachránit!“ křikla Aleesa od vchodu.

„Ukázala mi svou snůšku!“ odpověděl opatrně přes rameno.

„To znamená, že si jedno vejce můžeš vybrat, malý Kindane. Vezmi si ho, rozluč se s královnou a pojď ven. Svě štěstí tu chtějí zkusit i další.“

Kindan překvapeně vrtěl hlavou. Představa tak nedozírného štěstí mu vyrazila dech. Ale které z vajec si vybrat? V hlavě se mu mimoděk vynořila slova dětského rozpočítadla. Ostatně, proč ne? Při každé slabice ukázal na jedno vejce a odříkával: „Ententýky dva špalíky, přiletěl drak převeliký. Že dračí stín nezebe, teď to padlo na tebe.“ Ukazováček zůstal namířený na vejce se zvláštním prstenem.

Popadl ho do náruče. Bylo těžší, než odhadoval na pohled, a také teplé, ale mohlo se zahřát od teplého písku na podlaze Lihniště. Skořápka mu připadala dost tvrdá, aby vejce k sobě mohl pevně přitisknout a nepoškodit ho – naštěstí, protože byla docela důlna vléct tak neohrabanou tihu, a navíc přitom klopýtat chodbou k východu. Ještě se na okamžik obrátil a jazykem hlasitě zatrylkoval na důkaz vděčnosti.

„Není ten chlapec raněný?“ volal kdosi zvenčí.

„Ne, pane,“ vykoukl Kindan z ústí chodby a protáhl se ven. „Jenom šťastný.“

Čísi ruce ho popadly v podpaží, zvedly ho do výšky a zvesela s ním zatočily.

„Výborně, teď jsi na řadě ty, Losfire,“ pravila Aleesa malému podsaditému muži a pokynula mu, ať vstoupí do Lihniště hlídacího whera. Pak se na Kindana usmála a oči jí zajiskřily radostným překvapením. „Vida, máš to s prstencem. Dobrá volba.“

„Proč? Proč je to dobře?“ vyzvídal Natalon.

„Zkrátka je,“ odbyla ho Aleesa. „Věděls, jak s ní promluvit, vid?“ Pobaveně naklonila hlavu k rameni a naslouchala zvukům, kterým k nim doléhaly z Lihniště – žádné hlasy, jen dusot a klopýtání. Aleesa se zasmála: „Zato tenhle o tom nemá potuchy.“ Významně pohlédla na Kindanovu pravou ruku. „Tys aspoň věděl, jak s ní mluvit a co jí ukázat, abys ji obměkčil.“

„Co? Co?“ naléhal Natalon, jehož ty záhadné poznámky hněvaly.

„Až bude víc času, tvůj mládeneček ti to jistě vysvětlí. A tady už přicházejí ostatní. Doufám, že uhlí na zimu mi pošleš hned příští karavanou, která pojede přes Crom, jinak byste trpce litovali, Natalone. A teď všichni zmizte. Nudíte mě.“

Kindan šestým smyslem vytušil, že Aleesa své brblání nemyslí urážlivě. Pomohl Mistru Zistovi uložit vejce do vaku s teplou podšívku, který si donesli, aby je ochránili při zpáteční cestě do Cromu.

„Za jak dlouho se vylihne?“ otázal se Aleesy, jelikož usoudil, že tahle otázka je zcela oprávněná.

Paní Aleesa přitiskla dlaň na skořápku. „Hmmmm Hádám tak během příštího sedmidení. Možná trochu dřív. Můj bubeník ti pošle zprávu, jakmile se doslechnu, že ostatní se už líhnou.“

Naposledy vejce majetnický pohladila.

„Ještě jedna maličkost,“ ozval se Kindan, když se Aleesa začala od nich odvracet.

„Ano?“ zavrčela a úkosem po něm loupla očima na znamení, že s maličkostmi by neměl otravovat.

„Můj otec vychovával Daska ještě předtím, než jsem se narodil, takže nevím, čím ho krmit hned po vylihnutí.“

Kupodivu, tento dotaz Aleesa za maličkost zřejmě nepovažovala.

„Přiznám se, že ohledně nejlepšího krmiva po vylihnutí jsme vyzkoušeli ledacos. Hlídací wherové nejsou tak nenasytní jako draci, ale maso hltají v kusech, takže jim hrozí udušení.“ Probodla Kindana pronikavým pohledem a chlapec honem přikývl na důkaz, že ví, o čem je řeč. „Máte oves?“

Kindan přisvědčil a mžkl po Natalonovi, aby se přesvědčil, že Aleesinu přednášku pozorně poslouchá i Táborový Horník.

„V tom případě si zamluv všechnu čerstvou krev ze zvířat porážených v táboře. Oves s vodou rozvař na kaši a nakonec do ní přidej krev. Řekla bych, že půl vědra denně by mělo stačit. Uchováš-li krev v chladu, vydrží čerstvá i dva dny. Ve většině Držeb a Táborů se beztak kvůli masu zabíjí denně. Krm mládě tak často, jak bude chtít, a občas třeba i játry či plícemi, které by beztak přišly nazmar. S kousky masa nezačínej dřív než ve třech měsících, až wherovi vyrostou i zadní zuby a umožní mu lépe kousat. Ovesnou kaši mu ale můžeš dávat každé ráno až do doby, než mláděti začne růst druhá kůže.“

Kindan přikývl, tiše zahuhlal poděkování a dodal, že moc rád se o whera bude starat podle doporučení. Aleesa se pak

začala věnovat nově přichozím zájemcům o vejce.

„Výborně, Kindane,“ prohlásil Zist a popleskal ho po rameni. „Vedl sis skvěle, mládenečku. Cos to královně vlastně povídal?“

„Nepochybně něco, co se naučil od tebe, Mistře Ziste,“ prohodil M'tal laškovně. „Nevadí, Kindane, odvedl jsi dobrou práci. Teď odvezeme obě mlád'ata domů a můžeme slavit.“

„A v našem čase, prosím,“ dodal Zist s lehkou úklonou směrem k drakenovi.

„Není nic snazšího,“ přikývl M'tal. „Pojď, mládenečku, stoupni si Gaminthovi na koleno a chyt' se postroje, trochu tě nadzvednu.“

Kindan, který jednou rukou pevně svíral vak s vejcem, se vyhoupl drakovi na záda a s povzdechem úlevy se uvelebil mezi dvěma výrůstky hřbetního hřebene. Zvědavě se ohlédl zpět k Líhništi zrovna v okamžiku, kdy odtud vystřelil muž, jako by se mu v patách hnalo něco nebezpečného a rozzuřeného. Zahihňal se Zistově známce, že někteří lidé nedokážou pochopit, že nejsou všude vítáni.

„Nejspíš neuměl královně dost lichotit,“ dodal M'tal. „Jsem na tebe hrdý, hochu. Těší mě, že jsem ti mohl pomoci.“

„Je to zatím jen začátek,“ připomněl Natalon. „Troufáš si na to, chlapče?“

„Pane,“ obrátil se Kindan, aby k Natalonovi nemluvil otočený zády. „Dal byste Imovi“ – což byl Táborový hlavní lovec a řezník – „příkaz, aby mi dával krev, kterou mládě potřebuje? A aby mi Swanee dovolil vzít si oves?“

„Samozřejmě, že to udělám!“ potvrdil Natalon rázně. „A také aby ti půjčili dost velký kotel, v kterém wherovi budeš vařit kaši. Moc bych se divil, kdybys ty sám měl vhodnou nádobu.“

Horník se tvářil maličko rozpačitě nad připomínkou, že chlapec už nežije v původním domově, kde měl hrnců jistě na výběr.

„A já mám kořeněné svíčky,“ dodal Mistr Zist a zhnuseně se zašklebil, jako by si předem představoval tu směsici odporných pachů. „Ale ty mi musíš slíbit, že nikdy nepřipálíš ovesnou kaši.“

„Jistě, jistě, máte moje slovo,“ vyhrkl Kindan a honem se zadíval dopředu, protože M'tal je upozornil, že se chystají vstoupit do mezimezí.

Po návratu do Tábora měl Kindan dojem, jako by odletěli sotva před vteřinou. Splnit úkol jim muselo zabrat hezkou řádku hodin, ale přesto se skoro nic nezměnilo: první vozíky v koloně s uhlím se od ústí štoly nedostaly ani na horní konec kolejí, kde svůj obsah vyprázdni do obrovských skladových prostor.

Sotva se drak dotkl země, Natalon zavolal a z šachty se vyřítíl Tarik.

Natalon pokynul Kindanovi, ať sesedne jako první. „Pomoz mu dolů, Tariku!“ přikázal.

„Takže máte vejce?“ vyzvídal Tarik, ačkoliv o úspěchu výpravy svědčila tíha vaku, který visel Kindanovi z ramene.

Když Kindan opatrně přehazoval nohu přes drakův hřbetní hřeben, byl si jistý, že Tarik nepochyboval o zbytečnosti jejich cesty. Přesto Kindanovi pomáhal tak ohleduplně, jako by se chlapec změnil v cosi nesmírně křehkého.

Kindan Tarikovi zdvořile poděkoval a poté co nejrychleji zamířil k přístřešku hlídacího whera. Už předem ho pečlivě připravil, vyčistil a nastlal tam čistou slámu. Sáhl na naháté cihly, které nakladl na podlahu maličkého hnízda. Vůbec nevychladly – což bylo divné, ale Kindan byl rád, že se jimi prozatím nemusí zdržovat. Vybral si místočko, které podle jeho odhadu odpovídalo teplotou Líhništi, opatrně vyjmul vejce z vaku a uložil je na zem. Navrch nahnul vrstvu naháté slámy, jež nahrazovala teplo královnina křídla. Zadíval se na své dílo a přejel dlaní těsně nad slámou. Teplo mu připadalo dostatečné. Náhle si uvědomil, že má příšerný hlad, ačkoliv před drakenovým přiletem měl vydatnou snídani. Tarik a Natalon spolu tiše hovořili, zatímco Zist se bavil se svým dávným přítelem.

„Pojďme, Kindane, tady M'talovi dlužíme trochu pohostinnosti. Po té spoustě cestování jsem dostal hlad. A co ty?“ Zist počkal, až Kindan dojde k němu, a ukázal směrem ke své Harfenické chalupě.

Kapitola 8.

Hlídací where pod skořápkou,
splň mi mou prosbu krátkou.

M'tal se omluvil, že na společný oběd se nezdrží, protože se potřeboval co nejrychleji vrátit do Weyru.

„Nerad bych žaludku dával nesprávnou představu o čase,“ vysvětlil a spiklenecky zamrkal na Kindana.

Kindan a Zist chvatně zhlтали chleba a polévku, kterou jim laskavě nechali v Harfeníkově kuchyni. Kindana mrzelo, že se Aleesy nezeptal na víc věcí. Ty otázky mohl po objasnění, že Dask se vylíhnuł dávno před jeho narozením, vyslovit plným právem. Když se o tom zmínil Zistovi, Harfeník se mírně zamračil.

„Podívám se, co všechno tady máme,“ navrhl s odkazem na nevelkou sbírku knih v kožené vazbě, která trůnila na polici v obývací místnosti. „Ale nevzpomínám si, že by tam bylo moc zmínek o hlídacích wherech.“ Zašklebil se: „Když jsem se učil jako tovaryš u Mistra Archiváře, nikdo jim velký význam nepřikládal. Přesto nemůžu vyloučit, že na něco užitečného nenarazíme.“

„Vím, že otec –“ spustil Kindan, ale zajíkl se, protože ztráta jediného rodiče, kterého znal, ho ještě nepřebolela, – „cvičil Daska s dalšími dvěma hlídacími whery z Cromské Držby. Zřejmě se učili navzájem, jako jeden od druhého.“

„Ale tys s ním hovořil,“ připomněl Zist.

„Mluvil jsem s královnou, ne s mláďetem. Přece víš, že mluvit se děti nejdřív musejí naučit.“

„Inu, to je pravda,“ připustil Zist. „Takže ty mládě naučíš odpovídat na zvuky. Jestlipak každý wher používá stejné?“

„Vlastně nevím,“ přiznal Kindan.

Harfeník se zamyšleně zadíval do prázdna a přitom mimoděk míchal zbytek polévky v misce. „Hlavní věc, žes dostal to vejce, Kindane. Všechno ostatní zvládneme, uvidíš. M'tal je náš spojenec a na Bendenské Držbě také mají hlídací

whery. Kdykoliv to bude nutné, stačí pár šikovně položených otázek – musíš si je samozřejmě pořádně promyslet – a dostanem na ně tak nenápadnou odpověď, že nikdo jiný nebude ani tušit, oč jde.“

Kindan si uvědomil, že učitel ho udivuje stále víc. Dojedl polévku, vytřel misku chlebem a donesl nádobí ke dřezu.

„Hned to umyju, ale nejdřív zaběhnu překontrolovat cihly,“ oznámil Mistru Zistovi a vyřítel se z chalupy.

A přesně to dělal celý den každou hodinu, pokud zrovna nespal. Noci trávil přímo ve wheřím pelechu, zabalený do hřejivé kožešiny, a mnohokrát za noc se probudil a kontroloval, zda je vejce v dostatečném teple. Do Harfeníkovy chalupy připravil zásobu ovsa a na zadní plotně sporáku čekal připravený obrovský hrnec. V chladírně stálo vědro s čerstvou krví. Natalon ihned po návratu od Aleesy vydal příkaz, ať Kindan bez problémů dostává od řezníka tolik čerstvé krve, kolik jí pro krmení wheřího mláďete potřebuje.

Zenor se na vejce přiběhl podívat hned první večer, jen co mu skončila směna. Jeho okouzlený výraz zahřál Kindana u srdce. No dobrá, byl to jenom Zenor, ale projev tak upřímného obdivu a podpory zaplašil aspoň trochu z Kindanových nejhorších obav. Nepřestával z paměti dolovat každické slůvko, které kdy otec pronesl o hlídacích wherech a jejich chovu. Rozhodně si vybavil správné zvuky a pohyby, protože jinak by pro Tábor vejce nedostal. Leželo v teple a brzy se vylíhne.

„Tak kdy?“ vyzvídal Zenor a s rozzářenýma očima hltal vejce pod slaměnou příkrývkou.

„Mistr Aleesa slíbila, že to bude za pár dní,“ odvětil Kindan co nejležérněji. „Nemohl bys mi donést ještě trochu uhlí, abych nahřál další cihly?“

„Jasně že bych mohl!“ vyhrkl Zenor a z kůlny s pelechem doslova vystřelil.

Kindan ohmatal skořáčku vejce a pak odhrnul slámu, aby se přesvědčil, které z cihel už příliš vychladly.

Zrovna z ohně kleštěmi tahal horké cihly a nahrazoval je studenými, když se Zenor vrátil. Pod tíhou vrchovatě naloženého kolečka doslova klopýtal. S okázalým povzdechem vyklopil náklad vedle ohně.

„Díky, Zenore, jsi moc hodný, že mi pomáháš.“

„Smím se na líhnutí dívat s tebou?“ otázal se Zenor toužebně.

„Ale to se vůbec nepodobá dračímu Zasvěcení!“ namítl Kindan, který by si ten okamžik raději vychutnal beze svědků.

„Však to jsem neviděl taky, hele, prosím, prosím, no tak. Kindane?“

„No dobře, budu se snažit, ale nic neslibuju, zvlášť jestli zrovna budeš na směně.“

„Ale kdyby to šlo, Kindane? Navozím ti uhlí, kolik si jen budeš přát!“

„Tak platí,“ slitoval se Kindan. Zenor byl jeho nejlepší kamarád. „Nechceš tady počkat, než v chalupě uvařím další dávku ovesné kaše? Chci ji mít připravenou co nejčerstvější.“

„Jistě, spolehni se,“ kývl Zenor hrdě.

Kindan nejprve musel hrnec vydrhnout, aby vyčistil zhnědlé kousky kaše přilepené ke dnu, a teprve potom dal vařit novou kaši. Bylo mu jasné, že plýtvá ovsem, ale nechtěl riskovat, že vejce se vylíhne a on pro mláďe nebude mít čerstvé krmení. Věděl, že je nezbytné nakrmit ho co nejdřív poté, co se vykulí ze skořápky.

Ráno o tři dny později ho z neklidného spánku vytrhl hlasitý zvuk. Prudce se posadil, chvilku se udiveně rozkoukával a potom odkryl víko koše se světleny a z vejce opatrně odhrnul slámu. Po délce skořápky se táhla dlouhá puklina, která vejce málem rozpůlila. Přitiskl k ní dlaň a ucítil, jak mu cosi buší do dlaně. Něžně vejce pohládl.

„Počkej, hned donesu kaši,“ vyhrkl a zoufale se snažil setřást ze sebe kožešinovou příkrývku. Bosý uběhl ten kousek cesty, který ho dělil od Harfeníkovy chalupy, popadl vědro čerstvé krve, kterou uložil do chladírny pozdě odpoledne, na sporáku posunul hrnec ze zadní plotny dopředu a opatrně do něj krev vlil a vmíchal ji do ztuhlé kaše. Dával si pozor, aby nevzbudil Zistu, ale Harfeník zaslechl cinknutí naběračky o plech hrnce a zavínutý do příkrývky se objevil na prahu kuchyně.

„Už se líhne?“ zajímal se rozespale. Promnul si oči a prsty si prohrábl stříbrnou hřívu.

„Uprostřed má velkou prasklinu!“ oznámil Kindan, zvedl hrnec a odpěchal zpět do kůlny. Harfeník ho beze slova následoval. Kindan se sice rozpomněl na svůj slib Zenorovi, ale odejít z kůlny si netroufal a už vůbec se neodvážil drze požádat Mistra Zistu, ať zajde probudit jeho kamaráda.

Puklina se během jeho nepřítomnosti rozšířila, na slámě už ležel střípek skořápky.

„Myslím, že hlídaci wheři jsou na světlo citliví hned od vylíhnutí,“ poznamenal Zist, zpola zakryl koš se světleny a natočil ho ke stěně, aby zář neoslepila stvořeníčko hned po jeho vykulení ze skořápky.

Oválné vejce se zakolébalo a Kindan se v duchu rozhodoval, zda by ho neměl sundat z cihel. Nebudou pro mláďe moc horké? Nakonec přes ně aspoň rozprostřel svou kožešinovou příkrývku jako koberec.

Vejce se opět zamítalo a rychle se rozpadlo na dva kusy. Mláďe se vzepjalo a vykročilo, ovšem přistálo čenichem přímo na kožešině.

Kindan povzbudivě začířikal a natáhl ruku, aby wheráčka pohládl. Stvoření s námahou zvedlo hlavu, otevřelo tlamičku a vykviklo.

„Nakrm ho!“ naléhal Zist a Kindan ponořil ruku do vlažné kaše a hrst jí nabídl mláďeti – přesněji řečeno, nacpal mu ji přímo na jazyk. Chvatně sousto spolkl a hned nastavilo tlamu na další porci.

Kindan tentokrát použil lžici. Při pohledu na hltající mláďe bylo více než jasné, proč by se kousky masa mohlo udusit. Krmil wheřátko tak dlouho, dokud hrnec nebyl prázdný, načež mláďe naklonilo hlavu k rameni, jako by se divilo, proč přisun dobroty najednou končí.

„Uvařím další hrnec,“ nabídl se Zist a odpěchal do chalupy, zatímco Kindan wheřátko hladil a něžně na ně pobroukával. I v kalném přítmí všechno nasvědčovalo tomu, že hlídaci wher bude mít zelenou barvu. Takže samička.

Pro jistotu pozorně prozkoumal příslušné partie měkkého tělínka. Nu ano, bylo to tak. Wheří holčička.

Prohmatal zakrslá křídélka, aby se ujistil, že jsou v pořádku, pohládl hrbolky nad očima a podrbl ji za ušima. Hlídaček

se po Kindanovi ohnal, naléhavě zakvíkal a snažil se polapit jeho prsty do bezzubé tlamičky. Kindan si vzpomněl, že wheřím mláďatům vyrostou zuby až po čase, podobně jako lidským dětem, a i je že to bolí a trápí. V duchu se rozhodl sehnat čerstvé koření proti bolesti nebo zředěný líh, kterým matky potíraly dětem bolavé dásně. Ne snad, že by wheři mládě mohlo některé matce připadat roztomilé. Ve skutečnosti bylo neforemné, šeredná zpotvořeninka s částečně dračím obličejkem a pahýlovitými křídly. Zuřivě pomžikávalo, dokud Kindan neztlumil světlo do téměř úplné tmy, načež mládě začalo rozkošnický příst.

Mistr Zist vklopýtal do kůlny a před sebou v obou rukou nesl obrovitý hrnec. Mládě zavrčelo, protože vycítilo blízkost kmení, a vrhlo se správným směrem. Kindan našťestí stačil popadnout lžici, nabrat ji vrchovatě kaší a vrazit do otevřené wheři tlamky pořádný chuchvalec. A když lžice začala drhnout o dno tentokrát, Kindan rovnou Mistra Zista požádal o přípravu nové porce. Zist zmizel, aby poslechl. Kindan si až se zpožděním uvědomil, že se možná nehodí takhle poroučet vlastnímu Mistrovi.

Copak to stvoření nikdy nebude mít dost? Samička měla bříško oblé jako míč, ale nepřestávala otvírat tlamu a šťouchat do Kindana pokaždé, když měla pocit, že jí příliš dlouho nedonesl krmení. Nakonec si však mohutně řihla, čímž se kolem ní rozlil nakyslý puch krve, rozplácla se na hromádku slámy, která ležela hezky po ruce, stulila se do klubička, položila si hlavu na přední pazourky a začala hlučně chrápat.

Zist se unaveně vydrápal do stoje a poškrábal se v zježených vlasech.

„Jdu se patřičně obléknout a oznámím vylihnutí...“ Podíval se dolů na Kindana, který ležel na zádech v slámě.

„Prozradilo ti mládě své jméno?“

Kindan zavrtěl hlavou. „Neptal jsem se.“

„Je v tomhle směru podobné drakovi, aby znalo svoje vlastní jméno?“

Kindan potřásl hlavou. „Nevím. Moc mě mrzí, že o wherech se toho ví tak málo.“

„A je to samec nebo samice? Ačkoliv, zřejmě na tom nesejde.“

„Má zelenou kůži. V tomhle jsou jako draci, takže jde o samici.“

„V tom případě ohlásím Natalonovi aspoň tohle.“ Mistr Zist se shýbl a prohrábl Kindanovi čupřinu. „Vedl sis skvěle, mládenečku. Jedním slovem výborně.“

Mistr Zist odešel a unavený Kindan posbíral páchnoucí hrnce a odnesl je k dřezu, aby je vymyl. Potom na zadní plotně začal chystat další várku kaše, protože netušil, jak dlouho potrvá, než po současném nakrmení začnou jeho nového svěřence znovu trápit křeče z hladu. Zatímco v hrnci do tichounce pobublávalo, vrátil se do kůlny a usadil se vedle mláděte, aby vyčkal dalších událostí.

Usnul, ale co nevidět ho probudil zvuk Zistova šeptání a Natalonových rozradostněných poznámek.

„Vážně nemáš ponětí, jak se jmenuje?“ vyzvídal Natalon na Kindanovi.

„Neřekla... Měla moc práce s ládováním tlamy a polykáním. Až se probudí, musím ji zasvětit krví,“ dodal Kindan a přitom mu mimoděk přejel mráz po zádech.

„Je to nutné?“ zajímal se Zist a bolestně zamžikal.

„Hlídací wher díky tomu pozná, komu odpovídat. A ostatně, ta tradice mi už prokázala dobrou službu.“

Zist nastavil dlaň. „Máš v opasku nůž? Nabrousím ti ho, abys to říznutí tolik necítil.“

„Nebudu vás už zdržovat,“ ozval se Natalon a přátelsky zamával Kindanovi na rozloučenou.

Kindan předal Harfeníkovi svůj nůž a zahuhlal poděkování. Nechtělo se mu Mistru Zistovi přiznat, že o to říznutí hodlal požádat právě jeho, protože on sám necítil dost odvahy, aby si zranil vlastní ruku. Osaměl a znovu ho zamrazilo v zádech. Uvelebil se na nejteplejším hníздеčku slámy, jaké dokázal najít... ale pak se rozpomněl, že o mláděti ještě nedal vědět Zenorovi. Jeho kamarád se jistě vrátil celý vyčerpaný ze směny, ale zřejmě ještě nespí.

Když Kindan houkl pod oknem, Zenor byl skutečně ještě vzhůru, ale zešíroka zívál.

„Byl jsi na směně, když se vylihlo,“ vysvětlil Kindan omluvně.

Zenor si něco zahuhlal, ale chvatně si natáhl halenu a připojil se ke Kindanovi.

„Popravdě, o moc jsi nepřišel. Probudilo mě hlasité prasknutí a pak se vejce rozpadlo na dva kusy. Mládě má zelenou barvu, takže to je samička.“

„A přál sis ji?“

„Přál jsem si živého zdravého hlídáčka... a samička bude nejspíš stejně šikovná jako sameček. U všech draků, kdybys viděl ten apetyt!“

Zenor se zazubil. „Maminka tvrdí, že moje sestřičky toho zbaští o moc víc než já!“

„Pospěš si,“ naléhal Kindan a zrychlil tempo. „Nemám potuchy, kolik času uběhne mezi kmením, a taky jsem ji ještě nezasvětil krví.“

Vešli do kůlny, Zenor se s patřičně uctivým výrazem v obličejí začal rozhlížet kolem dokola.

„Kde je?“

Z hromádky slámy se naráz vztyčila hlava a zamžourala širokánskýma očima.

„Tedy, já myslel, že bude větší,“ šeptl Zenor.

„Je dost velká, aby měla chuť k jídlu jako devět draků naráz!“ prohlásil Kindan skoro pyšně.

Mládě doklopýtal přes slámu až ke Kindanovi, otevřelo tlamu a vyrazilo zavřeštění, které si okamžitě vysvětlil jako nesmlouvavou žádost o krmení.

„Hned jsem zpátky,“ slíbil a povzbudivě na hlídáčka začířikal.

V chalupě zjistil, že Mistr Zist zrovna dokončil broušení nože, jehož čepel se ve sluneční záři oslnivě leskla. Kindan při představě, jak se mu ostří zarývá do ruky, zděšeně polkl, a honem zamíchal bublající kaší.

„Už zase má hlad?“ usmál se Zist.

„Mohl byste prosím jít se mnou, abych ji mohl zasvětit krví?“ poprosil Kindan plaše. „A potom dát vařit další kaši?“

„Samozřejmě, mládenečku. Zbývá ve vědru ještě dost krve?“

„Hádám, že ano. Jen co usne, obstarám další.“

Harfeník šel za Kindanem do wheřího pelechu, kde pozdravil Zenora. Chlapec se na krok nehnul z místa, kde ho Kindan nechal, ale mládě se mu zarputile snažilo vyšplhat po nohou a hladové skřeky zněly stále podrážděněji.

Kindan postavil hrnec na zem, obrátil se k Zistovi a nastavil pravou ruku. Ukázal na původní jizvu, v matně osvětleném přístřešku sotva viditelnou. „Tady, prosím.“

Odvrátil se, aby se nemusel dívat, jak Harfeník pevně svírá jeho ruku a natáčí si ji ke světlu.

Ani jeden z nich netušil, jak rychle mládě zareaguje. Současně s tím, jak Kindanovi vystřelila do paže tupá bolest, už mu vlhký jazyk slízával z ruky krev – skoro ještě dřív, než stačila pod čepeli pořádně vytrysknout. Hlídací wher hlasitě sál čerstvou ránu a přitom blaženě povrkával.

„Je to dost?“ otázal se Zist přesně v tu vteřinu, kdy si Kindan pomyslel, že to je víc než dost. Tenký řez ho bolel.

Kindan se odtáhl z hlídacího dosahu, přidržel si ho kus od sebe a nacpal mu do tlamičky lžici kaše s krví. Naštěstí to zabralo – mládě vmžiku ztratilo zájem o Kindanovu bolestí pulzující ránu a začalo hltat krvavou směs.

„Tumáš, Zenore, ovaž Kindanovi ruku, ať ho to dráče neroztrhá,“ pravil Zist a podal Zenorovi roličku obvazů. Kindan snadno zvládl krmit mládě jen levou rukou, zatímco Zenor mu ovíjel obvaz kolem dlaně.

„Navíc budeme potřebovat koření proti bolesti a nějakou hojivou masť,“ dodal Zist. „Ani ve snu by mě nenapadlo, že mládě bude tak nenasytné.“

Kindan to netušil jakbysmet. „Mrzí mě, že o wherech nevíme víc.“

Zenor vykulil na kamaráda překvapené oči. „Snad nechceš říct –“

Kindan ho zarazil. „Ani slovo před Natalonem, Zenore!“ vyhrkl naléhavě. Vyměnil si pohled s Mistrem Zistem, načež pokračoval s větší sebejistotou, než jakou ve skutečnosti cítil. „Jsem si jistý, že až přijde čas, na všechno přijdeme a vyřešíme to.“

„Hele, budu ti pomáhat ze všech sil,“ slíbil Zenor kurážně. Kindan se na něho zazubil.

„A já také,“ ozval se Mistr Zist. „Ale ze všeho nejdřív ti sem donesu všechny věci.“

Kindan překvapeně svraští čelo. „Jaké věci?“

Mistr Zist rozhodil paže. „Přece ty tvoje! Ode dneška budeš přespávat tady, takže se neobejdeš bez svých věcí, chápeš?“

„Budu spát tady?“ Kindan se rozhlédl po kůlně. Nebyla ani trochu zateplená, Dask měl proslulou wheří tlustou kůži, která ho hřála i v chladu.

„Musíš se držet mláděti poblíž,“ oznámil Mistr Zist a tišeji dodal: „A leckdo by mu nemusel přát jenom to dobré.“

Zenor s Kindanem se současně ohlédl směrem k Tarikovu domu, jenž stál od přístřešku sotva na délku dračího těla.

Kindan s povzdechem přikývl. „Ale –“

„Pověřím někoho, aby sem pravidelně chodil zjišťovat, zda mládě nepotřebuje kaši,“ slíbil ještě Mistr Zist.

„Ale –“

„Chápu, že to pro tebe bude dřina,“ pokračoval Harfeník, „ale ty sám ses rozhodl vychovat mládě.“

Kindan se hryzl do rtů, aby spolkl námitky, a nešťastně přikývl: „Asi bych měl připravit hnízdo i pro sebe, když budu muset spát tady.“

Mistr Zist se hlasitě rozesmál a Zenor mu tiše přizvukoval. „To byl povedený vtip, mládenečku! Moc povedený!“

„A já bych sem po směně mohl vždycky zaskočit a dělat ti chvíli společnost,“ nabízel se Zenor.

„Díky,“ zavrtěl Kindan hlavou. „Ale nemůžu po tobě chtít, aby ses tu zdržoval moc dlouho, máš svou práci a –“

„Žádný problém,“ ujistil ho Zenor. „Zvlášť když Horníku Natalonovi dáš na srozuměnou, žeš mě o to sám požádal.“

Nové povinnosti zavínily, že Kindan koncem prvního sedmidení padal vyčerpáním. Nepřetržitě odrážel návštěvy Táborových dětí, horníků a Tarika s jeho zapšklými proroctvími.

„Sežere toho víc, než jakou má sám cenu,“ znělo Tarikovo první kyselé hodnocení. Později to vylepšil: „Jak dlouho potrvá, než wher bude dost velký na práci do dolů?“

„Kdy to šeredné stvoření začne pořádně růst?“ ušklíbl se jindy. „Teď nám moc platné není, co?“

A pořád dokola: „Kolik uhlí zaplatil Natalon za tenhle hnusný pytel kostí?“

S každou další Tarikovou návštěvou a s každou další jeho zlou poznámkou cítil Kindan k horníkovi větší nenávist. Báł se hlídacíka třeba jen na vteřinu opustit, vlastně nejenom ze strachu, co by mu Tarik mohl provést, ale také z obavy, co by ze strachu mohlo udělat wheřátko. Ten nebožáček už jednou málem pokousal Zenora, který jednou časně ráno vpadl do přístřešku a omylem příliš odhrnul těžký závěs za dveřmi, který zvířátku chránil citlivé oči.

Kindan se vlekl dny otupělý vyčerpáním a vůbec si nedokázal představit, jak přežije ty nekonečné záchvaty hlídacího propastného hladu.

Každým dnem měl stále zarudlejší oči, stále hůř snášel i ty nejpovzbudivější a nejveselejší poznámky okolí a musel se přemáhat, aby při jednání s Harfeníkem zachoval aspoň zdání zdvořilosti. Současně začal vůči Zenorovi cítit hlubokou úctu a za všechny draky Pernu si nedokázal srovnat v hlavě, jak mohl kdysi být tak bezohledný a utahovat si z kamaráda kvůli nevyspání, jež zavínily jeho mladší sestřičky.

Jednou ráno koncem druhého sedmidení se Kindan probudil s hlavou těžkou jak od kocoviny. Něco se změnilo.

Rozhlédl se po temné prostora.

V přístřešku byl ještě někdo.

„Aha, konečně ses probudil,“ řekl hlas. „Už bylo načase, podle mě začíná mít hlad. Co kdybys jí skočil pro snídani a já ji zatím ohlídlám?“

„Nuello?“ vyhrkl Kindan užasle.

„Kdo jiný?“ zasmála se. „No tak, pospěš si. Začíná se vrtět. Óóóóh, ta je rozkošná!“

Kindan se vyřítit z přístřešku a hnál se do Harfenikovy chalupy. Venku stále ještě vládla tma, ačkoliv na obzoru se už rýsoval náznak úsvitu. Vběhl do kuchyně, rozdělal oheň a začal ohřívat připravenou kaši.

„Kdo je tam?“ ozval se z vedlejší místnosti Zistův podrážděný hlas.

„Já, Kindan. Chystám snídani pro mládě.“

„Och.“ Kindan slyšel, jak se Harfeník štrachá ložnicí a hledá župan a pantofle. „Ale počkat! Kdo hlídá malého whera?“

„Nuella,“ vysvětlil Kindan.

„Uch,“ zamumlal Harfeník roztržitě, protože se ještě nestačil pořádně probudit. „Dobrá.“

Kindan pobaveně potřásl hlavou a začal v kuchyňské skřínce pátrat po zásobách. „Uvařím trochu klahu!“ křikl.

„Výborný nápad!“ houkl Mistr Zist a po chvíli se konečně objevil v kuchyni. Náhle se zarazil. „Neříkals, že s hlídacím wherem zůstala Nuella?“

Kindan přikývl.

„Mmmm. Podle mě to je problém. Co když se něco stane?“

„Dokáže se schovat ve stínu,“ zadoufal Kindan.

„Ale co když bude muset přivolat pomoc?“ připomínal Mistr Zist ustaraně.

Kindan začal chrlit seznam nejrůznějších řešení, ale najednou se odmlčel a potřásl hlavou. „Chápu, jak to myslíte, Mistře Harfeníku.“

„To mě těší,“ broukl Harfeník podrážděně. „Utíkej k Imovi pro krev, kaše už bude hotová.“

Než se Ima přištrachal se džbánem krve, Kindan málem zešílel nedočkavostí. K Harfenikově chalupě se hnál střemhlav, divže džbán nerozlil. Udýchaný zamíchal krev do ovsu a vzápětí se i s hrncem pustil k wherově přístřešku.

„Kdes trčel, u všech draků?“ přivítala ho mrzutě Nuella. „Trvalo ti to celou věčnost.“

„Promiň!“ lapal Kindan po dechu.

„Jsi uštváný, jako bys pobíhal po celém táboře.“

„Taky že ano,“ potvrdil Kindan a nalil odpornou míchanici do misky, kterou postavil před probouzejícího se hlídacího wheráčka.

Nuella nad tím puchem zhnuseně pokrčila nosik. „To ti řeknu, že mi nejde do hlavy, jak se takhle líbezný stvořeníčko může krmit takovým fujtajblem.“

„Líbezný, říkáš?“ Kindan byl údivem bez sebe.

„Jasně že líbezný!“ opakovala Nuella důrazně. „Krásu vidíš srdcem, a ne očima, chápeš?“ Odmlčela se, aby Kindanovi dopřála prostor pro námitky, ale když se nedočkala, vrátila se k původnímu tématu. „Nebylo by jednodušší krmit ji masem?“

„Pochop, Paní Aleesa říkala –“

„Mluvila o době těsně po vylihnutí z vejce, nemám pravdu?“ skočila mu Nuella do řeči.

„To ano,“ připustil Kindan.

„A čím jste krmili tatínkova hlídacího whera?“

„No,“ zamyslel se Kindan, „většinou dostával kusy masa. Ovšem Dask byl mnohem starší a tohle je ještě miminko.“

Nuella se sklonila k wheřátku, které se mezitím pustilo do jídla, a přitom ho něžně hladila po krku. „Hmmm,“ zamumlala spíš pro sebe. Mlaskla, takže upoutala pozornost stvoření na dost dlouho, aby stačila namočit špičku prstu do krvavé kaše. Ke Kindanovu neskonalému úžasu si ho čistě olízla, zašklebila se nad tou hnusnou chutí a prohodila: „Na tvém místě bych zkusila jemně mleté maso. Všechno by se tím dost usnadnilo.“

„No, ublížit jí to snad nemůže,“ souhlasil Kindan.

„A jak jí budeš říkat?“ vyzvídala Nuella dychtivě.

„Víš, doufal jsem, že jméno si vybere sama,“ vysvětloval Kindan.

Nuella přejela oběma dlaněmi po délce wheřícího tělíčka. Kindan si užasle a trochu zahanbeně uvědomil, že takhle se s mládětem nemazlí ani on sám.

„Je krásná,“ vydechla Nuella.

Kindan se zazubil. „To je, vid’?“ Hlídací wher byl šeredný uzlík svalů potažených vrásčitou kůží a v mláděcí hlavičce se oči zdály ještě větší než u dospělých wherů – ale byl Kindanův a on by ho za nic na světě nevyměnil.

„Tak jak se jmenuje?“

„Povím ti to dnes večer,“ slíbil Kindan. „Nebo až se tu ukážeš příště.“

Nuella přikývla. „Dnes večer to možná nezvládnou, ale uvidím, co se dá dělat.“ Vstala a po hmatu si našla cestu k závěsu a dveřím.

„Už vyšlo slunce,“ upozornil ji starostlivě Kindan.

„Taky proto jsem si půjčila Dalarovo oblečení, lupáčku,“ vysvětlila Nuella mile. „Pomoz mi pořádně si nasadit tu kapuci. Dnes ráno je dost chladno, abych v ní nevypadala podezřele.“

Kindan se zvedl a pomohl dívce urovnat kapuci, aby jí nebylo vidět do obličeje. Nuella si zastrčila dlouhé vlasy na šíji, aby je nikdo nezahlédl, a přejela si dlaněmi přes obličej, čímž si ho parádně umazala.

„Jak vypadám?“ zeptala se.

„Špinavě,“ řekl Kindan na rovinu.

Nuella se zamračila.

„Když se tváříš takhle kysele, tak nejsi Dalarovi vůbec podobná,“ poznamenal. „A taky – co nevidět se nebudeš moct vydávat za chlapce.“

„Já vím,“ připustila pokrotle a svěsila koutky úst. „Pozdě večer, když tatínek s maminkou myslí, že spím, se často baví o mně. Trápí se, co se mnou bude dál.“ Zvedla hlavu a upřela na Kindana odhodlaný pohled. Zrovna se

chystala ještě něco dodat, když k nim zvenčí dolehly hlasy.

„Radši běž,“ vyběhl ji Kindan. „Cestu znáš?“

Nuella se pohrdavě ušklíbala. „Kindane, jsem slepá, ne pitomá!“ A než se Kindan stačil omluvit, proklouzla za závěs a vyšla do záře úsvitu. Wheráček začal polekaně vřskat, takže Kindan bez rozmyšlení zatáhl závěs na původní místo. Sotva se v šeru opět rozkoukal, vrátil se hlídat mládě. Samička se nasytila, opět se stulila do klubička, ale nejdřív si mu spokojeně položila hlavu do klína.

Kindan ji pomalu měřil šířkou dlaně. Na délku jich bylo celkem deset – tedy něco přes metr – a na výšku měla k lopatkám tři dlaně. Usmál se na tu pochrupující kebuli. Zaplavil ho pocit hrdosti a skoro i bázně nad bezmeznou důvěrou, kterou mu wheráček projevoval.

„Jak ti tedy budem říkat?“ zamumlal, zatímco hladil tu nevzhlednou hlavičku. Malá samička ji náhle zvedla a pronikavě se mu zahleděla do očí. Kindan pohled oplácel s pocitem, že málem slyší, co mu wheráček říká. Po nekonečně dlouhé chvíli si mládě odfrklo a opět mu položilo hlavu do klína.

„Kisk,“ zašeptal Kindan. Wheráček otevřel jedno oko, potřásl hlavou a se spokojeným povzdechem ho opět zavřel.

„Jmenuješ se Kisk.“ Hlídací wher se uvelebil ještě pohodlněji a přestal vnímat svět. Ovšem Kindan cítil, že Kisk se svým jménem souhlasí.

Při příštím kmení byla Kisk více než svolná ochutnat drobné kousky masa. Mistr Zist sice panikařil, že to je možná předčasné, ale Kindan si dal záležet, aby maso bylo nasekané skutečně jemně a neobsahovalo kousky kostí ani chrupavek. Doslova cítil, jak je Kisk z nového jídla nadšená. Dokazovala mu to tím, že mu spokojeně třela hlavu o nohy a tichounce vrněla, jako by předla.

Ima beze všech pochyb radši chystal zásobu jemně sekaného masa místo čerstvé krve. „Na to vezmi jed, mládenečku!“ Kmit rostoucí mládě masem bylo pro všechny mnohem snazší než donekonečna vařit krvavou kaši.

Popravdě, ještě než byl hlídačkovi měsíc, Kindan si mimoděk začal klást otázku, kolik toho Mistr Aleesa vlastně ví o chovu a výchově mladých hlídacích wherů – či zda celý ten nápad s krvavou ovesnou kaší nebyl jen špatný žertík ze strany mrzoutské Paní Wherů.

Mistr Zist se ve wheřím pelechu ukazoval pokaždé, když si vyšetřil volnou chvíli. Trval na tom, že Kindan se musí naučit všechny existující písně a balady o dracích, a to vzhledem k faktu, že draci a hlídací wheři jsou spříznění. Doufal, že písně o dracích poskytnou Kindanovi aspoň pár rad ohledně chovu hlídacích wherů.

„Ale o chovu dračích mláďat moc balad neexistuje, co?“ zeptal se Kindan po pár dnech.

Mistr Zist se zamračil a bezmocně rozhodil rukama. „Máš pravdu, většina písní se zabývá bojem draků s Vlákny, při kterých žvýkají ohňovec.“ Zamyšleně se poškrábal na hlavě. „Pak tu je píseň o tom, jak rostou –“

„A taky o tom, jak drak poprvé vzlétne,“ dodal Zenor, který u nich chvíli postával.

„Nu, a pro hlídací whery by mělo platit totéž, ne?“ vyptávala se Nuella.

Všechny tři děti si navykly scházet se každý den po směně s Harfeníkem. Zenor vždy přišel do Zistovy chalupy a potom s Kindanem dovedli Nuellu do wheřního přístřešku. Dávali pozor, aby byla zachumlaná do kapuce a vypadala pokud možno nenápadně, aby si ji nevšimli zvědavci.

„Zdá se,“ souhlasil Kindan.

„V tom případě doroste za jeden a půl Oběhu!“ prohlásil Mistr Zist a Kindan hlasitě zasténal.

„Tak dlouho?“ vykřikl Zenor.

„Ale jak dlouho potrvá, než začneš s jejím výcvikem?“ dumala Nuella.

„Nemám ponětí,“ přiznal se Kindan.

„Inu,“ bručel si Mistr Zist pod vousy, „na výcvik je prozatím beztak příliš mladá. Věř mi, že s tím budeš muset pár měsíců počkat.“

„Zdá se mi to, nebo je v noci vážně čilejší než ve dne?“ zajímal se Zenor.

„Jaképak zdá, je to přece noční tvor!“ ušklíbala se Nuella dřív, než Kindan stačil odpovédět.

„Tak nevím, jestli bych ji občas neměl v noci vyvést na procházku,“ přemýšlel Kindan.

Mistr Zist zavrtěl hlavou. „Zatím ne. Až bude připravená vyjít z pelechu ven, dá ti jistě vědět.“

Nuella škádlivě naklonila hlavu k rameni. „Možná bys jí měl dát obojek s rolníčkami. Na tvém místě bych měla strach, že až se poprvé rozhodne vydat se na procházku, zrovna budu spát.“

„Nebylo to s tebou podobně?“ popíchl Zenor Nuellu láskyplně. „Myslím, když jsme se setkali poprvé.“

Nuella mu věnovala uličnický úsměv. „Žádný obojek jsme neměla a na procházku jsem stejně utekla.“

„Máš kliku, že tě nepotkal Cristov,“ připomněl Kindan.

Nuella jen vrtěla hlavou. „Toho bych učitela na vzdálenost dračí délky – páchne stejnou hnusnou voňavkou, kterou používá jeho matka.“ Zadumaně svažila čelo. „Co myslíte, má Kisk hodně dobrý čich?“

Ostatní si ten dotaz vážně nechali projít hlavou.

„Zřejmě to brzy zjistíme,“ uzavřel věc Mistr Zist. „Ale dnes večer těžko.“ Vstal a slastně se protáhl. „Nuello, nejvyšší čas na tvoji lekci.“

„Můžeme cvičit tady!“ navrhla dychtivě.

„Ne, Zenor se potřebuje prospat,“ upozornil ji Harfeník. „Nemůžu po něm chtít, aby tu čekal celou tu dobu, než skončíme cvičení, jen aby tě pak mohl doprovodit domů.“

Zenor se tvářil nešťastně. „Mistr Zist má pravdu, Nuello. Maminka mě potřebuje i teď, když je Renna dost velká, aby občas dohlédla na ostatní mřáta.“

„Dělá většinu práce, kterou dřív dělal Kindan, ne?“ zeptala se Nuella. Mistr Zist si varovně odkašlal. Nuella se zamračila a obrátila se ke Kindanovi. „Vždyť já neříkám, že je možné zvládnout všechnu bývalou práci, a navíc se starat

o wheřátko.“

„To se totiž vážně nedá,“ souhlasil Kindan zachmuřeně. „Ale stejně to vypadá, jako bych nedělal nic jiného, než že si s tím mňousem hraju.“

Zenor mu věnoval chápavý pohled. „Vyroste co nevidět, Kindane. A potom nám budeš pomáhat v dole.“

Po tomhle povzbudivém příslibu se všichni rozloučili. Kindan se uvelebil na teplé místočko a Kisk se kolem něho s vrkáním a čírikáním ovinula. Kupodivu neusnula, vrtěla se, lehla si na jeden bok, potom na druhý. Kindan se o kousek odtáhl, ale Kisk se opět přesunula až těsně k němu a opět se uvelebila vedle jeho těla.

Kindan se konečně začal propadat do vytouženého spánku, když mu ze strany přejel po bradě teplý jazyk. Kindan načuřeně pootevřel oko a zjistil, že Kisk sice leží těsně vedle něho, ale s hlavou zdviženou mu hledí přímo do obličeje. Konejšivě zamlaskal a opět zavřel oči.

Tentokrát mu samička olízla druhou tvář. Nešťastně rozlepil víčka. Kisk se k němu naklonila a s vrkáním mu začala olizovat bradu.

„Hele! Nech toho!“ zabručel Kindan otráveně. Kisk se při tónu jeho hlasu odtáhla a smutně cvakla čelistmi. „Jsem unavený, je čas spát – ale ne! Neříkej, že ty nejsi ospalá!“ Prosím, neříkej mi, že nejsi ospalá! vyslal k ní v duchu myšlenku.

Během pouhých pěti minut dala Kisk víc než najevo, že není ospalá co by se za nehet vešlo, naopak, že si chce hrát. Popadla do tlamy jeden jeho střevíc, vyhodila ho do vzduchu a chytila ho pazourem, opět ho vyhodila a pro změnu chytila čelistmi.

„Hele, to je moje bota!“ zlobil se Kindan a vrhl se na její záchranu. Během vteřiny, kdy wher odhodil střevíc z jeho dosahu, si uvědomil, že se dopustil kolosální chyby – naučil Kisk hře na fanty. Nakonec to chtělo dalších deset minut a hrst plnou masu, aby střevíc zachránil.

Ale Kisk stále nejvila známky ospalosti, místo toho začala šmejdít po kůlně. Pazourem popadla okraj závěsu a houpala jím sem a tam. Na okamžik se sice zarazila, protože venkovní kalné světlo ji trochu vylekalo, ale za chvíli se k šeru opět obrátila a zvědavě podstrčila hlavu pod dolním okrajem závěsu.

Kindan bez dalšího rozmyšlení vyskočil a chytil Kisk za ocas. Stihl to na poslední chvíli, jinak by ven vystřelila jako šipka. I přesto musel napnout všechny své síly, aby ji zadržel aspoň na tu chvilku, co jí chvatně navlékl postroj ze starých provazů, a už ho vyvlekla – což byl úctyhodný výkon od stvoření, které mu sahalo sotva ke kolenům.

„No dobře, dobře,“ opakoval Kindan chlácholivě, zatímco ho hlídací wher táhl dolů k jezernímu břehu. „Zajdeme k jezeru, tohle si přeješ, Kisk?“ Vybavil si, jak Zenor mluví se svou nejmladší sestřičkou, jak jí hezky podrobně vysvětluje, co se kolem děje a na co se zrovna dívá. Začal tedy popisovat jejich cestu k vodě, kde Kisk očíchala hladinu, párkrát k ní zkusmo vystřelila jazyk a nakonec si dopřála pár mohutných doušků čerstvé vody.

„Tak tys měla žízeň?“ zeptal se Kindan. „Ty ses chtěla jenom napít?“ Kisk k němu vzhlédla, zamžikala obrovskými očima a kratičce kvokla. Kindan netušil, co tím chce říct.

„Tak jenom žízeň v tom asi nebyla,“ zahuhlal si pro sebe, když wheřátko podniklo tak prudkou otočku, až mu málem podrazilo nohy.

„To jsou chalupy, Kisk, ale radši tam nepůjdeme,“ přemlouval mládě. „Lidi spí a beztak na nich není nic zajímavého.“

Ale Kisk to nezajímalo, její pozornost upoutal les, rozkládající se hned za řadou chalup. Očíchávala rostlinky, ochutnala a zase vyplivla listí různých keřů – naštěstí Kindan věděl, že nic v blízkosti Tábora není jedovaté, jinak by si dělal vážné starosti – a postupovala po cestě nahoru až k původnímu Kindanovu, nyní Tarikovu domovu.

„Nechceš se vrátit do pelíšku?“ zeptal se Kindan naschvál tiše a lenivě, protože doufal, že wheřátko tak připomene slasti spánku. Kisk k němu vzhlédla a vyrazila naprosto bdělé čířik, které bylo všechno, jenom ne ospalé. Začala větřit směrem k Tarikově chalupě a Kindan se vylekal z představy, že by upoutali Tarikovu pozornost a možná ho i pohněvali.

Kisk jeho obavy zřejmě kdovíjak vytušila, protože tázavě broukla, očíchala ho a pohrdavě si frkla směrem k domu, načež se začala zajímat o něco jiného. Vrhla se ke keři a vztekla na něj zasyčela.

Až potom si Kindan uvědomil, že nejsou sami.

„Nekouše, vidíš, že ne?“ zeptal se ustrašeně hlas osoby, která se choulila v křoví. Byl to Cristov.

„Mě kousla!“ prohlásil Kindan našťavaně. Tou lží chtěl na Cristova udělat dojem, ale Kisk se po něm ohlédla a frkla.

„Ale to jenom proto, že jsem se jí zrovna zasyčoval krví, chápeš?“

Cristov se opatrně vynořil z křoví. „Je vlastně docela malá,“ poznamenal. „Má hodně ostré zuby?“

Kindan natáhl ovázanou ruku. „Můžeš se přesvědčit.“

„Radši si ten obvaz nech, dokud se to nezahojí,“ zahučel Cristov a odstrčil Kindanovu ruku stranou.

„Jak chceš,“ usekl Kindan stroze. Během minulého Oběhu si s Cristovem vyměnili sotva dvě slova a předtím se buď rvali, nebo uráželi, či se stoprocentně pohrdavě ignorovali. „Co tady děláš – špehuješ lidi?“

Cristov zaťal pěsti a střelil po Kindanovi pohled plný vzteku.

Kindan se zamračil. „Omlouvám se. Byl to ode mě podraz. Ale upřímně, co děláš venku takhle pozdě?“

„Já – é – víš –,“ Cristov oněměl, protože za všechny draky Pernu nemohl najít vhodnou výmluvu. Nakonec zadrmlol:

„Maminka říkala, že hlídací wherové jsou roztomilí. Chtěl jsem se o tom přesvědčit.“

Kindan vykulil oči úžasem, a dokonce i Kisk překvapeně kvikla a natáhla krk nahoru, aby si Cristova pořádně prohlédla. Přitom natahovala ocas vodorovně ve výši zad, aby neztratila rovnováhu. Kindana zaskočilo, jak vysoko umí zvednout hlavu na dlouhém šlachovitém krku – dosahovala mu skoro až k rameni.

„Já vím, že otec je nemůže ani cítit,“ pokračoval Cristov jedním dechem a ukázal wheřátku prázdnou dlaň, jako by mu chtěl ukázat, že mu neublíží, „ale maminka tvrdí, že hlídacích wherů si musíme vážit. A taky říká: Každý dospělý rozhoduje sám za sebe.“

Kisk vystřelila jazyk a olízla Cristovovu nataženou dlaň dřív, než stačil ucuknout, načež na něho smutně, vemlouvavě čířkla, jako by se ptala: „Že se ti líbím?“

„Vyleká se náhlých pohybů,“ varoval ho Kindan. Poctivost ho přiměla dodat: „Asi jsi sympatický. Neviděl jsem, že by se snažila olíznout moc lidí.“

Kindan měl dost rozumu, aby se nezmínil o Nuellině drzé poznámce ohledně vůně, kterou Cristov používal. Povzbuzený Cristov opět natáhl ruku. Při tom nečekaném pohybu si Kisk honem schovala hlavu za Kindana, ale pak pomaloučku opět vyjukla. Za chvíli mu zase lízala dlaň, přidusila kýchnutí a švihnutím jazyka objela chlapcovu tvář. Kindan se na Cristova usmál. „Vážně se jí líbíš.“

„Cristove!“ zahřměl hlas z domu. Tarik.

„Tady jsem!“ houkl Cristov odpověď, a než se Kindan stačil dát na ústup, Tarik došel až k nim.

„Co tady vyvádíš?“ zuřil Tarik a popuzeně sevřel rty.

„Jen jsem si chtěl prohlídnout hlídacího whera,“ vysvětloval klidně Cristov, ale Kindan mu z hlasu vyčetl strach. Tarik přistoupil blíž a připojil se k chlapcům. S podezřívavě přimhouřenými očima se zadíval na Kisk.

„Tak tohle má být to hlídací wheře, co nás všechny spasí?“ ušklíbl se pohrdavě. „Je menší než normální wher. Ima plýtvá nejlepšími odřezky masa na tohle?“

„Je hezká!“ namítl Cristov tiše.

„Je to ztráta času!“ zafřkal Tarik nenávistně. „Jako všichni hlídací wheři!“ Loupl po Kindanovi záštiplným pohledem.

„A jako všichni, co se o ně starají!“

Kindan hrdě vypnul hrud' a popuzeně si Tarika změřil. „Podle horníka Natalona má tak vysokou cenu, že za ni rád zaplatil zásobou topného uhlí na celou zimu!“

Tarik vyštěkl jízlivým smíchem. „Můj synovec je hlupák! Zásoba na celou zimu! Věčná škoda!“

„Tariku!“ křikla Dara z domu a vykoukla dveřmi ven. „Cristova jsi našel? Výborně, tak pojďte spolu na večeři.“ Všimla si Kindana a usmála se na něho. „Vida, Kindan! Ráda tě vidím. Tohle je nové hlídací wheřátko?“ Kindanovi neušlo, jak úkosem mžikla po manželovi. „A zelené? Už jsi jí vybral jméno?“

„Kisk, paní,“ odvětil Kindan zdvořile.

Dara pokývala hlavou. „Pěkné jméno,“ vyjádřila se a dodala: „Musíš omluvit mé mužské, čeká na ně večeře.“

„Ale to je v pořádku,“ odvětil Kindan a přitom se snažil o své nejlepší harfenické způsoby. Se svráštělým čelem dodal: „Myslím, že Kisk se beztak začíná nudit.“

Měl pravdu, hlídací wheře mu škubalo vodítkem. Ke Kindanovu údivu se však ještě nehodlalo vrátit do pelechu. Nakonec to dopadlo tak, že až při prvních známkách úsvitu Kisk mohutně zívla a chtěla se stulit přímo na místě, kde zrovna stáli. Kindan musel zmobilizovat všechno své osobní kouzlo a síly, aby ji odlákal zpět do přístřešku, kde oba tvrdě usnuli těsně předtím, než kohouti poprvé zakokrhali.

Kapitola 9.

„Pojď, děťátko, pojď sem ke mně blíž.
Brzy, dítě, v dále odletíš.“

„Nu, vzdávám to!“ Mistr Zist klečel na zemi a tvářil se zhnusně. „Přečetl jsem všechno, co je vůbec k přečtení, donutil jsem Tarri, aby mi obstarala informace přímo z Cromu, a přesto o naší nenasytné kamarádce nevíme nic víc, než co jsme se v průběhu minulých tří měsíců o ní dozvěděli sami, z vlastních zkušeností.“

Kindan, Zenor a Nuella přikývli na souhlas.

„Jsou chytřejší než ohňoví dráčci!“ prohlásil Zenor udatně. Jeden z Tarriiných kupců měl ohňového dráčka a Zenor ho během posledního pobytu karavany v táboře pozorně sledoval.

„A Kisk dovede přinejmenším vycítit, jestli jsem smutný nebo šťastný!“ ozval se Kindan, ale hlas mu uprostřed věty přiskočil. Zenor se nad kamarádovým rozpačitým úsměvem pobaveně ušklíbl a ten mu oplatil zamračeným pohledem. Harfeník kupodivu nevěnoval Kindanovu hlasu ani zmínku, i když chlapec jako by neuměl mluvit jinak než pisklavě a bručlavě, buď se zlomil do přehnané výšky, nebo nepřirozeně hloubky. S hlubokou lítostí teď vzpomínal, jak nemilosrdně si utahoval z Kajleka, když staršímu bratrovi začal přeskakovat hlas.

„Vsadila bych se, že bys byl mnohem radši, kdyby jí došlo, jak jsi ospalý,“ broukla Nuella.

„Oh, kvůli tomu si nedělej těžkou hlavu, Nuello,“ mávl Mistr Zist rukou. „Kindanovi se zrovna přehoupł dvanáctý rok, takže jakmile se začne vyťahovat do výšky, stane se z něho nespavá sova navlas jako z Kisk.“

Zenor, který začal prudce růst už před několika měsíci, jen zachmuřeně přikývl. „Růst hnusně bolí, Kindane,“ zahučel. „Ale aspoň si nebudeš muset dělat starosti kvůli nevyspaní.“

Když Zenor přerostl Nuellu, často ji kvůli tomu poškádřil, ale nikdy ji nevyvedl z míry. Zato když se Kisk vytáhla natolik, že obě měly hlavu ve stejné výšce, Nuellu to upřímně vyděsilo.

„Ále, to je přece spravedlivé,“ vtipkoval Zenor svým nově zmužnělým hlasem. „Začala jsi růst dřív a celou tu dobu jsi byla vyšší než Kisk, takže je nejvyšší čas, abys ochutnala, jaké je stát na druhé straně bojiště.“

Kindan, který byl dosud menší než Nuella, moudře držel klapačku. Popravdě, pokud co nejdřív nezačne růst i on, Kisk i on budou stejně vysocí v ramenou.

Ted' měřila dvanáct dlani k plecím a téměř čtyřicet dlani od čenichu ke špičce ocasu. Už byla stejně velká jako téměř dorostlí tahouni, jejichž spřežení táhla v karavanách povozy se zbožím.

„Už se taky trochu zakulatila,“ poukázal Mistr Zist a rázně popleskal Kisk ze strany šije. Svaly, které se jí pod kůží viditelně rýsovaly hned od vylíhnutí, teď byly tuhé a dokonale utvářené, plné skryté síly. „Odhaduju, že dospěle

výšky dosáhne zhruba do dvou měsíců.“

„A to je dřív než u ostatních draků?“ zajímal se Kindan.

„Hmmm, známe způsob, jak se o tom přesvědčit,“ zamyslel se Harfeník. Ztěžka se vytáhl do stoje. „Kindane, co kdybys nechal Kisk v naší péči a sám si zaběhl na pozorovatelnu? Nepochybuj, že M'tal by se rád podíval, jak pěkně tvoje wheřátko povyroستlo.“

„Ty vzkážeš pro drakena?“ vyhrkla Nuella ohromeně.

„Je to můj dávný přítel,“ svěřil se Mistr Zist.

„Ale já myslela, že Telgar na tvoji výzvu neodpověděl.“

„Vůdce Weyru M'tal,“ vysvětlil Kindan a udělal okázalou pauzu, aby si vychutnal úžas obou svých kamarádů, „stojí v čele Bendenu, ne Telgaru.“

„Bendenu!“ vyjekli Zenor s Nuellou jednohlasně. Oba vyrůstali v Táboře Natalon a Cromská Držba jim připadala tak vzdálená, jako by se nacházela v jiném vesmíru, a Telgarský Weyr byl místem vyskytujícím se jen v nejvzácnějších snech. Nikdo si ani náznakem neuměl představit něco tak dalekého jako Bendenský Weyr.

„No dobrá, Kindane, když jsi dal kamarádům kladivem do hlavy, můžeš konečně v klidu odběhnout a vybubnovat vzkaz,“ nařídil Mistr Zist suše. „Nezapomněls to?“

„Zist si žádá M'tala!“ odříkal Kindan bez váhání.

Kindan věděl, že nějakou dobu potrvá, než vybubnovaná zpráva dorazí až k M'talovi, a pravděpodobně mnohem déle, než si Vůdce Weyru najde chvíli na poslání odpovědi.

Do Tábora opět přišla zima. Toldur a jeho večerní směna dokončili prorážení nové přístupové šachty do dolu. Na počest toho úspěchu se konalo slavnostní Shromáždění v Natalonové Držbě. Jelikož v Táboře zrovna nebyli kupci, Nuella se nemohla slavnosti zúčastnit. Všechno nasvědčovalo tomu, že Mistr Zist bude muset všechnu zábavu zvládnout sám, ale Nuella se nabídla, že se Zenorovou podporou se postará o Kisk.

„Potřebuje pohyb,“ varoval ji Kindan.

Nuella nad tou připomínkou jen ledabyle pohodila hlavou. „Procházet se s ní můžeš sám, až se vrátíš. Pěkně děkuju, ale já s ní zůstanu uvnitř.“

„A jak se dostaneš zpátky do držby?“ zajímal se Kindan.

„Jak jinak, než že mě s Kisk doprovodíte?“ zasmála se Nuella. „U všech draků, snad si umíš představit, že všichni budou příliš utahaní, než aby si všímali něčeho kolem sebe. A nejspíš budou spát.“

Nuellin návrh vylepšil Kindanovi náladu. „Díky, Nuello, jsi moc hodná.“

Nuella se na něho usmála, ale hned dodala: „Nemysli si, že si to u tebe někdy nevyberu, jasné?“

„A dohlédnu na to, aby se Zenor nedostal do průšvihů,“ dodal Kindan.

„To se rozumí samo sebou,“ broukla Nuella a rázně ho vystrčila ze dveří.

„Máš štěstí, že si troufla to riskovat,“ prohodil Mistr Zist o chvíli později. „Ale obávám se, že tohle je poslední příležitost, kdy si můžeme zahrát společně.“

„Jak to?“ zhrozil se Kindan.

„Jen se nad tím zamysli,“ nabádal ho Mistr Zist. „Tvůj hlídací wher roste jako z vody. Je skoro dost starý, abys začal s výcvikem. Nu, a potom začne pracovat v dolech. Hlídací wherové pracují – a cvičí se – výhradně v noci. Až do tání se v Táboře bude konat jen málo Shromáždění za denního světla. A potom budete pracovat naplno.“

Kindan zůstal jako zasažený bleskem. Samozřejmě věděl, že jakmile se stane pánem hlídacího whera, nemůže nadále zůstat učněm Mistra Harfeníka, nicméně doufal, že na společná vystoupení si čas vždýcky vyšetří. Mistru Zistovi neušlo, jak se Kindan tváří, a usilovně se pokoušel ještě před zahájením Shromáždění vylepšit Kindanovi náladu, donesl mu talíř mlsalek a pochvalně se rozplýval nad pokroky hlídacího whera a nad Kindanovou obětí ve prospěch horníků.

Po závěru Shromáždění se však Kindan vracel celý posmutnělý. Nuellu a Kisk objevil stulené bok po boku na slámi. Probudil Nuellu a Kisk se slastně protáhla, jako by dávala najevo, že pro ni začíná předlouhá a činorodá noc.

„Co se děje?“ zajímala se Nuella, když chvíli mlčky mřili k držbě. Kindan se ji svěřil. „Jenže tak to prostě musí být, Kindane,“ přikývla Nuella. „Noční směna smí navštívit Shromáždění jen o svátcích, kdy se nepracuje. Těžko bys mohl být současně na Shromáždění i v dole.“

„Já vím,“ přisvědčil nešťastně. Ohlédl se po Kisk, v jejichž obrovských očích se modrozeleně zavířilo láskou k němu, a s povzdechem se přiznal: „Když já strašně moc rád hraju a zpívám.“

„Na zpěv nejsi dvakrát použitelný, když ti hlas takhle skáče z hloubky do výšky a zase nazpátek,“ připomněla Nuella, ale Kindan jen kysele zabručel.

„Něco ti povím,“ ozvala se Nuella po chvílce rozpačitého ticha. „Ta nová štola vede až nehezky blízko k tatínkově tajné chodbě.“

„Jaké tajné chodbě?“ podivil se Kindan.

„Přece té, kterou jsem Mistra Zistu v den jeho příchodu dovedla zpátky k jeho chalupě dřív, než jsi tam doběhl ty,“ připomněla a při té vzpomínce se usmála. „Škoda, že neslyšel, co to s ním dělalo! Nejdřív sotva lapal po dechu a potom vyjekl úžasem. A když jsem zaslechla, jak se rozčiluješ, málem jsem pukla smíchy.“

Kindan se zastavil. Náhle ho osvětlil nápad. „Nuello, mohla bys mi tu chodbu ukázat?“

Kindan musel Nuellu hodně dlouho a hodně přesvědčivě přemlouvat, než konečně souhlasila, že ho zavede do tajné chodby.

„Ale musíš pochopitelně počkat do tmy,“ připomněla Nuella. „A pak se sejdem v prvním patře, platí?“

„Rád bych přivedl Kisk,“ nadhodil Kindan.
„Hm, ani se nedivím,“ souhlasila Nuella. „Už jsi přece říkal, že to pro ni bude skvělé cvičení. I když já osobně bych věřila, že se procvičíš spíš ty – ona totiž ve tmě vidí.“
Kindan pokrčil rameny. „Musíme pracovat spolu.“
„Rozumím,“ kývla Nuella shovívavě. „Takže se sejdeme po setmění, jenom co dokončím svou lekci s Mistrem Zistem.“
„Až potom?“
„Hele, snad nečekáš, že jen tak kliděčko vynechám hodinu, nebo jo?“ usklíbila se maličko našťavaně.
„Ale přijdeš určitě?“
„Copak bys beze mě našel cestu?“ připomněla a netrpělivě poklepala špičkou nohy. „Jo, kdybys viděl ve tmě, to by bylo něco jiného!“
Kindan se zdráhavým povzdechem kývl. „Tak dobrá. Sejdeme se ještě dnes večer.“ Zamyšleně pokrčil nos. „Ale proč se chceš sejít v prvním patře? Proč ne před kuchyní?“
„Protože vchod do tajné chodby je v prvním patře,“ vysvětlila Nuella prostě.

Věci se hned od samého začátku nevyvíjely podle Kindanových představ. Zjistil, že kluše vzadu a Nuella vede Kisk. „Proč musím jít poslední?“ postěžoval si hned v první zatáčce chodby. Klopýtl a rovnováhu zachytil až na poslední chvíli.
„Právě proto,“ odvětila Nuella klidně. „Chceš přece, aby se Kisk naučila bezpečně vodit lidi temnotou, nemám pravdu? A jak bys to chtěl dokázat, když bys ji nenaučil nic lepšího než zakopávat na každém kroku, co?“
„Když je tu tma!“ bránil se Kindan.
Nuella se zasmála. „Pro mě ta tma není o nic větší než jinde,“ připomněla. „Poslyš, Kindane, tys vážně nikdy nezkoušel jít se zavřenýma očima?“
„Nezkoušel,“ přiznal Kindan, zakopl o kámen a opět tvrdě přistál na koleni.
„No, nejvyšší čas, abys s tím začal!“ prohlásila Nuella a kamarádsky dodala: „To byla první hra, kterou jsem se naučila hrát s Dalorem.“
„Vážně?“
„No, pořád mě škádlil a zlobil a mě to děsně štvalo,“ svěřovala se Nuella. „Ale jednou maminka navrhla, ať vyzkoušíme hru, při které by pro změnu vynikly zase moje přednosti, ne pouze slabé stránky. Tak jsme si začali hrát ve tmě.“ Se smíchem dodala: „Byla jsem tak mazaná, že jsem naschvál přeshoupávala nábytek, jen aby Dalor zakopnul.“
Kindan si mnul naražené holeně a stejně vůbec nechápal, proč jde až za Kisk a Nuella před ní. Dívka mu sice vysvětlila, že dokáže Kisk ukazovat cestu, ale to nedávalo smysl. Proč by ty dvě, které „vidí“ ve tmě, měly rázovat napřed jen proto, že Kindan to nedokáže? Škoda, že chodba nebyla dost široká, aby Kindan mohl jít po Kiskině boku.
„Jak je to ještě daleko?“ zeptal se, když se mu zdálo, že jdou snad celou věčnost. Mrzelo ho, že se od Nuelly nechal přesvědčit, aby nebrali světleny. Co kdyby se jí něco stalo? Ovšem, jak si Kindan v duchu ukřivdění připomněl, prozatím se všechno dalo pouze jemu.
„Říkala jsem ti,“ dolehl k němu odkudsi zpředu Nuellin šepot, „že tu jsou dvě zatáčky, tahle a další trochu mírnější. Ta ostrá zatáčka je zhruba v jedné třetině cesty a ta mírná asi ve třech čtvrtinách. No, a při zpáteční cestě je to samozřejmě naopak.“

Kisk se po Kindanovi ohlédl a chláholivě zafuněla jeho směrem.
„Hele! Skoro vidím její oči!“ vyhrkl vzrušeně.
„Skoro?“ opakovala Nuella. „Jak můžeš něco skoro vidět?“
„Hm, to se těžko vysvětluje. Jako třeba že je vidím a třeba nevidím,“ snažil si v duchu vybavit pocit, který v něm vyvolala ohlížející se Kisk.
Nuella se zamyšleně svěřila: „Občas mám dojem, že právě takovým způsobem vidím i já. Jako kdybych snila. Víš, oči jsem měla v pořádku skoro do tří let. Maminka tvrdí, že právě proto vídávám ve snu věci a výjevy. Ale přiznám se ti, že to bývá dost zmatené.“
Kindan, jehož oči lačnicí po světle registrovaly každíčký světelný odstín, chápavě přikývl.
Ale v duchu si připomněl, že v chodbě je vzduch až překvapivě svěží a čistý. V chůzi přejížděl konečky prstů po stěně, jak mu hned na začátku poradila Nuella, a nepatrně upravil směr. Původně se snažil držet konečku Kiskina ocasu, ale hlídací wher mu jej podrážděně vyškubl.
Zvuk Nuellina oddechování a lehčí, rychlejší dech hlídacího whera působily ve tmě uklidňujícím dojmem. Kindan postupně přestal došlapovat nesprávně – slepě – a začal se v temnotě cítit jistěji. Napínal sluch v naději, že uslyší stejně ostře jako Nuella, ale po chvilce si přiznal, že je to velmi namáhavé.
„Moc na to myslíš,“ zazněl ze tmy Nuellin tichý hlásek. „Prostě naslouchej a nesnaž se tak moc.“
„Jak víš, co jsem zrovna dělal?“ vyjekl s očima vykulenýma úžasem.
„Začal jsi jinak dýchat,“ vysvětlila pobaveně. „Vždycky ses hodně zhluboka nadechl, pak ses párkrát nadechl kratičce a nakonec jsi dýchal jako uštvanej dlouhým během.“

Kindan si povzdechl.
„A teď sis povzdechl, protože jsem uhodla, co se ti honí hlavou,“ pokračovala Nuella. Zahihňala se. „Tuhle hru jsem hrávala s Dalorem. Mohl se vzteky pomínout.“
„Ani se nedivím!“ sykl Kindan dopáleně.
„Tak jo,“ ustoupila Nuella. „Už s tím přestanu, ale ty zkrátka jenom tiše poslouvej, platí?“
Kindan přikývl. Bylo mu jedno, jestli ho Nuella „slyší“ či nikoliv. Trojice pokračovala dál tichou temnotou.
Po chvilce si Kindan uvědomil, že o stěnu drhne pravým loktem. Ukročil kousek doleva, ale po chvíli se loktem opět

dotkl stěny.

„To už je zatáčka?“

„Výborně,“ pochválila ho Nuella. „Zajímalo mě, jestli si toho všimneš.“

„Takže jsme skoro na konci?“

„Správně. Ještě tak padesát kroků,“ pravila Nuella. To bylo pro Kindana další překvapení, ta Nuellina rada, aby ve tmě počítal své kroky. Jenže on počítat zapomněl a teď se snažil odhadnout, zda Nuella nezapomněla nebo zda se ty vzdálenosti zkrátka naučila nazpaměť.

„Stát!“ šeptla. „Poslouchej!“

Kindan napnul sluch. Cítil, jak Kisk otáčí hlavou ze strany na stranu.

„Slyšíš to?“ otázala se Nuella po nekonečně dlouhých minutách.

„Ne,“ přiznal Kindan.

„Zní to, jako by dodělávali vchod nové šachty,“ vysvětlila Nuella. „Hned tady za skálou.“

„Jak je to daleko?“ dumal Kindan.

„Určitě ne víc než půl metru, možná i méně,“ odvětila Nuella bez váhání. „Zaslechla jsem tatínka, když o tom mluvil. Jsem si jistá, že novou šachtu vedl tudy naschvál, aby tuhle chodbu mohl spojit s oběma důlními šachtami ještě před příštím Míjením.“

Dávalo to smysl. Až se opět začnou snášet Vlákna, bylo by nebezpečné chodit ven, i kdyby jen kvůli cestě do dolu. Díky této chodbě se lidé dostanou do dolů přímo z Držby a nebudou muset riskovat pobyt venku. A možná, říkal si Kindan v duchu, že Natalon plánuje i vybudování dalších prostor, kde by vytěžené uhlí mohli skladovat bez problémů a nebát se Vlákna.

Vlákna byla nenasytná a všežravá – to Kindan věděl stejně dobře jako všechny děti v táboře. Naučné balady tvrdí, že Vlákna sežerou všechno, co je organického původu – svaly i uhlí. Byl rád, že další Míjení, kdy Krvavice stáhne Vlákna k povrchu planety, nepřijde dřív než za čtrnáct Oběhů. Kindan si uvědomil, že v té době bude hrozně starý – celých dvacet šest Oběhů.

„Při Míjení se to bude moc hodit,“ prohodil hlasitě.

„Jen když se Tábor prosadí,“ připomněla Nuella. „Jinak všechna ta dřina vyjde nazmar, jako v Táboře strýčka Tarika.“

„Co o tom vlastně víš?“ V Kindanovi se náraz probudila nezvladatelná zvědavost.

„Pšššt!“ sykla Nuella a šepem dodala: „Blížíme se ke konci chodby. Povím ti to později.“

Ještě než Nuella ukázala Kindanovi vchod do tajné chodby, vysvětlila mu, že východ se nachází v dutině za vchodem do dolu, nedaleko od obrovských důlních pump.

„Tatínek ho nechal vystavět tak, aby připomínal součást výdřevy,“ řekla Nuella.

Kindan se ani nedivil, že o existenci chodby neměl nikdo tušení. Její vchod byl důmyslně ukrytý v jedné z komor na patře Natalonovy Držby. Navenek obyčejný ozdobný lem kolem stropu a při podlaze skrýval pečlivě vypracované panty, jež se nahoře i dole otvíraly dovnitř, když Nuella zatlačila na přepážku. Objevit je však mohl výhradně člověk, který o jejich existenci věděl předem.

Na opačné straně zamaskovaných dveří trčela madla. Stačilo se do nich opřít a přepážka úhledně zapadla na původní místo, takže nikdo, dokonce ani osoba, která o existenci chodby věděla, nemohl uhodnout, že tudy prošli Kindan s Nuellou.

Dveře u východu fungovaly na podobném principu. Kindan uhodl, že je vyrobil Cannehir, tesař sídlící na Cromské Držbě. Moc by ho zajímalo, kolik lidí o této „tajné“ chodbě ví. Rozhodl se, že později se na to Nuelly musí přeptat. Ucítil, že se mezitím změnil vzduch. Před nimi se rýsovalo světlejší místo.

„Co to děláš?“ zašeptal.

„Otvírám dveře,“ objasnila suše Nuella. „Snad nemyslíš, že jsme se táhli takovou dálku a přitom vůbec nevzkročili do důlní stoly?“

„Zbláznila ses?“ vyštěkl Kindan a v duchu si připomněl, že přesně tuhle otázku by mohl tomu zvláštnímu děvčeti pokládat od rána do večera. „Vždyť nás někdo uvidí!“

„A kdo asi? Toldurova směna pracuje pořád ještě v druhé šachtě,“ nedala se Nuella vyvést z rovnováhy. „A Dalor mi tvrdil, že od pump sem nejde dohlédnout, a to je jediné místo, kde teď najdeš horníka.“

„Tvrdil ti to Dalor?“ žasl Kindan šepem.

„Jasně,“ přisvědčila Nuella. „Nebo si myslíš, že jsem tady nikdy předtím nebyla?“

„To určitě ne – bylas tu předtím nejméně jednou, s Mistrem Zistem.“

„Přesně tak,“ souhlasila dívka tónem, který Kindanovi sděloval, že tudy prošla bezpočtukrát. „A jak by se Kisk naučila orientaci v dolech, kdyby si to tady pořádně neprozkoumala?“

„Ale co když nás někdo přistihne?“ strachoval se Kindan a na čele se mu nervozitou perlil pot. „A do dolů nesmí nikdo vkročit bez vědomí předáka směny. Co kdyby došlo k závalu? Ocitli bychom se v pasti.“

„Hm, netvrdím, že nemáš pravdu,“ broukla Nuella po minutce mlčení. „Tohle mě ještě nenapadlo.“

Kindan si odfrkl. Vzpomněl si, jak musel Nuelle připomenout, aby si nasadila prilbu – hned za tajnými dveřmi do chodby stála police, na které jich ležela řada. Každý, kdo kdy vkročil do dolu, byl vycvičený k tomu, aby prilbu používal automaticky.

„Hmmm,“ protáhla neochotně. „Asi bychom se měli vrátit zpátky.“

Kindan si povzdychl. Stejně jako Nuelle ani jemu se zpět vůbec nechtělo, ale příliš často poslouchal vyprávění o nebezpečích, která v dole hrozí – a dosud nezapomněl na zával a Daskovo zkrvavené tělo – než aby dobrovolně podstoupil tak vážný risk. „Ano. Příště o tom můžeme někomu říct. Třeba Dalorovi?“

„Dalor bude fajn,“ souhlasila Nuella. „A možná i Zenorovi. Nejsem si jistá, jestli i Mistru Zistovi.“

„Poslyš, teď jsi vpředu ty,“ poznamenala Nuella, když couvli do chodby a zavřeli maskované dveře, „tak co kdybys nás nazpátek vedl ty? Aspoň by ses procvičil.“

Měla pravdu. Když po čtvrtině cesty dorazili k mírné zatáčce, Kindan narazil čelem rovnou do zdi.

„Upozornila jsem tě, že máš počítat kroky,“ poznamenala Nuella necitelně, sotva si uvědomila, co se stalo. Sténající Kindan si mnul bolavý nos.

Nuella zdusila smích. „No, možná ta bolest je dost velká, aby tě naučila neudělat stejnou chybu dvakrát. Jak je vidět, moje rada nestačí.“

Kindan začal poslušně počítat kroky. Měl je kratší než Nuella, kterou ještě nepřerostl, ale vzal ten rozdíl v úvahu a byl blahem bez sebe, když ve dvou třetinách zpáteční cesty do Držby správně odhadl blízkost ostré zatáčky.

„Myslím, že jsme u dveří,“ zmínil se po chvilce, když mu počet kroků naznačil, že jsou u cíle.

„Jo, taky to cítím,“ potvrdila Nuella.

Kindan nahmatl panty na horní i dolní straně dveří a otevřel je.

„Počkat!“ šeptla Nuella varovně. „Nejdřív musíš vždycky chvíli poslouchat, nikdy nevíš, jestli na druhé straně někdo není.“

Kindana zahltil prudký úlek a stud nad vlastní pošetilostí. Na okamžik neslyšel nic než burácení rozbourané krve v uších.

Nuella mu chlácholivě položila ruku na rameno. „Prostě mě jenom napadlo, že by nebylo snadné vysvětlit, proč nám z komory zčistajasna vylezl hlídací wher se svým pánem.“ Ještě chvíli napínala sluch a spokojeně prohlásila: „Vzduch je čistý.“

Kindan zvolna otevřel dveře do tiché zšeřelé komory. Opatrně vykoukl na chodbu a přesvědčil se, že je prázdná. Teprve potom kývl na Kisk, ať vyjde ven. Poslední šla Nuella a zavřela dveře.

„Doprovodím vás k zadnímu východu,“ řekla.

„Není to světlo na tebe moc ostré, Kisk?“ obrátil se Kindan starostlivě k hlídacímu wherovi. Váhal, jestli mu nemá zalcenit oči dlaněmi.

Nuella sáhla do skříně a cosi vytáhla. „Nechceš tohle?“ zeptala se a podala mu plášť.

Kindan, který zrovna zkoumavě pozoroval Kisk, pouze zavrtěl hlavou. „Vypadá úplně v pohodě. Světleny jí zřejmě příliš nevadí.“

„Hele, stejně si ho vezmi,“ naléhala Nuella. „Venku nejspíš bude pořádná zima.“

Potřebovali ho však ještě dřív, než vůbec došli k východu. Kisk prudce odskočila od otevřeného krbu s plápolajícím ohněm a přitom vyrazila hrdelní zděšené skřeky. Kindan chvatně vyškubl Nuelle plášť a zalcenil Kisk oči. Vmžiku přestala vyvádět a poděkovala Kindanovi vděčným zabroukáním.

„Povím ti jedno,“ prohodil Kindan zadumaně, „v pořádné Držbě by nám tohle nikdy neprošlo. Stála by tu stráž nebo tak něco.“

„No, spíš je to jako normální dům, vid’?“ přisvědčila Nuella. „A Milla sem dolů zajde přiložit jen tehdy, když jí začne být zima.“

Hned při prvním závanu ledového venkovního vzduchu se Kindana zmocnil pocit, jako by se probudil ze sna.

„Tak díky,“ řekl Nuelle, která zůstala stát na prahu. „Teď se radši vrátíme do kůlny.“

„Rádo se stalo,“ usmála se Nuella kamarádsky. Ostýchavě dodala: „Chceš si to zítra večer zopakovat?“

„Možná ano,“ přikývl Kindan. „Ale doufáme, že se objeví M’tal.“

„Myslíš, že se s ním můžu taky setkat?“ vyhrkla Nuella dychtivě.

„Těžko říct,“ zaváhal Kindan. „Hlavně, co by na to říkal tvůj otec?“

Nuella nad jeho námitkou jen mávla rukou. „Na to kašlu! Vůdce Bendenského Weyru o mně přece nikomu nepoví!“

Kindan si stále nebyl jistý. „Mistr Zist tvrdí, že čím víc lidí se o tajemství dozví, tím je to tajemství menší. Co nevidět to budou vědět všichni.“

„Každé tajemství touží dostat se na svobodu,“ prohlásila Nuella moudře. „Aspoň tak to říkává moje maminka.“

„To má smysl,“ souhlasil Kindan. „Tak co kdybychom to probrali hned zítra?“

„No jo,“ přisvědčila Nuella, ale z jejího hlasu bylo předem jasné, že počítá se zklamáním.

Když té noci Kindan usínal, mimoděk si v duchu kladl otázku, co by Nuellu zklamalo víc – zákaz setkání s drakenem, či skutečnost, že by s ní Kindan nešel do dolu. Představoval si, že Nuella nemá moc příležitostí si protáhnout nohy, ale vzápětí si uvědomil, že spoustu času zřejmě tráví bloumáním po Držbě. Každopádně podnikla dost pátrání a průzkumných cest, aby objevila tajnou chodbu a naučila se v ní důkladně orientovat. Usínal s toužebným přáním, aby se i on jednou uměl ve tmě pohybovat tak sebejistě jako Nuella.

„Pořádně vyrostla,“ poznamenal M’tal, který si prohlížel Kisk v zšeřelém pelechu. Vůdce Weyru se objevil třetího dne poté, co mu Kindan vyhubnoval vzkaz.

Měli štěstí, že ho zastihli, protože na vrcholky velehor napadala vrstva sněhu a zasypala i Bendenský Weyr. Sníh sice neznamenal pro draky a drakeny žádný problém – Kindan se závistí poslouchal, že ve Weyru je i během zimy teplo i bez vytápění – ale přinášel potíže obyvatelům držeb a řemeslníkům. M’tal a jeho Weyr trávili celé první sedmidenní po sněhové vánici zachraňováním lidí, které uvěznily sněhové závěje či zůstali odříznuti od světa bez zásob.

Kindan jen ohromeně třeštil oči, protože dosud nikdy neslyšel, že by se kterýkoliv z Telgarských drakenů obtěžoval zjišťovat, jak se během zlé zimy vede obyvatelům držeb či řemeslníkům. Ovšem po setkání s D’ganem, Vůdcem Telgarského Weyru, důvod snadno pochopil. Každý z těch dvou Vůdců Weyru byl zřejmě z jiného těsta.

„Říkáš, že vidí ve tmě?“ přemýšlel zrovna M’tal. „Víš, to draci nedokážou.“

„Ano, když ona –“ Kindan se zarazil, protože nechtěl prozradit Nuellino tajemství o další důlní chodbě. „Podle mě je

skoro vycvičená pro práci v dole.“

M'tal jemně Kisk popleskal a dlaněmi jí přešel po těle. „Vlastně to není jen zmenšenina draka,“ poznamenal. „Je mnohem svalnatější – aspoň pokud mohu soudit. Zdá se, že je dobře rostlá. Ty tedy tvrdíš, že kůže jí nikdy nepraská ani nesvrbí?“

Kindan i Mistr Zist zavrtěli hlavou a jednohlasně odvětili: „Nikdy.“

M'tal si jen toužebně povzdechl: „Škoda, že totéž nemohu říct i o Gaminthovi.“

„Viš, starý příteli, nás by zajímalo něco jiného,“ oslovil Mistr Zist drakena. „A sice, jestli se zachovaly nějaké tradiční naučné balady, které by nám pomohly při Kiskině dalším výcviku.“

M'tal si zamyšleně promnul bradu, ale nakonec se kysele ušklíbl. „Pokud vím, tak ne na Bendenu. Ptali jste se v Harfenické Síni?“

Mistr Zist jen zklamaně potřásl hlavou. „Požádal jsem Harfenickou Síň o informace týkající se hlídacích wherů právě ve chvíli, kdy oni požádali mě o všechno, co víme o hlídacích wherech.“

„Všechno nasvědčuje tomu, že na hlídací whery se zapomnělo na celém Pernu,“ chmuřil se M'tal. „To se mi vůbec nelíbí. Je jasné, že je vypěstovali ze stejného tvora jako draky, takže pro ně muselo existovat využití. Škoda, že všechno učení o nich se ztratilo.“ Jemně roztáhl Kiskina zakrnělá křídla. „Neumím si představit, že by s tímhle dokázala létat.“

„Ale můj otec na Daskovi jednou letěl!“ hlásil překotně Kindan.

M'tal překvapeně vzhledl. „Vskutku? A jak?“

„Bylo to pozdě v noci,“ upřesnil Kindan. „A nejspíš neletěli nijak zvlášť vysoko.“ Polknul. „Myslím, že otec se dost bál výšek.“

„Že by létali v noci?“ dumal M'tal a po chvíli rozjímání pokračoval: „A ve tmě vidí, je to tak? Třeba jsou vypěstováni právě pro noční život.“

„Zdá se,“ potvrdil Mistr Zist. „Kisk je v noci nesrovnatelně čilejší než ve dne – je jednoznačně noční tvor, je pouze citlivý na světlo.“

„Každopádně je chytřejší než ohňový dráček,“ připomněl M'tal. „Moc by mě zajímalo...“ Nedořekl a zamračeně se oddal myšlenkám.

Kisk nečekaně škulba celým tělem a tázavě začířkala.

M'tal ji konejšivě popleskal. „To byl jenom Gaminth, můj drak,“ uklidňoval ji. Pak se s očima planoucíma vzrušením obrátil ke svým druhům. „Gaminth s ní umí mluvit!“

„Vážně?“ rozhodil Mistr Zist rukama.

„Jů!“ vykřikl Kindan a obdivně si prohlížel Kisk. Nakonec se jí zeptal: „Umíš i ty mluvit s Gaminthem?“

M'talovi nad představou, co všechno by tahle schopnost mohla znamenat a jak by se dala využít, nadšeně zablýsklo v očích. „To rozhodně stojí za prozkoumání, Kindane.“

„Kdyby se hlídací wherů uměli domluvit s draky a předávat jim zprávy...“ zamumlal Mistr Zist, protože mu náraz bylo jasné, jak by podobný druh komunikace prospěl lidem, drakům i hlídacím wherům.

„Musím si to srovnat v hlavě,“ zabručel Vůdce Wheru, teď už ponořený v myšlenkách. Rázně si pleskl dlaní do stehna.

„Ziste, pokud bys neměl námitky – a ty také, Kindane – rád bych se o tom zmínil jednomu ze svých známých. Možná bychom si navzájem mohli pomoci s hlubším poznáváním hlídacích wherů.“

„Jistě.“

„Samozřejmě.“

M'tal kývnutím poděkoval. „V tom případě musím zmizet. Vráťím se co nejdřív, a možná ne sám.“

Po těch slovech odešel.

„A ty ses mi o tom nezmínil ani slůvkem!“ rozkřikla se druhý den ráno Nuella na Kindana. Ten byl po prožité noci ještě celý omámený – Kisk byla celý večer rozrušená a zklidnila se až s prvními paprsky úsvitu, kdy teprve ráčila dát najevo známky únavy.

„Seběhlo se to hrozně rychle,“ bránil se. „Vůdce M'tal hned zamířil rovnou do wheřího pelechu, prohlédl si Kisk a potom – zkrátka, hned zase zmizel.“

„Chmmmm!“ Nuella tím ani náhodou neusmířil. „A teď po mně chceš, abych ti pomohla dostat se do dolu? Pročpak bych to dělala?“

„Protože jsi mi to nabídl,“ vysvětlil Kindan a zoufale si přál, aby Nuellu co nejrychleji přešel vztek.

Kindanovo přání se vyplnilo. Dcera hlavního horníka si chvíli zamyšleně bubnovala prsty o stehno, naposledy si našťavaně povzdechla a nakonec pokrčila rameny. „Tak dobře,“ souhlasila. „Ale jedině proto, že Kisk potřebuje cvičit. A jenom v tom případě, když mi povíš všechno, co včera večer říkal draken M'tal.“

Kindan vyhověl. Jeho vyprávění Nuella přerušovala řadou otázek a on si přitom uvědomil, že Nuella umí dokonale osvětlit každický detail konverzace. Její otázky ho přiměly nevynechat jediné slovo a zamyslet se nad problémy, kterých by si jinak ani nevšiml.

„Takže domluveno!“ prohlásila nakonec, vstala a rázně si oprášila sukni. „Večer po mé lekci s Mistrem Zistem za mnou přijď do držby.“

„Dnes večer?“ Kindana to překvapilo. Nuella, navzdory svému nadšení, musela jejich noční schůzku o tři dny odložit.

„Jistě,“ přisvědčila. „Dálor na tebe počká u vchodu a doveđe tě nahoru.“

„Aha, takže jsi ho nakonec přemluvila, co?“ zamumlal Kindan.

„Nedá se říct přemluvila, spíš jsem si zavýdírala,“ upřesnila Nuella. „Čirou náhodou vím, do koho se zamiloval, viš?“

Kindanovi úžasem povylezly oči z důlků, ale hned je zas zamyšleně přimhouřil. Dálor rychle rostl a měnil se ve svalnatého mladíka. Sám Kindan se právě nacházel v tom trapném pubertálním stadiu, kdy hlas není ani ryba, ani rak. V

jistém směru pro něho Kiskin výcvik znamenal úlevu, protože si radši nepředstavoval, jaké zklamání by svým přeskakujícím hlasem způsobil Mistru Zistovi.

„A taky mě už o hodně přerostl,“ postěžovala si Nuella ukřivděně. „Už se nemůžu vydávat za jeho dvojníka.“

„Ty ses taky změnila,“ ujistil ji Kindan. „Za Dalora by ses vydávat nemohla, i kdyby nebyl vyšší.“

„U všech draků, co má tohle znamenat?“ zlobila se Nuella. „No jistě, hlas má jiný, ale kdybych mlčela, nikdo by to nepoznal.“

„Nuello, rosteme přece všichni,“ připomněl ji Kindan. „Já si toho všímám, ty si toho všímáš a vzal bych jed na to, že si toho všímá i Zenor.“

„Och.“ Nuella se na chvíli odmlčela. „Vážně si to myslíš?“ ujistila se toužebně.

„Ano!“ prohlásil rázně. Byl rád, že se ovládl a při jejím dotazu nevyprsknul smíchy. Zřejmě věděl, do koho se zamilovala Nuella!

„Opovaž se mu to prozradit!“ upozornila ho zlověstně.

Tentokrát Nuella dbala na to, aby tajnou chodbou z držby do dolu šel jako první Kindan. Než jim hlídací wher dovolil odejít, musel mu slíbit, že se k němu rychle vrátí. V dole rychle prozkoumal prostor kolem pump a přesvědčil se, že je skutečně možné dostat se tajnými dveřmi rovnou k výtahům. Potom se vrátil pro Nuellu a Kisk.

Zavedl je rovnou k výtahům do důlní štol, aniž by vyvolali rozruch, i když ve chvíli, kdy všichni vstoupili na plošinu a on je začal spouštět dolů, srdce mu strachy vyskakovalo až do krku. Důlní výtahy byly navzájem propojené, když jeden začal klesat, druhý stoupal, takže vždycky byl jeden na horním konci a druhý u paty kolmé šachty. Kindan nepochyboval, že hluk výtahů se za tak tiché noci rozléhá všemi důlními chodbami.

Sotva se výtah dotkl dna, chvatně je z plošiny odvedl na místo, kam zář světlenů nedopadala. Když se mu tep zvolnil natolik, aby mu dovolil normálně myslet, rozhlédl se, aby se zorientoval.

„Tak pojď!“ naléhala Nuella netrpělivě, protáhla se kolem Kindana a zabočila doleva.

„Míříme na jih,“ poznamenal Kindan tiše.

„Vím!“ odvětila Nuella podrážděně. „Právě na jihu razí tatínkova směna novou ulici.“

Natalon podle všeobecně platného zvyku označoval štolý ražené po délce uhelné sloje jako „ulice“, zatímco štolý vykutané na šířku ložiska se nazývaly „třidy“. V Natalonově dole se „ulice“ táhly od východu na západ a „třidy“ od jihu na sever.

Do uhelné sloje už měli proražené dvě ulice, obě na severním cípu ložiska. Novou ulici kutali zhruba v jedné třetině vzdálenosti mezi současnou hlavní šachtou a tou nově vykopanou, kterou právě dokončila Toldurova směna. Chodba, označovaná horníky jako „hlavní třída“, běžela podél kraje ložiska severním a jižním směrem od první důlní štolý, křížila novou chodbu a pokračovala až na samý konec uhelné sloje. Na jižním konci nechal Natalon práce na ražení štolý zastavit, aby se vyhnul nebezpečí, že se z boku probourají do jezera.

Uhelná sloj byla nezvykle vysoká, skoro dva a půl metru. Horníci při ražení chodeb museli vykopávat uhlí. Během postupu vpřed dělili uhelnou sloj na „pokoje“, neboli nechávali pilíře uhlí, aby podpíraly skálu nad uhlím. Vzhledem ke skutečnosti, že všechna povrchová uhelná ložiska na Pernu byla vyčerpána, uvedená metoda „pokoju a pilířů“ představovala jediný způsob těžby, uskutečnitelný s existujícími nástroji i nepočetnou pracovní silou.

Každá z ulic běžících východozápadním směrem se držela sloje, jež se šikmo zarývala do horského pásma. Kindan věděl, že existuje několik severojižních tříd, protínajících starší ulice, ale s pracemi na nové třídě, propojující Natalonovu nejnovější východozápadní ulici, horníci ještě ani nezačali.

„Světleny tu září jen velmi matně,“ poznamenal při pohledu na blikající zář, posazenou vysoko na jednom z nosníků.

„Že by? Ani jsem si nevšimla,“ usklíbla se Nuella pobaveně. Kindan se zajíkl smíchy.

„Hele, a proč jdeš jako první?“ zeptal se po pár krocích.

Nuella pomalu rozpráhla paže a zavrtěla hlavou. „Nevím, chodba je dost široká pro nás všechny.“

Kindan spolkl jízlivé odseknutí, zoufale potřásl hlavou a popošel k Nuellině levému boku. Kisk mezi nimi prostrčila hlavu.

„Tady je zatáčka,“ upozornil, když dorazili k nové ulici.

„Já vím,“ broukla Nuella.

Kindan se neobtěžoval zjišťovat, jak to může vědět. Znal ji natolik dobře, aby uhodl, že buď slyší odlišný zvuk kroků, nebo cítí průvan nebo větří jinou vůni ve vzduchu či něco na ten způsob. Upřímně si přiznával, že chvílemi mu připadalo k nevíře, že dívka je slepá.

Nuella zabočila doprava, do nové ulice.

„Počkej!“ houkl na ni Kindan.

„Proč?“ divila se.

„Ty podpěry,“ zabručel. „Je jich tu proklatě mnoho.“ Zkoumavým pohledem přešel po silných trámech, které podepíraly mohutné dřevěné trámův nad jejich hlavami. Stály tam hned tři nosníky těsně vedle sebe, ve vzdálenosti sotva jednoho metru. Prošel otvorem do nové ulice a zjistil, že na vzdáleném konci stojí podobná trojice nosníků. „Po obou stranách vchodu jsou hned tři podpěry pohromadě.“

„Zaslechla jsem tatínka říkat, že když začíná razit novou ulici, vždycky dává výdřevu navíc,“ vysvětlila Nuella a dodala: „Vlastně to bylo při hádce se strýčkem Tarikem. Strýček Tarik tvrdil, že tatínek to s opatrností přehání a že by bohatě stačila i jediná podpěra, ale tatínek namítal, že člověk nikdy nemůže být dost opatrný. A pak mu strýček Tarik vyčetl, že je škoda zbytečně vynaloženého času a materiálu a že jde o plýtvání.“

„Jako bych ho slyšel! Ty jeho věčné řeči o lenoších!“

Když se pustili novou ulicí, Kindan si povšiml, že trojice nosníků stojí i zhruba dva metry za vchodem. Bylo tam i víc

světla, nepochybně z toho důvodu, že Natalon se svou směnou chtějí pracovat jen při čerstvých světlenech. Kindan se pomalu pustil novou ulicí. Stejně jako na hlavní třídě tu prostředkem běžely koleje na uhelné vozíky. Nuella jednou klopýtla o špatně zatlučený kůl, ale rychle se vzpamatovala a zachytila rovnováhu. Z jejího výrazu Kindan vyčetl, že si všechny poznámky má moudře nechat pro sebe, takže držel jazyk za zuby. Po osmačtyřiceti metrech koleje skončily. Na slepém konci chodby vzdáleném jen pár metrů za nimi Kindan jasně viděl stopy po krumpáči. Nuella šla se vztaženou paží a zdviženou dlaní dál. Sotva konečky prstů pohladila dosud nevykutané uhlí, zastavila se. Ohmatala celou šířku stěny a úšklebkem dala najevo nespokojenost, když nedosáhla ke stropu. Obrátila se ke Kindanovi. „Odkakživa jsem chtěla zjistit, kde tatínek pracuje,“ světila se plaše, ale hned se zazubila. „Vůbec to není špatné!“ Kindan se rozhlédl po hasnoucích světlenech a špinavých uhelných stěnách a mlčky, nedůvěřivě potřásl hlavou. Nuella se několikrát zhluboka nadechla. „Cítíš něco?“ zeptala se po chvíli. Kindan začíchal. „Nic. Snad jen vzduch je trochu zatuchlý, ale to je všechno.“ „No, tatínek mi vyprávěl, že jedním z důvodů, proč chce vykutat tuhle novou chodbu, je i to, že se chce přesvědčit, zda tu nebude ten špatný vzduch, který nahlásil Dask,“ prozradila dívka. „Má strach, že kdyby tu skutečně byl, bylo by příliš nebezpečné tady těžit. Strýček Tarik prorokuje, že kvůli tomu se náš důl jednou zavře.“ Z Nuellina hlasu bylo jasné, že tomu nevěří. „Ale k té nehodě došlo na Druhé ulici,“ připomínal Kindan. Byl to nejsevernější tunel v uhelné sloji. Nuella přikývla. „Přesně to tvrdí i strýček Tarik, ale podle tatínka je to jinak. Pokud je problém na západním konci ložiska, pak se pravděpodobně táhne po celé jeho šířce, ale pokud je pouze na severozápadním konci sloje, pak bychom mohli pokračovat v těžbě na jižním konci, jestli se ovšem nedostaneme moc blízko k jezeru.“ „Hm, ale stejně nic necítím,“ zopakoval Kindan. „A co Kisk?“ nadhodila Nuella. „Co je s ní?“ „No co, neměla by si všimát právě podobných věcí?“ připomínala Nuella. „Asi měla.“ „Takže,“ prskla Nuella rozhořčeně, „proč se nezeptáš jí, jestli něco necítí?“ Kindanovi konečně svítilo, že Nuella má v úmyslu začít se vzděláváním hlídacích wherů hned a na místě. A že začne s čicháním. „Co cítíš, Kisk?“ Hlídací wher tázvavě začířikal. „Tak honem, pořádně začíchej. Já cítím uhlí a zatuchlinu, a co ty?“ „Míň mluv, Kindane, a víc mysl!“ okřikla ho Nuella. „Copak ty o tom můžeš vědět?“ odsekl. „O výcviku hlídacích wherů vím asi tolik co ty!“ dupla si. „A vlastně ještě víc.“ „Víc, jo?“ „Jistě!“ prohlásila se sebevědomě vztyčenou hlavou. „Hraju si přece s Larissou, učím ji.“ „A copak ses naučila od mimina, že tě to pasuje na cvičitelku hlídacích wherů?“ Kindan se neznal zlostit. „Například slušné chování,“ odvětila Nuella jízlivě. „Jak tak koukám, Mistr Zist by na tom tvém měl pořádně zapracovat.“ Oba si navzájem vyměnili celou řadu jedovatých urážek, než se Kindan trochu zklidnil. Odmlčel se a zahanbeně se podíval na hněvem zrudlou Nuellu – a náhle si uvědomil, že se mu dýchá špatně, namáhavě. „Nuello, vzduch!“ vyhrkl zděšeně. „Je špatný. Doopravdy špatný, ne jenom zatuchlý. Musíme odtud ihned vypadnout!“ Nuella polkla, zhluboka se nadechla a chvatně přikývla. „Máš pravdu. Příšerně se mi rozbolela hlava a není to jen z tvého hulákání.“ Zazubila se. „Promluv s Kisk.“ „Cože?“ „Pověz jí o tom vzduchu – vysvětlí jí, že si musí zapamatovat, jaké to je,“ naléhala Nuella. „Vlastně jsem doufala, že to tak dopadne.“ „Doufala, vážně?“ „Jistě, abychom mohli učít Kisk,“ potvrdila dívka. „Hele, mluv s ní. Nebo snad musím dělat všechno já?“ Kindan popleskal hlídacím wherem po šíji. „Cítíš ten vzduch, Kisk?“ Zhluboka se nadechl, aby šel příkladem. „Páchne tu špatný vzduch, vid?“ Další nádech. „Špatný vzduch.“ Hlídací wher se nadechl a chraplavě vypustil vzduch z plic. Pak se zamyšleně podíval na Kindana a začířikal: Érvol. „Špatný vzduch,“ opakoval Kindan a opět předvedl nádech. Kisk ho napodobila. Érvol. „Ty ses naučila slovo!“ zvolala nadšeně Nuella. Kindan jí věnoval pohled a byl rád, že ho dívka nevidí. „Nechápu, jak ti érvol může znít jako špatný vzduch.“ „To taky netvrdím. Říkám jen, že ji naučil slovo. Ode dneška víš, že kdykoliv Kisk začířiká érvol, chce tě upozornit na zkažený vzduch.“ Kindan se zatvářil ohromeně. „Ve skutečnosti mě Kisk učí svému jazyku?“ „Pochybuju, že hlídací wheré mají vlastní jazyk. Dokonce ani draci ho nemají – zvuky vyjadřují emoce, ale nemluví. Nepotřebují to, dorozumívají se telepaticky,“ upřesňovala Nuella. „To ovšem neznamená, že vy dva si nemůžete vytvořit vlastní způsob komunikace.“ Natáhla ruku směrem k hlídacímu wherovi, a když ho nahmatala, něžně Kisk

promnula čenich. „Hodná holka.“

„Radši půjdeme,“ připomněl Kindan, „než se mi rozskočí hlava.“

„Vidíš? A ve škole ses učil, že hlava bolívá právě od špatného vzduchu!“ připomněla Nuella vítězoslavně.

„To jsem zjistil díky vlastní zkušenosti,“ povzdechl si Kindan. „Když jsem tenkrát vytáhl vaši rodinu ze zakouřeného domu, hlava mi třeštila kolik dní.“

„No jo,“ vyhrkla Nuella zaraženě. „Máš pravdu. Zapomněla jsem.“

Kindan se mlčky obrátil nazpátek. Vzápětí se mu do dlaně vplížila Nuellina ruka a vděčně ho stiskla. „Děkuju,“ řekla tiše.

Za všechny draky Pernu nemohl Kindan přijít na vhodnou odpověď.

Kapitola 10.

Horký vzduch stoupá, studený zas padá na zemi
termodynamické zákony se nikdy nezmění.

Když se po dvou dnech o jejich dobrodružství dozvěděl Zenor, vzteky se málem pominul. „Tak vy jste tam dolů šli sami! Vždyť jste to mohli odskákat! Co kdyby se vám cestou něco stalo?“

„Věděl o nás Dalor!“ odsekla Nuella stejně dopáleně jako on.

„Hele, s tebou nemluvím!“ zavrčel na ni Zenor.

„Ale já mluvím s tebou!“ vyštěkla Nuella.

Kisk vyrazila ustarané čířík a dloubla do Kindana.

„Nechte toho, oba dva!“ napomenul je klidně Kindan. Hlas mu díkybohu zněl hluboce a nesmlouvavě. A dokonce obsahoval, jak si Kindan uvědomil, když se k němu Nuella se Zenorem polekaně obrátili, tón rozkazu. Potlačil úsměv a ve stejném duchu pokračoval: „Zenore, byli jsme v bezpečí, možná o to víc, že jsme s sebou měli Kisk.“

„Nevycvičený hlídací wher vám zaručil bezpečí?“ rozkřikl se nedůvěřivě Zenor.

„A jak bychom ho podle tebe měli vycvičit?“ otázala se Nuella upjatě. Ruce se jí mimovolně zatínaly do pěstí.

Kindan začal něco říkat, opět zkusil svůj „pánovitý hlas“, ale Kisk do něho dloubla hlavou, zvedla se na zadní, zatřepetala mňavými křídýlky a hrdelně začířkala. Kindan tázavě povytáhl obočí. Kisk celý výstup včetně konečného čířík zopakovala.

„Vy dva, dostaneme společnost,“ upozornil Kindan.

„Jakou?“ podivil se Zenor. „Jak to víš?“

Kindan zvedl ruku. „Draken. Pověděla mi to Kisk.“ Hlídací wher rázně a důrazně zavrtěl hlavou. „Dva drakeni?“ Kisk zuřivě přikyvovala.

„Tys s ní pokračoval ve výcviku!“ zvolala Nuella okouzleně. „Ale jak?“

„No,“ pronesl Kindan rozvážně, „skoro jako by ke mně vysílala představy – ale je to něco jiného. Hádám, že to spíš připomíná komunikaci s ohňovým dráčkem než s drakem. Nebo to bude někde mezi. Ať už je to jakkoliv, Kisk mi to říká tak dlouho, dokud ji nepochopím.“

„Zenore, mohl bys zaběhnout za Harfeníkem a upozornit ho na návštěvu?“

Zenor se ohlédl po Nuelle. „A co s ní? Neměl bych ji dovést zpátky do jejího pokoje?“

„Ani náhodou!“ zavískla Nuella. „Nehnu se odtud!“ Vrhla se ke Kisk a objala hlídacího whera kolem krku.

Zenor vzteky zrudnul, ale Kindan ho konejšivě vzal kolem ramen. „Prosím tě, Zenore, Harfeník o tom chce určitě vědět!“

Zenor našťavaně stiskl rty. „Tak se aspoň schovej, Nuello, aby tě neviděli.“ Nuella odpověděla tím, že s hlasitým úšklebkem si zabořila tvář do wherovy plece. Zenor jen bezmocně sykl a odešel.

„To tajemství už není moje,“ zamumlala Nuella tichounce do Kiskiny tuhé kůže.

„Cože?“ Kindan byl ponořený do myšlenek, snažil se vykoumat, co u nich můžou chtít hned dva drakeni.

„Povídám, že to není moje tajemství,“ opakovala Nuella. „Je tatínkovo. To on si přeje, aby se o mně nikdo nedozvěděl.“

Viš, slepá byla i jeho maminka. Má strach, že se to dědí, že každá dcera, kterou my děti zplodíme, bude také slepá. A navíc se bojí, že před ostatními to z něho udělá slabocha – jako by na tom někomu záleželo! Jako by to byl on, kdo je slepý!“

Kindan vycítil, že Nuella mu to říká hlavně z toho důvodu, že to prostě musí někomu říct. Navíc pochopil, že si to netroufá povědět Zenorovi – že se toho bojí.

Snažil se vykoumat něco, čím by ji ukonejšil. „Ale Larissa –“

„Je ještě moc brzy, abychom měli jasno,“ nenechala ho Nuella domluvit. „Já sama jsem viděla dobře, dokud se mi nepřehoupl třetí Oběh, a potom se během jediného roku všechno rozmazalo a pohaslo.“

„A ví Tarik –“

„Mám dojem, že právě proto ho tatínek trpí u sebe,“ vysvětlovala Nuella. „Má strach, že Tarik bude trousit pomluvy. A bojí se, co se mnou bude dál, jestli se vůbec někdy vdám –“

„Zenor –“

„Pcha, ten!“ odříkla si Nuella. Kisk kolem ní ovinula dlouhý krk a s chlácholivým mrrrgrrl ji hlavou něžně dloubla do ramene.

Kindan, kterému se pod dívčíným vedením výrazně zlepšil sluch, se nešťastně zeptal: „Nuello, ty pláčeš?“

„Kdepak,“ vyprskla Nuella, ale Kindan slyšel v jejím hlase slzy. „Proč myslíš? Jsem v pohodě. A budu v pohodě. A vdávat se nepotřebuju, aby bylo jasno. Umím se postarat sama o sebe. Mám jisté plány, abys věděl.“

„Plány?“ Kindana to zaskočilo. „Jaké plány?“
„Tajné plány!“ zdůraznila Nuella. „Všechno zvládnou, neboj se.“
Kindan si byl skoro jistý, že Nuelliny plány jsou tajné i pro ni samu. Znovu se ji pokusil povzbudit. „Nuello, nadosmrť budu tvůj kamarád. Na mě i Kisk se můžeš vždycky spolehnout.“
„Cože?“ Nuella se odvrátila od Kisk a oťrela si slzičky. „Jak to můžeš slibovat? Co kdyby došlo k závalu nebo tak? Co když oba dva zahynete? Co potom? Copak mi potom můžete pomáhat?“
„My nezahyneme!“ prohlásil Kindan s přesvědčením. „A kdyby nás to zavalilo, s Kisk se dokážeme vyhrabat ven. A potom vykopeme i ostatní. Zenora a Dalora a všechny.“
„Hele, nevytahuj se na Zenora, jo?“ zabručela Nuella načůřeně. Kindan se k ní naklonil a něžně jí setřel slzy z tváří. Jednou rukou mu chytila dlaň a druhou si přejela přes obličej. „Díky,“ zašeptala. „Už jsem v pořádku. To jenom někdy...“ Žalostně protáhla obličej. „Mrzí mě, že nevidím, jak se tváří Zenor, když ho vytočím. Doslova cítím, jak hoří ruměncem – ale to asi každý – ale asi to není ono...“ Odmlčela se a v obličejí se jí objevil nepřítomný výraz. „Právě mě něco napadlo,“ pravila zamyšleně. „Když žár Zenorovy tváře cítím já, neumí to i Kisk?“
„No, já –“
Nuella prudce zavrtěla hlavou. „Ne, takhle to nemyslím. Spíš jestli žár nevidí. Očima.“
„Jestli to nevidí?“ opakoval Kindan užasle.
„No, oči má přece obrovské, nemám pravdu?“
„Aby viděla ve tmě!“ namítal Kindan.
Nuella nepřestávala umíněně vrtět hlavou. „Ale možná že nevidí světlo, ale žár. Horko. A během dne je všechno teplejší, proto jí to připadá, jako by hleděla přímo do slunce.“
„Zajímavá teorie,“ pronesl mužský hlas za jejími zády.

Té noci měla hlídky na starosti Renna. Když se té práce musel Kindan vzdát kvůli péči o hlídacího whera, divže nepukla pýchou. „Nevybral jsem tě kvůli tomu, žeš Zenorova sestra,“ oznámil Renně, když jí ten úkol předával. „Ale z dětí se chováš nejzodpovědněji. Jsem si jistý, že odvedeš skvělou práci.“
Renna si byla jistá, že se jí to daří. Ustanovit hlídky byla dost velká dřina sama o sobě, ale k tomu patřila ještě spousta práce s kontrolováním toho, zda i všichni ostatní konají svou povinnost. Pravidelně se probouzela uprostřed noci a kontrolovala mladší strážce. Občas přistihla někoho při spaní. Vždycky si to vychutnala, protože se tiše připlížila až k lenochovi – většinou šlo o chlapce – a zavřískla mu přímo do ucha.
Dnes večer stála na místě Jori, která se nezvykle dlouho loudala s večerí. Renně to ve skutečnosti nevadilo, milovala pozdní večery na pozorovatelnách. Měla bystré uši a slyšela téměř každé slovo pronesené dole v údolí, které mezi rozeklanými skalními stěnami stoupalo vzhůru v mnohonásobné ozvěně. A navíc měla pod hvězdami úchvatnou vyhlídku na jezero.
Když se nad hladinou prudce objevili dva draci, blahem doslova poskočila. Byli obrovští, v životě nic tak mohutného neviděla – rozhodně byli mnohem větší než Kisk, Kindanův dorůstající wher, a mnohem hezčí. S posvátnou úctou sledovala, jak přelétávají nízko nad domy a přistávají na horském úbočí, odkud sbíhala cesta ke vstupní šachtě do dolu. Dolétl k ní mužský hlas. „J'lantire, a víš to určitě?“
Dívala se, jak oba drakeni seskakují na zem. Draci opět vzletli, zamířili k jezeru a s děsivou rychlostí se z výšky vrhli do vody. Renna se vyděsila, že utonuli, ale za okamžik se prudce vynořili a pohupovali se na ní jako veliké dřevěné vory. Zamrazilo ji v zádech. Noc byla studená – draci musejí mít hodně silnou kůži, aby jim ta voda připadala příjemná. Nebo že by sem přilétli z hodně horkého místa?
„Lolanth vycítil silnou osobnost,“ odvětil draken J'lantir. „J'trel o tom vůbec nepochybuje, M'tale, ale já osobně hádám, že tu bude mladá dívka, která je schopná jet na zlatém drakovi... Ovšem –“
„Ano?“
„Nu, Lolanth mi tvrdil, že ta dívka žije ve věčné temnotě,“ vysvětlil J'lantir. Bylo znát, že tomu nerozumí.
„Je snad ve vězení? V pasti? Hrozí jí nebezpečí?“ naléhal M'tal.
„Nevím. Podle Lolanth je ta dívka v temnotě už delší dobu,“ doplnil J'lantir.
„Snad nechceš naznačit, že je slepá?“ nadhodil M'tal váhavě.
„Možná je,“ přemýšlel J'lantir. „Věčná škoda, takové nadání bez možnosti Zasvětit draka!“
Zamířili nejbližší cestou k pelechu hlídacího whera a jejich hlasy postupně utichaly v dálce.
„Tento Tábor spadá pod Telgar – a D'gan nebude pátrat,“ prohodil M'tal po chvíli. „Myslím, že bychom si to měli nechat pro sebe.“
„Nejspíš máš pravdu,“ souhlasil J'lantir.
„A vida! Už nás čekají!“ rozesmál se M'tal. „Gaminth mi prozradil, že Kisk je zvědavá na tvou Lolanth a ráda by vyšla ven.“
„Nu, přinejmenším nám potvrdila, že se umí domluvit s draky,“ zasmál se J'lantir. „Požádal jsem Lolanth, aby jí vyřídila, že ‚později‘ to bude možné.“
Oba drakeni se shýbli, aby se nízkými dveřmi protáhli do kůlny, a jejich už beztak slabé hlasy se tak dostaly z Rennina doslechu. Dívka se nad vyslechnutým rozhovorem zamyslela tak hluboce, že přestala vnímat i šplouchání draků v jezeře. Na jeden bláznivý okamžik uvěřila, že drakeni možná mluvili o ní, že ona je tou dívkou, která by dokázala Zasvětit zlatého draka. Mysleli tím zlatým drakem snad samu dračí královnu? Nebyla by to nádhra? zasnila se Renna. Ale pak zaslechla M'talovu zmínku, že dívka je možná slepá. Renna si v duchu probrala seznam všech děvčat z Tábora. Nevěděla o žádné, která by byla slepá. Ale třeba měli na mysli Larissu nebo tak. Ale kdyby tomu tak bylo, dumala Renna rozumně, copak by jim to draci neprozradili? Nejspíš je ta dívka někde schovaná – ale copak by někdo dokázal

tak dlouho skrývat člověka? A vůbec, kde by tu člověka schovali? V dole? Zavrtěla hlavou. Ne, to by bylo moc nebezpečné. Jiné místo jí však nenapadlo, a přitom prolezla celý Tábor! Zamyšleně zkrabatila čelo. Byla už všude... S výjimkou prvního patra Natalonovy držby. Zbytek své hlídky strávila Renna v zadumaném mlčení. Dokonce ani nebrblala, když se konečně – s půlhodinovým zpožděním – objevila Jori.

„Nuello, tohle je Pán M'tal, Vůdce Bendenského Weyru,“ oznámil Kindan, když oba drakeni vkročili do přístřešku. Tázavě se podíval na jeho druha. „Můj Pane –“

„J'lantir, jezdec na Lolanth, Velitel letky na Istanském Weyru,“ představil se druhý draken pohotově.

„A ty jsi určitě Kindan,“ pokračoval srdečně a podal chlapci ruku. Kindan jí rychle potřásl. J'lantir se otočil k Nuelle a nabídl pravici i jí. Kindan se k dívce zkusil nenápadně přesunout, aby do ní šťouchl, ale zarazil se, když si povšiml, jak si J'lantir s M'talem vyměnili zamyšlený pohled.

Než ticho stačilo přerůst do trapných rozměrů, Nuella zvedla ruku a J'lantir chvatně popošel kupředu a stiskl ji.

„Já jsem Nuella,“ řekla dívka. Povytáhla tázavě obočí a potom se drakena zeptala: „Ty ses pohnul, je to tak?“

„Ano,“ potvrdil J'lantir. „Jak jsi to poznala?“

„Vycítím to z úhlu tvé ruky,“ vysvětlila. Přistoupila až k drakenovi a zvedla ruku nahoru. „Moc by ti vadilo, kdybych si sáhla na tvou tvář?“ vyhrkla nervózně. „Tak se seznamuji s lidmi.“

„Vůbec by mi to nevadilo,“ ujistil ji J'lantir galantně.

Nuella váhavě zvedla ruku výš, prsty mu zavadila o bradu, objela mu obrys čelisti, rtů, nosu, obočí a čela.

„Jste opálený,“ poznamenala překvapeně. „Copak na Istě je pořád ještě léto?“

„Občas slunce spálí nejhůř kůži právě za podmráčných dní,“ svěřil se J'lantir spiklenecky. „Ovšem v mém případě jde o důsledek létání vysoko nad mraky, kde slunce svítí nepřetržitě. Na Istě se mračna často houfují velice nízko.“

„Ty létáš nad mraky?“ žasla Nuella s bázlívou úctou.

„Jistě,“ přisvědčil J'lantir.

M'tal se postavil vedle druha. „Jsem M'tal,“ představil se Nuelle a nabídl jí ruku. Nahmátla ji, stiskla a s jeho svolením osáhla i jeho obličej.

„Máte na Bendenském Weyru dobrého Harfeníka, můj Pane?“ zeptala se, když skončila.

„Dobrého Harfeníka?“ zamyslel se M'tal. „Samozřejmě, to máme. Proč se ptáš?“

„Mám dojem, že tvoje tvář je uvyklá smíchu,“ odpověděla Nuella. „Tak mě napadlo, že třeba je váš Harfeník hodně zábavný.“

„To je,“ potvrdil M'tal pobaveně. „Musím mu o tvém závěru povědět, určitě mu to udělá velkou radost.“

Nuella honem sklopila hlavu, ale ruměncem tím skryla pouze zčásti.

„Nuello,“ ozval se po krátké odmlce J'lantir, „tvoje teorie o hlídacích wherech je nesmírně zajímavá.“

„Skutečně myslím, že vidí horko, můj Pane,“ přisvědčila Nuella.

M'tal vysvětlil Kindanovi: „J'lantira požádal Vůdce jeho Weyru Crion, aby o hlídacích wherech zjistil co nejvíc. Navrhl jsem mu, že by možná nebylo od věci, kdybyste si vzájemně vyměnili své zkušenosti.“

Kindan přikývl a s novým zájmem se zahleděl na druhého drakena.

„Jak bychom si to mohli ověřit?“ zadumal se J'lantir nahlas.

„Už jsem o tom přemýšlela, můj Pane,“ odvětila Nuella. „Napadlo mě, že kdybychom měli například rozpálený kámen a světlen –“

„Výborný nápad!“ zvolal J'lantir. „A zřejmě bychom měli vzít víc světlenů, jeden matný a druhý zářivý, a také kameny by mohly být rozžhaveny různě.“ Zanedlouho se s Nuellou zabrali do vymýšlení praktických stránek testování wheřího zraku.

„Taky bychom se jí mohli docela normálně zeptat,“ zabručel si Kindan pod vousy.

M'tal se na něho usmál. „Ale pak by ti dva přišli o všechnu legraci.“

„To teda ani náhodou!“ vyprskla Nuella se svou typickou neomaleností, ale hned si přiklopila dlaň na ústa.

„Omlouvám se – chci říct, můj Pane.“

„Takhle se chová úplně ke všem,“ zahučel Kindan.

„Navíc má bystré uši,“ přikývl M'tal se škádlivým ohníčkem v očích. Obrátil se k dívce. „Nuello, pevně věřím, že my čtyři spolu budeme jednat velmi často, takže by snad bylo nejlepší zapomenout na formality a soustředit se na problém – co myslíš?“

Nuella ohromeně vykulila oči a beze slova přikývla.

Kindana to vyvedlo z míry stejně jako ji. „Chcete tím říct, že tě máme oslovovat jménem, můj Pane?“

„Považuju to za nejlepší,“ kývl J'lantir. „Na tohle můj pánování nejsem beztak moc zvyklý.“

„J'lantir tráví většinu času létáním hlavou dolů nebo je někde zalezlý nad knihami,“ vysvětlil M'tal a přátelsky pleskl druhého drakena do zad. Naklonil se k Nuelle a důvěrněji pošeptal: „Jednou se mi doneslo, že na celý týden ztratil svou letku a vůbec si toho nevšiml.“

„Jenom na tři dny,“ opravil ho J'lantir bez mrknutí oka a zazubil se na Kindana. „Ale prošlo mi to, tak co?“

Kindan jen němě zapolykal při představě, že draken ztratil svou dračí letku, ale vzápětí se rozesmál, protože mu svítilo, že se stal obětí vtípku.

„To by se stát nemohlo!“ rozohnila se Nuella vážně. „Draci se přece dorozumívají telepaticky!“

J'lantir jí s úsměvem pohrozil, ale pak si uvědomil, že dívka ho nevidí, takže ji jemně cvrnknul do nosu. „Velmi bystrá připomínka, má Paní.“

Závěsy u vchodu se s šustěním rozhrnuly a vzápětí se objevil Mistr Zist s podnosem naloženým konvicí a hrnký.

„Á, Mistře Ziste, o vás jsem toho už hodně slyšel!“ přivítal ho J'lantir a zamířil Harfeníkovi vstříc. „Jsem J'lantir, jezdec na Lolanthovi, Velitel letky na Istanském Weyru.“

Mistr Zist sklonil uctivě hlavu. „Je mi potěšením, můj Pane.“

J'lantir nad tou obřadností máchl rukou. „Zrovna jsem vaši Nuelle vysvětlil, že u přátel dávám přednost obyčejnému oslovení jménem.“ Vážně se zahleděl do Harfeníkových výrazných rysů a dodal: „A já doufám, že z nás budou dobří přátelé.“

„O tom vůbec nepochybuji,“ přisvědčil Zist rozzářeně. Pak se obrátil k Nuelle. „Za chvíli se tu objeví tvůj otec, aby se pozdravil s drakeny.“

„Nepřeje si, aby o mě někdo věděl,“ svěčila se Nuella hostům. „Prosím, dovolte, abych zůstala schovaná, dokud zase neodejde.“

M'tal i J'lantir si vyměnili ustaraný pohled.

„Nechce, aby to tajemství vyšlo najevo,“ doplnil Kindan. „Mistr Zist mi vysvětlil, že někteří lidé cítí potřebu udržet věci v tajnosti.“

M'tal se tvářil vážně. „Tajemství nikdy nevede k ničemu dobrému.“

„Prosím!“ žadonila Nuella. „Moc by mu to ublížilo a taky by se na mě hněval.“

J'lantir se ohlédl po druhovi a M'tal neochotně přikývl. „Prozatím tvoje tajemství zachováme, Nuello,“ slíbil a úkosem se podíval po Harfeníkovi. „O tomhle si s vámi chci později promluvit v soukromí, Mistře Ziste.“

Harfeník přikývl. „Sám z toho tajemství nejsem nijak nadšený,“ pravil, „ale podle mě není v dané chvíli příliš na škodu.“

J'lantir mávl na Nuellu, ale hned se zatvářil soucitně a vybědl ji: „Běž se tedy schovat. Dáme ti vědět, hned jak bude pryč.“

„To nebude třeba,“ zasmála se Nuella a zalezla si pod hromadu slámy v koutě přístřešku. „Až bude odcházet, uslyším to.“

Zanedlouho se dostavil Natalon, ale zdržel se pouze tak dlouho, aby si s hosty vyměnil zdvořilé pozdravy. Rychle vytušil, že drakeni chtějí s Kindanem a Kisk pracovat o samotě, takže se rozloučil tak rychle, jak jen bylo společensky únosné.

„Mohl bych vám z kuchyně dát poslat občerstvení, mí Páni,“ nabídl na odchodu.

M'tal se tázavě podíval na Kindana, který dychtivě přikývl.

„To by bylo skvělé, Horníku Natalone,“ přijal nabídku M'tal. „Ale ať nepřipravuji nic zvláštního, nechceme obtěžovat.“

„Mohl bys nám poslat i několik rozpálených cihel?“ požádal ještě J'lantir.

Natalon ustaraně sraštil čelo. „Je-li vám chladno, můj pane, je tady ohniště, můžeme v něm zatopit.“

„Ne, to nebude nutné,“ odmítl draken. „Cihly postačí, pokud to je možné.“

„Můžu je donést!“ nabídl se Zenor.

„Ty přece máš spát!“ pokáral ho Natalon a pohrozil mu ukazováčkem. „Zítra tě čeká směna v dole a unavený mi nebudeš k užitku!“

Chudák Zenor vypadal tak zdrceně, že Natalon se neubrnil úsměvu a nakonec shovívavě potřásl hlavou. „Kromě toho není jisté, jestli má Kindan zájem o dalšího hosta.“

Zenor upřel na Kindana prosebné oči.

„Budu moc rád, když Zenor zůstane, můj Pane,“ vyhrkl Kindan bez váhání.

Natalon oslovil drakeny: „Pokud vám to tedy nebude proti mysli, soudím, že věci prospěje, když se s poznatky o hlídacích wherech seznámí ještě další osoba.“

„Pochopitelně!“ M'tal mávl rukou na znamení, že celá záležitost nestojí za řeč. „A navíc, víc těl to tady lépe zahřeje.“

J'lantir důležitě přikyvoval.

„Tak dobrá,“ souhlasil Natalon. „Ale ne déle než hodinu, Zenore – pokud naši hosté nerozhodnou jinak.“

„Ano, prosím,“ vydechl Zenor, který se tvářil šťastně a současně trochu utrápeně.

„Tak pojď se mnou,“ vybídl ho Natalon. „Chtěl jsi sem donést ty cihly.“

Zenor kývl a doprovodil hlavního horníka do jeho držby.

„Ale stejně, vždyť se jí můžeme rovnou zeptat,“ připomněl Kindan, sotva osaměli.

„Zeptat se koho a na co?“ zajímal se Mistr Zist. Kindan začal líčit Nuelliny názory. Dívka je pak ještě upřesnila a tím dala podnět k zahájení bouřlivé diskuse.

„Pravda je,“ promnul si Harfeník zamyšleně bradu, „že lidské tělo vyzařuje spoustu tepla.“

„Takže ty máš na mysli jednoduchý pokus s lidským tělem a světlenem?“ ujist'oval se J'lantir.

Kindan vytáhl z držáku světlen a zvedl jej do výšky.

„Kisk, co ti připadá zářivější, já nebo ten světlen?“

Hlídací wher zaváhal a pak tlamou dloubnul Kindana do břicha.

„Vida, já to беру jako odpověď!“ prohlásil M'tal.

„Hmmm,“ zabručel J'lantir a zadumaně sevřel rty. „Nu, potvrdili jsme si tím hlavně jedno – že hlídací wherové jsou mnohem chytřejší než ohňoví dráčci.“

„A taky trpělivější,“ doplnil Mistr Zist suše. „Doufám, že Zenor přinese něco k snědku i pro ni.“

„Právě jsem ji nakrmil,“ ozval se Kindan a oslovil Istanského drakena: „J'lantire, víš něco o tom, kolik by správně měli dostávat krmení?“

„Přiznám se, že sbírat informace o hlídacích wherech jsem začal teprve před čtrnácti dny,“ vysvětlil draken. „Domluvil jsem si setkání s Mistrem Aleesou – z jeho hlasu se dalo odhadnout, jak jednání s jízlivou Paní Wherů probíhalo – „a rozhodl jsem se, že bude lepší obrátit se k jiným metodám a pramenům.“

Mistr Zist dusil smích v dlani a J'lantir ho odměnil přátelským pokývnutím.

„Samozřejmě jsem si promluvil i s hlídači wherů na Istanské Držbě,“ pokračoval draken. „Dost mě zaskočilo zjištění, že v Harfenické Sini mají o hlídacích wherech pramálo informací, echm, tedy poučných balad.“

„Pokud mohu soudit, tak neexistuje nic,“ souhlasil Mistr Zist.

„Crion rozhodl, že vzhledem k blížícímu se Míjení bude prospěšné shromáždit i ty sebemenší údaje, které by nám mohly být užitečné při péči o draky během Spadu Vlákén,“ vysvětloval J'lantir. „Mne pověřil sháněním údajů o hlídacích wherech.“

„Když jsem J'lantirovi prozradil, že Gaminth se dokáže domluvit s Kisk,“ M'tal kývl směrem k pozorně naslouchajícímu hlídacímu wherovi, „požádal mě o svolení pozorovat ji s námi.“

„Nejsem si jistý, jestli se mi ještě někdy naskytne příležitost pracovat s wheřím mládětem,“ doplnil upřímně J'lantir.

„Kisk těžko můžeme považovat za mládě,“ namítl Mistr Zist.

„Už jí byly čtyři měsíce,“ podpořil ho Kindan.

„Za dva týdny a tři dny jí bude pět měsíců,“ upřesnila Nuella.

„Nejmladší hlídací wher, jakého jsem v posledních třech Oběžích viděl,“ prohlásil J'lantir a obrátil se na M'tala: „Myslíš, že dospívají rychleji než draci?“

M'tal přikývl. „Předpokládám to.“

„Nejspíš máš pravdu,“ zamyslel se J'lantir. Došel k hlídacímu wherovi a nastavil ruku s dlaní obrácenou nahoru, aby si ji Kisk mohla očichat.

„Všechno je v pořádku, Kisk,“ konejšil ji Kindan. Kisk natáhla hlavu dopředu, opět očichala J'lantirovu dlaň a ostýchavě ji olízla.

„Smím si na tebe sáhnout?“ otázal se J'lantir hlídacího whera a zlehka se zdvořile uklonil. Kisk na něho zafuněla. J'lantir se ohlédl po Kindanovi. „Je to souhlas?“

Kindan přisvědčil: „Je, ale co kdyby s ní promluvil tvůj drak?“

„Měla by radost,“ souhlasila Nuella.

J'lantir se rozzářil nadšením. „Výborný nápad!“ V obličeji se mu rozlil nepřítomný výraz typický pro drakena, domlouvajícího se s drakem. Kisk ho uznale sledovala, pak sebou mírně škubla a začířkala, nejprve překvapeně, potom blaženě. Přistoupila až těsně k J'lantirovi, nastrčila mu rameno pod vztaženou dlaň a ještě se po něm ohlédla, aby se ubezpečila, že takhle to je správně.

Skupinka diváků vyprskla smíchy.

J'lantir ji začal hladit, pozorně jí prohmatával každý sval a jemně prozkoumával tvar a zakřivení zad, břicha, hlavy a ocasu. „Je stejná, a přece jiná,“ bručel si přitom. Podíval se na M'tala. „Všichni hlídací wherové jsou zřejmě mnohem svalnatější než draci.“

„Také jsem si všiml,“ potvrdil M'tal.

J'lantir zkusmo sáhl na Kiskino křídlo, zaváhal a přednesl prosbu: „Lolanth, prosím tě, požádej Kisk, ať roztáhne křídla.“

Kindan pochopil, že draken oslovil Lolanth nahlas hlavně z toho důvodu, aby všechny přítomné upozornil, co Kisk udělá.

Hlídací wher šťastně začířkal a rozpráhl křídla.

„Má je hrozně zakrslá,“ poznamenal J'lantir a zeptal se Kindana: „Ty tedy tvrdíš, že tvůj otec skutečně létal?“

„Bylo to pozdě v noci,“ připomněl Kindan.

„K nevěře!“ žasl J'lantir. „Nikdo, dokonce ani Mistr Aleesa, se mi nezminil, že by hlídací wherové uměli létat.“

„Jak se zdá, Harfeníci nejsou jediní, kdo zapomněl všechno o hlídacích wherech,“ prohodil M'tal se škádlivým pohledem na Mistra Zistu, ale ten pouze mlčky pokrčil rameny. Draken se obrátil zpět k J'lantirovi:

„Zajímalo mě hlavně to, jestli můžeme hlídací whery naučit domluvat se s našimi draky.“

„Ale copak Kisk právě nemluvila s Lolanth?“

„No ano, ale jenom reagovala na to, co jí řekla Lolanth. Ale umí Kisk oslovit konkrétního draka jménem? Například v naléhavé situaci?“

J'lantir se zamyslel a náhle upřel na Vůdce Bendenského Weyru užaslý pohled. „Aby nás hlídací wherové mohli varovat před Spadem? Geniální nápad! Kdoví, třeba právě proto je vypěstovali —“

„To nepůjde!“ skočila mu do řeči Nuella.

„Prosím?“ zarazil se J'lantir.

„Hlídací wherové jsou noční tvorové,“ připomínala Nuella. „Varovat během dne by mohli jen těžko.“

„Ale v případě ohrožení...“, nevzdával se J'lantir.

M'tal zavrtěl hlavou. „Ne, ani tehdy ne,“ řekl.

„Ale v noci by nás varovat mohli!“ zdůraznil Kindan.

M'tal přikývl. „To by bylo velmi užitečné. A navíc by mohli podávat zprávy o počasí.“

„Báječné!“ souhlasil J'lantir.

„Pro menší a odlehle držby by bylo velkým dobrodíním, kdyby v případě potřeby mohly rychle požádat o pomoc,“ ozval se Mistr Zist.

„A na řadě držeb, které teď byly zavalené sněhem, hlídací wherové byli!“ vzpomněl si M'tal. Oči mu zesmutněly.

„Kdyby je měli vycvičené k tomu, aby se domluvili s našimi draky, mohli jsme zachránit spoustu životů.“

„Takže všichni se shodneme,“ prohlásil J'lantir rázně, „že to vypadá jako slibná možnost, jejíž důsledky by pro nás měly velký význam. Kdy začneme?“

„Co nejdřív,“ rozhodl M'tal a kývl na Kindana. „Pokud ti to nevádí. Kindane. Vím, že se potřebuješ prospat —“

Kindan se hlasitě rozesmál. „Teď už v noci nespím!“

M'tal se nesmál. „Ale já ano. A noc nastává v mém Weyru o řadu hodin dřív než tady.“

„V mém jakbysmet,“ doplnil J'lantir žalostně. „Ale přesto věřím, že se mi podaří vmáchnout si do rozvrhu chvilku času na spolupráci s Kindanem i bez toho, že bych tím do Istanského Weyru nastolil anarchii.“

„To ty nemůžeš,“ připomněl Mistr Zist M'talovi.

„Ale vždyť co nevidět přijde jaro,“ namítal M'tal. „Pokud do té doby vycvičíme Bendenské hlídací whery, zachráníme mnoho lidských životů.“

„Tak dobrá,“ rozhodl J'lantir. Pohlédl na ostatní. „Jak to vypadá, mluvit s draky musíme naučit nejen Kisk, ale i ostatní hlídací whery a jejich pány.“

„Podle mě to Kisk umí už docela dobře,“ pochlubila se Nuella. „Chci říct, že Kindanovi ohlásila váš příchod i kolik vás je –“

„A jak Kindan pochopil, co mu povídá?“ vyzvídal Flandr zvědavě.

„Víte, zkrátka mi to najednou bylo jasné,“ vysvětlil Kindan.

„Tohle umějí i ohňoví dráčci,“ vzpomněl si Mistr Zist. „Aspoň s některými ze svých pánů.“

„Pravda,“ souhlasil J'lantir. „A hlídací wherové jsou podle všeho inteligentnější, šikovnější. Mám v úmyslu vycvičit hlídacího whera – a s ním i Kindana – aby přesně věděli, co sdělují sobě navzájem i drakům.“

„To by bylo vynikající!“ zaradoval se M'tal upřímně.

„A potom bych metodu toho výcviku použil i u ostatních hlídacích wherů a jejich pánů,“ doložil J'lantir.

„Předpokládám, že do práce zapřáhnete i Harfeníka,“ utrousil Mistr Zist suše.

„Taky budu pomáhat!“ hlásila se Nuella dychtivě. Kindan jen mlčky potřásl hlavou. Kupodivu, vývoj událostí ho v nejmenším nepřekvapil.

V průběhu nadcházejících dní vedla Nuella s J'lantirem bezpočet porad a vášnivých diskusí o nejlepších způsobech výcviku hlídacího whera a o slovní zásobě, které je zapotřebí k srozumitelné komunikaci mezi pánem a hlídacím wherem. Shodli se v tom, že Kisk musí umět drakovi sdělit, kdo je a kde je, že se musí naučit komunikovat s konkrétním drakem jeho oslovením a musí znát slova typu „nebezpečí“, „ohně“, „pomoc“, „léčitel“ a „potopa“. Málem se pohádali při rozhodování, zda je pro Kisk důležitější umět číslice nebo říkat „hodně“.

Kindan si během jejich dohadování připadal skoro zbytečný. Vždycky se chvíli přeli, pak se dohodli na jistém bodě a přešli k dalšímu problému. Přestávku dělali pouze v případech, když po Kindanovi chtěli, aby Kisk něco udělala, nebo hůř, když se zajímali o jeho názor na věc, na které se nedokázali shodnout – Kindan se velmi brzy naučil postupovat diplomaticky – a pak pokračovali v zarputilém vytahování vlastních argumentů.

Většina nočních debat končila tím, že Nuella usnula stulená vedle Kisk, J'lantir se rozloučil ještě před prvním kohoutím zakokrháním a Kindan samou únavou nebyl schopný jediné kloudné myšlenky.

Po skončení třetího večera J'lantir oznámil, že teď se musí nějakou dobu zdržet ve Weyru, aby podal hlášení svému Vůdci, promluvil s drakeny ze své letky a trochu si odpočinul. Nuella se zatvářila tak zdrceně, že J'lantir se neudržel a konejšivě ji objal.

„Žádný strach, vrátím se,“ ujistil ji.

Kindan pochopil, že Nuella tak zesmutněla z toho důvodu, že práce s Kisk a J'lantirem jí přinášela spoustu nebývalé zábavy a vzrušení. Předem odhadl, že bude znuděná a pořádně mrzutá, dokud se draken opět neobjeví.

„J'lantire,“ vytykal se Kindan s otázkou těsně předtím, než se draken rozloučil, „myslíš, že dokážeme Kisk vycvičit, aby cestovala mezimezím jako draci?“ Tahle záhada mu vrtala hlavou už řadu dní.

„Hmmm,“ broukl J'lantir uvažlivě. „Když to zvládnou ohňoví dráčci, nevidím jediný důvod, proč by to nezvládl i hlídací wher.“

„To nejde,“ zamumlala Nuella rozespale. Kindana její poznámka překvapila, myslel, že už spí. „Musí se dívat, kam letí, a viděl by jen horko,“ vysvětlila.

„Takže co s tím?“ rozhodil Kindan zoufale rukama.

„Aha, už vím, jak to Nuella myslí,“ kývl J'lantir. „Draken musí vyslat k drakovi konkrétní vizuální představu. Nu, a to musí dokázat i pán hlídacího whera.“

„No, a žár přece nikdo nevidí!“ potvrdil Kindan zachmuřeně.

„Já si ho umím představit,“ mumlala Nuella, přitulená ke Kisk.

„Proč tě to vlastně zajímá?“ vyptával se J'lantir chlapce.

„Kdyby hlídací wheri uměli cestovat mezimezím, dokázali by zachraňovat lidi, vytáhnout je ze závalu a podobně,“ objasnil Kindan.

„Vynikající nápad, Kindane,“ souhlasil J'lantir. „Opravdu vynikající. Věčná škoda, že nebude fungovat.“

„Jo, jo, prima nápad,“ zívla Nuella a přitulila se blíž ke Kisk.

„Ale stejně děkuju,“ zahušel Kindan a lehl si na slámu vedle dívky a hlídacího whera.

J'lantir se sklonil a prohrábl mladíčkovi čupřinu. „Ale musím uznat, že ti to myslí, Kindane.“

Kindan správně uhodl, že během drakenovy nepřítomnosti Nuella bude mrzutá. Pár dní se ji poctivě snažil rozveselit, trpělivě si nechal líbit její nekonečné špičkování, a nakonec ji přesvědčil, aby se vypravili na další výcvik do dolu.

„Ale jediné když ti nebude vadit, že prozkoumáme úplně všechno!“ kladla si Nuella podmínky. Kindan proti nim nic nenamítal, takže rozhodla: „Půjdeme tam, až zmizí všechny směny.“

Horníci pracovali v dole pouze tři dny z každého sedmidenní. Dva další dny trávili tříděním a pytlouáním vyrubaného uhlí, kácení stromy na výrobu podpěr a podobně. Zbývající dva dny měli volno určené k odpočinku, ovšem s tou výjimkou, že všichni museli pomáhat s pracemi v Táboře, například dritit štěrk a zpevňovat jím cesty, vyrábět nábytek a opravovat domy.

Jedinou část dolu, kde lidé pracovali nepřetržitě, byly pumpy vhánějící dovnitř proudy čerstvého vzduchu. Natalon by nikdy nedopustil, aby se ve štolách nashromáždil špatný vzduch. Jednak by to horníkům znemožnilo návrat na povrch, jednak by se plyn unikající z obnažených uhelných vrstev mohl nashromáždit v „kapsách“ a nakonec způsobit mohutný výbuch, jako byl ten, který zabil Kindanova otce a bratry.

„Začneme se štolou, kterou teď proráží Tarik,“ navrhla Nuella, sotva se spustili do dolu. Naštvaný Dalor zůstal v držbě, aby hlídal vchod do tajné chodby.

Kindan okamžitě souhlasil, takže od výtahové šachty odbočili na sever a zamířili k Druhé ulici. Kindan už zvládl počítat kroky a současně i přemýšlet, a dokonce i mluvit – hlavně díky bolestivým šťouchancům od Nuelly, kdykoliv na to zapomněl.

„Tady dole jsi ještě slepější než já, Kindane!“ rozkřikla se Nuella, když se musel naposledy přiznat, že na počítání zapomněl. „No jasně! Ode dneška budeš nosit pásku přes oči! Pak se buď utlučeš o stěny, nebo se konečně naučíš spoléhat na Kisk a svoje počítání!“

Podala mu umatlaný šátek, který jí měl posloužit jako ochranná maska proti oblakům prachu. „Uvaž si to.“

Kindan se bránil, ale Nuella ho usadila: „Hele, a co kdyby došlo k závalu nebo kdyby náraz zhasly všechny světleny? Co by sis potom počal? Když budeš znát počet kroků a nebudeš mít ze tmy strach, nezapaneleješ a nakonec dokážeš pomoci i ostatním.“

Kindan uznal, že Nuella má pravdu. Od té chvíle si hned poté, co dole vystoupili z výtahu, uvázal šátek přes oči, a kupodivu, až na skutečně parádní modřiny na holeních, se štolami pohyboval bezpečně a bez újmy. Modřiny vybledaly současně s tím, jak se učil správně počítat a využívat paměť. Tajně však přiznával, že jeho vnitřní mapa dolu se vedle Nuelliných neuvěřitelně podrobných znalostí zdá doslova k smíchu.

Nyní Kindan jemnými doteky ohmatával výdřevu – než se to naučil, musel si vytáhnout hezkou řádku třísek – a postupoval vpřed s plavnou sebejistotou, která vzdáleně připomínala Nuellin styl chůze.

Na Druhé ulici, což byla šachta ražená Tarikovou směnou, si Kindan ohmatával a zkontroloval podpěry po obou stranách vchodu do nové chodby. Nuella trpělivě čekala, protože podobnou kontrolu zvládla díky svým citlivějším prstům rychleji.

„Hotovo!“ oznámil Kindan a pustil se kupředu. Pravou rukou se zlehka dotýkal stěny a odpočítával kroky, aby zjistil vzdálenost mezi jednotlivými podpěrami. Po čtrnácti krocích – neboli po deseti metrech – měl narazit na první soubor podpěr, ale nic nenašel. Zmátlo ho to. A při jednadvacátém kroku se už vyděsil.

„Našla jsi nějaké podpěry?“ zeptal se Nuelly, která šla štolou po jeho boku a dotýkala se její levé stěny.

„Nenašla,“ vydechla Nuella ustaraně. „Neměli bychom se vrátit a zkusit to znovu?“

Kindan potlačil nutkání sundat si z očí šátek. Uvědomil si, že Nuella by to zachytila sluchem, šustění látky by ji zaručeně prozradilo.

„Jistě,“ přisvědčil a spustil ruce k bokům.

Nuella se zahihňala. „Chtěl sis sundat šátek, vid?“

Odpověděl jí pouze Kindanův povzdech. Odpočítal kroky zpět ke vchodu do štoly, obrátil se a opatrně postupoval vpřed a znovu hledal výdřevu. Po devíti krocích se zastavil.

„Něco jsem tu nahmatal, ale nepřipadá mi to jako pořádná podpěra,“ poznamenal. Dřevo bylo tenké, a když po něm vyjel rukou nahoru, objevil jen netypicky slabý stropní trám.

„Ano, trám není dost silný,“ souhlasila Nuella. „Dokonce ani dost široký.“

„Sotva poloviční, možná i jenom čtvrtinový,“ potvrdil Kindan.

A jak se přesvědčili, stejné to bylo po celé délce tunelu. Kindana se zmocňovalo stále větší zděšení. Po obou stranách ulice vybíhaly boční třídy – bylo jich víc, než by očekával původně.

„Skoro se zdá, jako by Tarik začal těžit načisto,“ poznamenal. Z hovorů ostatních horníků v Táboře už věděl, že před zahájením těžby „načisto“ – čili s vyrubáním přepážek, které drží skalní nadloží – je třeba celý důl podrobně prozkoumat a sestavit pečlivý plán, aby při náhlém závalu či zborcení nedošlo k zablokování hlavních šachet sloužících k úniku horníků či příchodu záchranářů. „To je zlé,“ zabručel.

„Je,“ kývla Nuella. „Tatínek o tom jistě neví – nikdy by to nedovolil.“

S nervy napjatými k prasknutí pokračovali v průzkumu Druhé ulice a všech jejích vedlejších tříd. Nuella nic nenamítala, když Kindan navrhl, že při příští návštěvě dolu prozkoumají První ulici.

Kindan nezapomněl na svůj původní nápad, že hlídací wheři by mohli zachraňovat lidi v ohrožení. Při každé příležitosti se snažil otestovat Kiskiny schopnosti či naučit ji něco nového.

Když se však zmínil, že by se rád přesvědčil, zda umí vyhrabat zasypané tělo, Nuella mu ten pokus zadržela.

„Hele, nepředstavuji si nic horšího, než že bych na sebe nahnul trochu uhlí a Kisk by mě vyhrabala,“ hájil se, když jeho návrh neschválila.

„A co kdyby se ti něco stalo?“ zlobila se. „Co bys dělal pak?“ Navzdory Kindanovým argumentům se za všechny draky Pernu nedala zviklat. Ale nejvíc ho překvapilo, že Kisk se postavila na Nuellinu stranu – najisto by čekal, že hlídací wher se bez odporu podřídí jeho příkazům.

„Tak jo, dobrá, vy holky jste vyhrály,“ zabrumlal nakonec, čímž si od Nuelly vysloužil ostrý dloubanec do žeber.

„Nejde o to, že jsme holky, ty mouro, ale že se řídíme zdravým rozumem,“ zavrčela a s povzdechem dodala: „Jestli to chceš mermomocí vyzkoušet, tak první pokus provedeme v Kiskině přístřešku, a ne v dole, platí?“

Kindan zdráhavě souhlasil.

Kindan s Kisk doprovodili Nuellu bezpečně do prvního patra držby a sami se vrátili do přístřešku. Kisk stále ještě nepřešla hravá nálada. Unavený Kindan se smířil s nevyhnutelným úkolem hlídacího whera unavit, takže se rozhodl

zahrát si s ním upravenou verzi hry na schovávanou. Zalezl si pod slámu, což mu dovolilo na chvilku si lehnout a skoro si i zdřímnout, zatímco Kisk po něm pátrala.

Šlo jí to báječně. Kindan si při schovávání dával pozor, aby k němu stála vždycky zády, a napomínal ji:

„Neposlouchej!“ Samozřejmě moc nevěřil, že Kisk nepodvádí. Po nějaké době začal sbírat kamínky a házet je různými směry, aby zmátl její sluch.

Vada celého plánu však spočívala v tom, že i když se schoval sebelíp, stejně jí musel říct, kdy může začít s hledáním, a zvuk jeho hlasu pak jeho úkryt prozradil. Po pár pokusech objevil řešení: Signálem ke startu bude kámen hozený na závěs kryjící dveře. Jakmile to Kisk zaslechne, smí se pustit do pátrání.

Hra naráz získala na zajímavosti, protože Kisk trvalo déle, než ho nakonec našla.

Při druhém pokusu, když hodil poslední kámen na závěs, Kindan ze všech sil stiskl víčka k sobě, začal dýchat hodně mělce a snažil se nemyslet na nic než na tmu, aby se co nejvíc splýnul s hlinou pod slámou.

A jak tam ležel, unavený a ospalý, začal dřímát.

A právě v té chvíli, na samé hranici spánku, se Kindana zmocnil dojem, že cosi vidí – planoucí tvar, připomínající tělo stulené do co nejmenšího klubička, navlas jako byl on. Ale ne, opravil se ohromeně, vždyť to jsem já.

Zaslechl tiché pleskání Kiskinych tlap, jež se k němu blížily. Vnitřním zrakem sledoval, jak se tvar přibližuje, jak se hlava rýsuje stále zřetelněji – ale místo obličeje je jen duhová šmouha – a pak všechno zmizelo v zářivých gejzírech oranžově žlutých plamenů, jež tvar pohltily. Cítil, jak horní vrstvu slámy jemně ovívá Kiskin teplý dech – v naprosto stejném rytmu jako šlehání plamenů v jeho mysli.

Kisk šťastně vykvikla.

Rozesmál se, otevřel oči a vyskočil zpod slámy, aby hlídacího whera pevně objal kolem krku. „Tys mě našla!“ zajásal. Láskyplně ji sevřel pažemi. „Jsi šikovná holka, šikovná!“

„Popiš mi to ještě jednou!“ naléhala druhý den večer Nuella. „Přesně mi pověz, co jsi viděl!“

„Ve skutečnosti to nejde,“ bránil se Kindan. „Zkrátka, všechno svítilo jako plameny –“

„Co to znamená?“

Kindan zamyšleně ohrnul horní ret. „Dívala ses někdy na něco hodně zářivého – echm, když jsi byla malá?“

„Na co třeba?“ vyptávala se Nuella nespokojeně.

„Třeba přímo do slunce,“ vyhrkl v náhlém osvětlení. „Nebo do ohně.“

Pokrčila rameny. „Možná.“

„No, já ano,“ pokračoval Kindan. „A když jsem potom zavřel oči, pořád se mi před nimi rýsoval ten zářivý tvar. Nejdřív je oslnivě bílý a pozvolna vyhasíná do žluté, oranžové, rudé, zelené, modré...“

„Pokračuj.“

„Tak, bylo to navlas stejné, tedy až na to, že jsem viděl všechny barvy naráz a bílá představovala ten nejmenší kousek, uprostřed, a byla obklopená různobarevnými kruhy, od žluté až po modrou.“

Nuellin obličej zjhl toužebným výrazem. „Myslíš – myslíš, že Kiskiny představy bych mohla vidět i já?“

„Můžem to zkusit,“ prohlásil Kindan. „Co ty na to, Kisk? Uměla bys ukázat Nuelle, cos viděla v duchu, když jsi mě hledala?“

Kisk se koukla z jednoho na druhého a zvesela a souhlasně začířkala.

„Vážně?“ vydechla Nuella okouzleně. Skoro bojácně přivřela oči a pak víčka stiskla křečovitě k sobě.

„Jdu se schovat!“ oznámil Kindan. Kisk se k nim poslušně obrátila zády. Okamžik poté, co Kindan hodil kámen na závěs, zaslechl Nuellino vyjeknutí.

„Kindane, dej si loket před obličej,“ požádala příškrčeně. Chlapec vyhověl, i když kvůli tomu musel odhrnout ochrannou vrstvu slámy. „Och! A teď i druhou paži!“

Kindan poslechl, a potom rozpustile zvedl obě paže nad hlavu a potřásl sepjatýma rukama.

„Tys zvedl paže nahoru!“ vykřikla Nuella. „Máš propletené ruce – u Faranthova Vejce, já tě vidím!“

Kindan se posadil a zůstal na ni užasle zírat. Ze zavřených očí se jí lily potoky slzí a stékaly po tvářích.

Hned následujícího dne začal s Nuellou cvičit Kisk ve vyhledávání lidí pod sutinami. Zařídili se podle Nuellina návrhu a pro začátek se spokojili s obyčejným hledáním konkrétních osob. Kisk hra úžasně bavila, takže postupně našla Nuellu, Kindana, Zenora, Dalora a Mistra Zistu – a to navzdory tomu, že Dalor a Mistr Zista leželi každý ve své posteli a spali, Dalor unavený po příchodu ze směny.

„Dalor se nedostane do dolu o nic víc než já,“ žaloval Zenor, než se odešel vyspat. „Oba děláme pořád u pumpy.“

„Vsadím se, že Tarik by tě dolů vzal,“ ozvala se Nuella.

Kindan po ní střelil polekaným pohledem.

„Možná bys měl požádat o přearžení do jiné směny,“ pokračovala vábivě.

„K Tarikovi?“ zamyslel se Zenor a potřásl přitom hlavou. „Když já nevím...“

„Jak chceš,“ pokrčila Nuella rameny. „Tak buď přestaň brblat, nebo přejdi do Tarikovy směny.“

„Co tím vlastně sleduješ?“ zeptal se Kindan hned po Zenorově odchodu.

„Pamatuješ si, jak tě vyděsily ty podpěry v Tarikově šachtě?“ otázala se Nuella a ani nečekala na odpověď. „Pochop, že my o tom tatínkovi říct nemůžeme, protože bychom museli přiznat, že jsme tajně vlezli do dolu. Ale kdyby tam s Tarikem sfáral Zenor, pak by tu odbytou výdřevu uviděl on a mohl by tatínka varovat.“

Když Zenor oznámil, že se nechal přearadit do jiné směny, Kindan a Nuella poctivě utajili svou radost, ačkoliv Zenor se radoval stejně jako oni – i když z jiného důvodu. „Nejlepší na tom je,“ mnul si blaženě ruce, „že nebudu muset ráno

krmit mřnata! A Regellan si dokonce myslí, že na naší výměně vydělal, dokážete si to představit?“

„Takže máme vyhráno!“ prohlásila Nuella spokojeně, když se toho večera objevila v přístavku. Kindan se zadíval na závěs za dívčinými zády, který se s šustěním uzavřel.

„Copak tě nepřivedl Mistr Zist?“ podivil se.

Nuella mávla rukou, jako by se o takové hlouposti nehodlala ani bavit. „Ne, přišla jsem sama.“

Kindan povytáhl obočí. „A není to nebezpečné? Co kdyby tě někdo zahlédl?“

„No, tak by buď pozdravil, nebo by si mě nevšímal!“ vybuchla podrážděně. „Ale vzhledem k tomu, že mi nikdo nic neřekl, tak si mě nejspíš nikdo nevšímal!“ Přihladila si plášť a z hlavy odhodila kapuci. Posadila se do slámy. „Tohle oblečení si do dnešní plískanice bere jistě každý!“

Nuella měla pravdu. Současná zima byla neobvykle krutá a mrazivá, a to se dostala sotva do půlky.

„Jaro přijde co nevidět,“ zkusil ji uchlácholit Kindan.

„Co nevidět! A jak jsme daleko s výcvikem?“

Kindan nechápal, proč se dívka tak rozčiluje.

„Čekáme tady přes měsíc a nedostali jsme sebekratší vzkaz – a za chvíli máme jaro,“ pokračovala, „a co je s těmi lidmi? Se všemi, kvůli kterým si M'tal dělal starosti? S těmi, které postihnou jarní záplavy?“ Ze všech sil se snažila svůj vztek ovládnout. „Pochop, slibovala jsem si, že budu pomáhat i já.“

Nešťastně zkrabatila čelo. „Ale nic se nestalo. A já vůbec nejsem k užítku.“

„Pomáhala jsi mně,“ připomněl Kindan mírně. Kisk věnovala Nuelle něžné čířík a popošla k ní, aby ji hlavou dloubla do ramene a ujistila ji o své oddanosti. „A taky Kisk. Bez tebe bychom nevěděli ani polovičku toho, co jsme zatím zjistili. Brzy budeme připraveni pracovat v dole a –“

Nuella si pohrdavě odfrkla. „No jasně, půjdete do dolu, ale co pak? Co budu dělat já? „Děkujeme pěkně, Nuello, moc jsi nám pomohla, ale teď si zase hezky zalez do svého pokoje. A nikomu nelez na oči!“ Při posledním slově se jí zlomil hlas. Honem si zaryla obličej mezi kolena.

Kindan si za nic na celém Pernu nedokázal vzpomenout na vhodnou odpověď. Ticho se mezi nimi prodlužovalo donekonečna. A když chlapec konečně otevřel ústa a chtěl promluvit, Nuella zvedla ruku, aby ho zarazila, a kývla směrem k závěsu na dveřích.

„Klidně pojďte dovnitř,“ prohlásila hlasitě. „Už jsi toho stejně slyšela spoustu. Je mi to jedno.“

Po chvílce závěsy zašustily a v matné záři světlenů se objevila drobná postavička.

„Jú, ty vypadáš přesně jako Dalor!“ vypískla postavička. Byla to Renna.

Nuella popotáhla, nabrala si do nosu pach nově přichozí osoby a bez váhání pokývala hlavou. „Tys určitě Zenorova sestřička,“ řekla. „Voníš hodně jako on.“

„Ano, je to Renna,“ potvrdil Kindan. Váhavě zatěkal očima mezi oběma dívkami. „Neměla bys být na hlídce?“

„Měla,“ řekla Renna. „Ale Jori mi chvíli dluží.“ Obrátila se k Nuelle. „Zahlídla jsem, jak sem někdo míří od držby, a tak –“

„Tak jsi šla za mnou, protože jsi myslela, že jsem Dalor, nemám pravdu?“

Renna zrudla a tím beze slova potvrdila, že Nuella svým dohadem trefila do černého. Kindan si vzpomněl, že Nuella jednou vydíráním přiměla Dalora, aby jim pomohl vniknout do dolu, protože údajně věděla, do koho je zamilovaný. A vzhledem k Renninu ruměnci Kindan usoudil, že city jsou vzájemné.

Kisk nečekaně zvedla hlavu, začířkala a hlavou dloubla do Kindana. Honem zavřel oči a soustředil se. Teď už výměnu představ s Kisk ovládal s jistotou.

„Je to J'lantir a Lolanth,“ oznámil za okamžik. Kisk opět čířkla. Poslušně znovu zavřel oči a soustředil se na představy, jež se hlídací wher snažil vytvořit. Představy následovaly v bleskovém sledu: do duhova rozpálená postava, kterou kdosi odvléká za paži, tatáž duhově žhnoucí postava běžící tak rychle, až jí nohy splynuly v jedinou šmouhu, a opět stejná postava bušící se opakovaně po hlavě a znovu se dává do běhu. Kindan s úsměvem řekl dívkám: „Omlouvá se, že se zdržel. Ukáže se tady co nejrychleji.“

„Draken?“ vypískla Renna.

Kindan přikývl.

„Tady?“

Další přikývnutí.

„Ted?“

„Skutečně právě teď,“ zahlaholil J'lantir, zatímco vcházel do dveří. Jeho pobavený výraz však naráz zmizel, sotva si draken uvědomil, že nemluví Nuella. Ale pak ji zahlédl a naráz se opět začal usmívat. „Takže tajemství je venku! Výborně! Už jsem se bál –“

„Její tajemství není venku, jen o něm ví další člověk,“ zavrtěl Kindan hlavou.

J'lantir zklamaně protáhl obličej. „Hm, tím se všechno ještě zkomplikuje,“ povzdechl si. „Víte, důvodem pro to, že jsem byl pryč tak dlouho – i když ono to je spíš důvodem toho, že přicházím zrovna teď, je právě fakt, že nic nejde tak snadno, jak jsme čekali.“

„Co tím myslíš?“ vyhrkla Nuella.

„Počkat!“ zarazil ji Kindan. Obrátil se k Renně, které oči div nevypadly z důlků. „Renno, buď tak hodná a zaběhni oznámit Mistru Zistovi, že se objevil J'lantir. Možná bude chtít, abys sem donesla nějaké občerstvení, ale každopádně mu řekni, že jsem tě výslovně požádal, ať se vrátíš. Víc mu nevykládej – pověz, že mu to vysvětlíme později.“

„Už se nemůžu dočkat,“ zamumlala Nuella, rozzářená a šťastná.

Hlídací wher, hlídej nás, drž stráž,
schopnost přivolat draky máš.

... A Renna tady už byla, když J'lantir dorazil,“ objasňoval Kindan Mistru Zistovi. Barva Harfeníkova obličeje z temně rudé, která se na něm objevila při pohledu na Rennu v Kiskině přístřešku, postupně vybledala do mnohem normálnějšího odstínu.

Původně byl zralý utrhnout Kindanovi hlavu – a Nuelle vpálit leccos nevybíravého – ale Kindanovi se kupodivu podařilo vzít si první slovo a nedal se umlčet, dokud všechno kompletně nevysvětlil. Mistr Zist si dlouze povzdychl. „Když jsem poslal Rennu, aby tě přivedla, Mistře, J'lantir se nám zrovna chystal prozradit důvod své návštěvy.“ „Hmmm,“ zahučel Harfeník po chvíli. „Můj Pane J'lantire, nejdřív přijměte mou omluvu, že jsem vás nechal čekat –“ J'lantir pouze mávl rukou. „To je zbytečné, Mistře Ziste, úplně zbytečné,“ pravil velkoryse, načež Harfeníkovi pohrozil: „A také jsem myslel, že s těmi formalitami jsme se už dávno rozloučili!“ „Ale vždyť vy sám jste mě oslovil Mistře,“ namítal Harfeník. „Těžko jsem vám tu poctu mohl neoplatit.“ J'lantir se hlučně rozesmál. „Udělal jsem to pouze z toho důvodu, že tvoji mladí svěřenci modrají v obličeji, když to nedodržíš.“ Spiklenecky se naklonil blíž k starci. „Jednou mi musíš prozradit, jak to děláš. Podobný trik bych rád uplatnil i na svých jezdcích.“

Mistr Zist se pobaveně uchechtl. „Bohužel, to všechno jsou důsledky mého dlouholetého pobytu v Harfenické Sini. Tam jsem musel zastrašovat ještě horší uličníky, než je tady Kindan.“ Vzápětí srahl čelo. „I když, možná se mu jenom vyrovnali.“

Renna se vrátila s konvicí a šálky. „Posílají vám horký klah!“ oznámila skupině. Bojácně se ohlédla po Mistru Zistovi a honem přistoupila blíž k Nuelle a Kindanovi, jako by u nich hledala útěchu. Kisk dlouhla Kindana do žeber a škádlivě na Rennu zafuněla. Děvčátko se viditelně uklidnilo.

„Tak šup, rozdej ty hrnky, dítě!“ vyštěkl na ni Mistr Zist. Když Renna vyskočila jako bodnutá a přitom málem převrhla konvici, mírně dodal: „Už mi všechno vysvětlili. Neboj se, nekoušu. A věř mi, že trocha horkého klahu mi přijde k chuti. Nepochybuju, že i tady draken je po cestě mezimezím ještě celý promrzlý.“

Kindan a Nuella se současně vrhli kupředu dřív, než panikařící Renna konvici skutečně rozlila. Kindan zachránil klah a hrnky, Nuella vzala dívku chlácholivě za rameno a odtáhla ji stranou. Kindan okázale nalil hostům plné hrnky. Nuella nastavila ruku se slovy: „Mám hroznou žízeň, ale rozhodně mi nevádí, že se navíc zahřeju.“ Kindan jí opatrně podal hrnek.

Rychle se usadili na slámu do půlkruhu proti J'lantirovi. Renna se chovala tak zdvořile, jak jen jí to bázlivá úcta z drakena dovolila. Dlužno uznat, že J'lantir se snažil ze všech sil dítě uklidnit, aby se cítilo co nejpříjemněji.

„Takže,“ dostal se draken konečně ke slovu, „jistě chcete slyšet, co se děje.“ Odměl se. „Omlouvám se, že jsem se neukázal dřív, ale kdovíproč se věci nedaří, jak jsme očekávali. Vůdce Weyru M'tal doufal, že se mi pro Benden podaří vycvičit hlídací whery stejně, jako se podařilo cvičit vaši Kisk.“

Zdvořile pokývnul na hlídacího whera, který blaženě zamžoural a kývnutí mu oplatil. J'lantir a ostatní se rozesmáli. Kisk zvedla hlavu a žalostně čírkala na Kindana tak dlouho, dokud se k ní nenatáhl a nepodrbal ji na nadočnicovém hrbolku: „To nic, jenom jsme pyšní, jak jsi dobře vychovaná, Kisk.“ Hlídací wher se rozhlédl po všech přítomných, usoudil, že Kindan mu nelže, a se spokojeným broukáním se opět uvelebil na slámu.

„Moc pěkně vychovaný wher, namouduši,“ přisvědčil J'lantir, ale hned pokračoval: „Bohužel, nesetkali jsme se s předpokládanou odezvou. Mnoho pánů hlídacích wherů prostě nevěřilo, že jejich svěřenec se umí domluvit s draky, další se zase nedali přesvědčit, že neexistuje nic, co by je drakeni mohli naučit o jejich přátelích.“

Smutně zavrtěl hlavou. „A musím uznat, že měli pravdu,“ přiznal se posluchačům. „I když jsem se snažil sebevíc, i když se Lolanth mohla přetrhnout –“ při vyslovení jména svého draka se láskyplně pousmál – „nedonutili jsme ke spolupráci jediného hlídacího whera.“

„A proč ne?“ podivila se Nuella. „Měl jsi postup, který ti sepsal Mistr Zist, a výcvik je vlastně jednoduchý. Copak jsou tak hloupí, že ti nerozuměli?“

„Domnívám se, že hlavní problém spočívá v tom, že vedeme moc řečí a nenabízíme dost názorných ukázek,“ vysvětloval J'lantir. „S M'talem jsme ten problém donekonečna probírali a nakonec jsme si uvědomili, že nejlepší způsob, jak cvičit hlídací whery, je sehnat osobu, která sice nezasvětila draka, ale učila hlídacího whera a může to předvést. Zkrátka osobu, která by je neděsila.“

Pohlédl rovnou na Nuellu.

„Kouká na tebe, Nuello,“ šeptla Renna.

„To se rozumí,“ přikývla Nuella. „Těžko se může dívat na Kindana, protože ten musí zůstat s Kisk. A ta by jen těžko mohla cestovat mezimezím.“

Poté se však Nuella pustila do výčtu důvodů, proč ona se pro tu práci nehodí. „J'lantire, asi to není nejlepší nápad. Moc ráda bych ti vyhověla, ale tatínek –“

„Nuello, tohle je báječná příležitost, jak můžeš něco dokázat!“ přerušil ji Kindan. „Vycvičení hlídací wheři zachrání v budoucnu moře lidských životů. Říkal to dokonce i M'tal!“

Nuella sice přikývla, ale stejně si dál stála na svém. „Jenže tatínek nechce, aby se o mně někdo dozvěděl. Bojí se, že jakmile by se lidi dozvěděli o mé slepotě, nikdo by si nevzal Dalora ani Larissu a –“

Kindan svou kamarádku pozorně sledoval hned od okamžiku, kdy draken přednesl svůj návrh. Zamyšleně přivřel oči a mimoděk natáhl ruku ke Kisk, aby ji pohladil – ale hned ucuknul, protože z hlídacího whera na něho přeskočil elektrizující výboj strachu. Užasle se podíval na Nuellu a nedůvěřivě zašeptal: „Ty se bojíš!“

Kindanovo konstatování vyrazilo dívce dech. Zoufale se snažila najít vhodnou odpověď, tápala po slovech, ale žádná

nenacházela. Kindan se předklonil a vzal ji za ruku.

„Nuello,“ řekl upřímně, „v životě jsi neměla strach vůbec z ničeho!“

Z očí se jí vyřinuly nezvladatelné slzy. „Budou mě pomlouvat! Budou se mi smát a taky –“

Kindan ji k sobě přivinul a neobratně ji popleskal po zádech. „Ne,“ namítl rozpačitě. „Věř mi, nebudou.“

„Ale já nepoznám, jak a kudy jít. Budu zakopávat a všichni poznají, že jsem slepá!“ naříkala Nuella. J'lantir si vyměnil zoufalý pohled s Mistrem Zistem.

„Ne, nepoznají,“ přesvědčoval ji Kindan. „Bude noc. Hlídací wherei jsou přece noční tvorové. Nebudeš klopýtat o nic hůř než ostatní.“

„Zenor se nikdy nezminil, že jsi slepá!“ vyskočila Renna. Trpělivě mlčela, dokud mluvil Kindan, ale bylo jí jasné, že navzdory všem svým dobrým úmyslům to prostě nechápe. Pohlédla Nuelle do tváře. „Tvoje jméno nikdy nevyslovil, ale já poznala, že je do někoho zamilovaný. Věčně mi vyprávěl, jaká by jednou měla být jeho láska, a potajmu se usmíval, jako by věděl o něčem, co já nevím.“ Posměšně se zasmála a potřásla hlavou nad pošetilostí, s jakou se bratr snažil skrýt před ní svoje tajemství. „Hned jak jsem tě uviděla, poznala jsem, že to musíš být právě ty, Nuello. Jsi přesně to, o čem Zenor vypráví.“

Nuella se tvářila nechápavě.

„Copak ti to nedošlo?“ zlobila se Renna. „O tvém zraku se nezminil ani jedinkrát. Pro něho to není podstatné.“

Rozrušeně polkla. „A já věřím, že mu to nevádí hlavně proto, že to nevádí tobě. Zkrátka si žiješ podle svého, nemám pravdu?“

Nuella zdráhavě přikývla.

„A když to nevádí tobě,“ pokračovala Renna vášnivě, „a když to nevádí mému bratrovi, jak můžeš být tak slepá a nevidět, že to nevádí vůbec nikomu?“

Nuella naposledy popotáhla a otřela si oči. Odtáhla se od Kindana a obrátila se k Renně. „Vážně myslíš, že mě má rád?“ Renna přikývla a potvrdila: „No jistě. Byl by hlupák, kdyby neměl.“ Zadumaně doplnila: „Občas mi nepřipadá zvlášť chytrý, ale takový trouba přece jenom nebude.“

Nuella se blaženě usmála. „Ale tatínek –“

„Tajemství, které ubližuje, je špatné tajemství!“ neudržel se Kindan.

„Myslím, že přese všechno se nám otcovo tajemství podaří zachovat,“ vzal si slovo J'lantir. „Moc bych se divil, kdyby Telgarský Weyr projevil zájem vycvičit svoje hlídací wherey ve schopnosti domlouvat se s draky. Pokud mám pravdu, pak se s tebou z Cromu nikdo nesetká.“

„Řeči se šíří jako blesk,“ připomněl Mistr Zist.

„Ovšem, když mu nic nepovíme...“ přemýšlel Kindan.

„Ne, mám dojem, že těch tajemství je už beztak nezdravě moc!“ rozhodl Mistr Zist nesmlouvavě a pohlédl na J'lantira:

„Natalon je dobrý člověk. Možná z opatrnosti chybí, ale nevěřím, že by podnikl kroky, které by ti zamezily v uskutečnění tak ušlechtilého záměru.“

„Ale teprve až se uklidní,“ upřesnila Nuella. Rychle se jí vracel její obvyklý smysl pro humor. Vzala Rennu za paži. „To tajemství si necháš pro sebe, vid’?“

Renna se kysele ušklíbala. „No jo,“ zavrčela neochotně. „Ale podle mě to je nesmysl.“ Další slova namířila na J'lantira.

„Myslím, že lidi by měli říkat pravdu. Vždycky a všude, bez ohledu na důsledky.“

J'lantir jí věnoval ohromený pohled, ale pak zamyšleně zkrabatil čelo.

„Tak se mi zdá, že mládež by neměla zapomínat na zdvořilost vůči starším!“ pokáral ji za to Mistr Zist upjatě. „Zvlášť když jde o drakeny.“

Renna stydlivě sklopila oči a provinile kývla: „Omlouvám se.“

J'lantir omluvu nepřijal. „Vždyť se nic nestalo,“ řekl, a když k němu Renna plaše vzhledla, usmál se na ni. „A pokud něco, pak jediné k dobru věci.“ Chvilí na sebe hleděli a draken dodal: „Přinejmenším máme spoustu potravy pro mozek.“

Mistr Zist okamžitě zvedl hlavu: „Jídlo. To je vynikající nápad, J'lantire!“ prohlásil vlídně. „Možná bychom my dva měli zajít do držby Horníka Natalona a po nějakém se tam poohlédnout.“

J'lantir pochopil, co Harfeník sleduje. „Aspoň bych mu tak oplatil projev úcty,“ souhlasil.

Mistr Zist se rozesmál. „A současně se zmínil o důležitých bodech našeho plánu.“ S heknutím se zvedl ze slámy, na které si hověl se zkříženými nohama. „Ale to ti povídám, Kindane, že bys sem vážně měl obstarat pár židlí. Tohle sezení na podlaze už pro nás starší není.“

„A taky to studí,“ dodala Nuella a obrátila se k Mistru Zistovi. „Měla bych –“

„Myslím, že není nezbytné, abys nás doprovázela,“ uklidnil dívku.

Už už chtěla přikývnout, ale rozmyslela si to a rozhodně zavrtěla hlavou. „Ne!“ pravila rozvážně. „Renna má pravdu, s těmi tajemstvími to přeháníme. Tohle se týká mě, takže bych u toho být měla.“

„Jak chceš.“ J'lantir vyskočil. „Ukážeš nám cestu?“

Mistr Zist si vzpomněl na Rennu, která mezitím vstala. Zamyšleně sraštil čelo. „Nemáš držet hlídku?“

„Prohodila jsem si ji s Jori,“ vysvětlila dívka. „Dlužila mi ji.“

Pohrozil jí ukazovákem. „V tom případě bys měla být dávno v posteli. Zítra ráno tě chci ve třídě vidět vyspalou a odpočatou!“

„Mohla bych vám ráno donést klah, aby se vám líp vstávalo?“ odvážila se Renna uličnického rýpnutí.

Mistr Zist se nadechl, aby ji pokáral, ale pak jen zvolna vydechoval a přitom potřásl hlavou. „Bohužel to budu potřebovat,“ přiznal unaveně.

„Připravená, Nuello?“ houkl J'lantir přes rameno. Chystali se skočit do mezimezí.

„Jsem trošičku nervózní,“ nezapírala a křečovitě se držela draka.

Zvládneš to v pohodě, ujistila ji Lolanth.

„Hlavně si pamatuj, že to nepotrvá déle, než co bys třikrát zakašlala,“ připomínal draken.

„Tak dobře,“ zašeptala Nuella. Okamžik se nic nedělo. Pak pocítila chlad a zvláštní odpoutání se od všeho, úplně všeho. Zvláštní, pomyslela si. Vychutnávala ten pocit, ale vzápětí zmizel. Nuella se nadechla a pozorně začichala. Vzduch voněl jinak než doma.

„Jsme tady!“ oznámil jí J'lantir. „Zvládlas to skvěle.“

„Byla to senzace!“ zajásala Nuella.

J'lantir se zasmál. „Musím uznat, že tohle není běžná reakce lidí, kteří poprvé cestovali mezimezím.“

Nuella se přidržela draka ještě pevněji, protože Lolanth zpomalil a začal ve spirálách klesat k zemi. Ten pocit ji vylekal, ale zklidnila se ještě dřív, než ji Lolanth upozornila: Jenom přistáváme, všechno je v pořádku.

„Nuello, už jsi tady!“ volal přibíhající M'tal. „Vítej na Lemoské Držbě!“

Sotva ucítila stisk jeho ruky, Nuella přehoupla nohu přes Lolanthinu šíji. Sesedání bylo snazší než nasedání, zvlášť když dole čekaly M'talovy silné paže.

Na rameni ucítila dotek J'lantirovy paže, když dopadl těsně vedle ní.

„Dovol, abych ti ukázal cestu!“ usmál se M'tal, vzal dívku za ruku a elegantně si ji zavěsil na loket, navlas stejným způsobem, kterým podle vyprávění Mistra Zista všichni význační Páni vodívají svoje Dámy. Nuella se při té myšlence zarděla, ale vděčně se M'tala držela.

„Harfeníku Inrionovi se podařilo přemluvit Pána Držby, aby dovolil mladému Panu Darelovi a jeho sestře Paní Erle zůstat vzhůru a sledovat Lemosk při výcviku,“ vysvětloval M'tal, zatímco stoupali po schodech k vchodu do Hlavní Síňe Lemoské Držby.

„Ty ovšem potřebuješ vycvičit především starého Renilana a jeho hlídacím whera Reska,“ dodal J'lantir. „Pokud se ti podaří přesvědčit jeho...“

Nuella přikývla. Když J'lantir a Mistr Zist předložili Natalonovi fakta, otec poměrně ochotně souhlasil, nicméně trval na tom, že pokud by Nuella z jakéhokoliv důvodu výcvik hlídacím wherů nezvládla, okamžitě se musí vrátit domů. Nuella to chápala, a dokonce s tatínkem souhlasila: Bylo by dost zlé, kdyby neuspěla, ale naprosto nesnesitelné, kdyby své neúspěšné pokusy musela opakovat donekonečna.

„Ráda bych začala s tím nejzarputilejším odpůrcem!“ prohlásila. J'lantir se sice vytasil s námitkami, ale Nuella si postavila hlavu a Mistr Zist drakenovi suše sdělil, že bude mít velkou práci najít někoho tvrdohlavějšího než ona.

Nuella si tím nebyla tak jistá, ale hodlala se o tom co nejrychleji přesvědčit.

Během řádky dnů, jež uběhly od tatínkova souhlasu do M'talova oznámení, že na Lemoské Držbě shromáždil skupinu, kterou by bylo třeba vycvičit, Nuella s Kisk spolu pilně trénovaly a probíraly všechno, co by hlídacím wherům a jejich pánům mohlo být k užítku. Nuella nevycházela z úžasu nad Kindanovou trpělivostí a ochotou, i když on sám většinou musel jen postávat stranou a nechat Nuellu, aby s Kisk pracovala sama.

„Vždyť je to malá holka!“ zabručel nevrlý stařecký hlas, sotva ji M'tal uvedl do prostorného sálu, kde se všechno rozléhalo ozvěnou. Tomu se nervózně zachichotal mladický hlas – patřil dívce, která podle Nuellina odhadu musela být ještě mladší než Renna. Nuella se v duchu rozhodla, že příště se radši předem zeptá na věk svých žáků. Pokud ovšem bude nějaké příště.

Zastavila se a zhluboka vtáhla vzduch do plic. Cítila oheň plápolající v krbu a lehce se pootočila tváří k teplu. Z místa, odkud zazněl dívčin hlas, k ní zavanula příjemná vůně, ne parfém, ale voňavé mýdlo. A z pravé strany, dál od ohně, přišel závan pronikavějšího, zálesáckého pachu.

Nuella se k němu obrátila. „Ty musíš být Renilan,“ řekla, pustila se M'talovy paže a natáhla pravou ruku na přivítanou. Zaslechla, jak stařec chraptavě zalpal po dechu, a odhadla, že je dělí zhruba metrová vzdálenost. Pak slyšela, jak k ní zvolna přistupuje blíž. Ruku ji pevně stiskla mozočnatá dlaň.

„Moje žena ztratila zrak tři Oběhy před svou smrtí,“ svěřil se zjihle. Povzdechl si. „Měla ty nejkrásnější oči na světě.“

Navlas jako ty, děvenko.“

Nuella se usmála. „Děkuju za poklonu.“

„A úsměv máš taky moc hezký,“ dodal dvorně.

„A taky jsem tvrdohlavá,“ prozradila mu.

„Vypadá to tak,“ souhlasil Renilan. „A podle tónu, jakým to říkáš, mi je jasné, že o mně ti tvrdili totéž.“ Sevrhl jí ruku ještě pevněji. „Pán mé Držby mě požádal, abych se s tebou sešel. Tvrdil, že mě dokážeš naučit něčemu, co Pán J'lantir neumí. Prý, jak se domluvit tady s mým Reskem.“

Nuella zavrtěla hlavou. „Tomu tě nenaučím,“ opravila starce. „Můžu ti pouze nabídnout pomoc, až se to budeš učit ty sám. Pokud jsi ochotný to zvládnout, můžeš se spolehnout, že až příště bude tvé držbě hrozit nebezpečí, dokážeš vysvětlit Reskovi, že musí požádat o pomoc. Draky.“

Zřetelně zaslechla, že oba mladí posluchači stojící po jejím druhém boku vyjekli úžasem. Bylo jasné, že hltají každé její slovo.

„Ech, to by byl vskutku parádní výkon, namouvěru, děvenko,“ zabručel Renilan. „Kdyby se ovšem podařil. Jenže já to už měsíc zkouším tady s Panem J'lantirem, a jediný výsledek, jakým se můžu pochlubit, je prázdná spíž a hejno hladových mrňousů.“

Nuella s porozuměním přikývla. „Mohl bys mě prosím seznámit se svým hlídacím wherem?“

„Nevím, nevím, jestli to je dobrý nápad, děvenko,“ odvětil Renilan s náznakem nervozity v hlase. „Mezi mnou a Reskem existuje hodně silné pouto a na cizí lidi si nepotrpí. Nerad bych, aby tě pokousal nebo tak něco.“

Nuella starce obešla a podle zvuku odhadla, kde stojí wher. Přiblížila se k němu s nataženou paží a zvednutou dlaní. „Lolanthe, zeptal by ses Reska, jestli ho smím pozdravit?“ požádala hlasitě. Hlídací wher náhle překvapeně zafrkal a hned nato vyrazil tiché čířik.

„Resku, já jsem Nuella,“ představila se mírně a chlácholivě a nepřestávala se zvolna blížit k hlídacímu wherovi. „Teď k tobě promluvil Lolanthe, l'lantirův drak. Je moc hodný. Právě jsem na něm přiletěla. Patří k tvým dávným příbuzným. A taky je moc kamarádský, rád pomáhá. Pomáhá hlídacím wherům, jako jsi ty. Víš, že ho slyšíš. Ale jestlipak slyší i on tebe? Naučím tě, jak se s ním domluvit. Naučím tebe i Renilana, jak přivolat draky. Líbilo by se ti to?“

Přes nataženou dlaní jí přejel závan teplého vlhkého dechu. Nuella pomaličku zvedala ruku blíž, aby se dotkla tvrdé kůže starého hlídacího whera. Resk se vylekal a odtáhl se, ale Nuella dál trpělivě vyčkávala. Konečně zaslechla, jak se vrací. A na dlaní opět ucítila horký dech.

Soustředila se na co nejklidnější myšlenky, stála bez hnutí a snažila se pocitově splynout se starým hlídacím wherem. Po chvíli se obrátila k Renilanovi. „Smím si na něho sáhnout?“

„To by mě zajímalo, proč se mě vůbec ptáš, děvchenko!“ uchechtnul se stařec. „Už teď se ho prakticky dotýkáš!“

„Ze zdvořilosti,“ odvětila Nuella drze.

Renilan zařval smíchy. „Pcha! Teď jsi mě usadila, namouvěru!“ chechtal se. „No dobrá, prosaď si svou. Podle všeho dobře víš, co děláš.“

„Děkuju,“ usmála se Nuella, „ale přesto, nevysvětlil bys Reskovi, že je všechno v pořádku?“

Renilan zvažněl. „Aha, už chápu, o co ti jde. Děkuju, děvchenko.“ Popošel k hlídacímu wherovi. „Resku, ta děvchenka si tě pohladí, tak buď hodný kluk!“

„Chci si na tebe jenom sáhnout, Resku,“ vysvětlila Nuella pokojně. „Jestli chceš, můžeš si na oplátku sáhnout na mě.“ Pozvolna přejela dlaní linii wherovy čelisti a sklouzla mu na šíji. Cítila tvorův úlek a zděšení i postupné zklidňování, když mu sjížděla níž k zádům. Zarazila se.

„Nesvrbí tě někde? Smím tě podrbat na hrbolku nad očima? Víš, draci to milují.“ Napjala všechny smysly a vyčkávala, dokud wher tu představu nestrávil. „Tak prima, teď tě podrbu.“

Pomaloučku zvedla ruku a poškrábala hlídacího whera na levém nadočnicovém hrbolku. Po chvíli Resk sklonil hlavu, aby na něho dosáhla snáz. Nuella poslušně drbala a drbala.

„Hodnej kluk,“ broukala mu.

Resk k ní obrátil čenich a dloubl ji do žeber. Nuella vyprskla smíchy. Resk spokojeně začířikal a dloubl ji podruhé.

Potom Nuella ucítila, jak jí úzký wheří jazyk přejíždí po bradě, a zaslechla další spokojeně čířik.

„Já nevěřím svým očím!“ zvolal Renilan.

„To mu jen chutná sůl na mé kůži,“ pootočila Nuella hlavu ke starci.

„Ha!“ zafrkal Renilan. „Pokud je tomu tak, musím mít pořádně slanější kůži než ty – mě v jednom kuse doslova oslintává!“

Nuella se zahihňala. „Co kdyby ses zkusil mýt trochu častěji?“

Dvě místní děti nad její drzostí málem omdlely, ale Renilan se jenom smál. „Často se mýt, povídáš?“ řehtal se, až se za břicho popadal. „Máš moje slovo, že to vyzkouším!“

Nuella slyšela, jak k ní stařec míří. Poplácal ji na rameno. „Jsi šikovná děvchenka,“ prohlásil uznale. „Šikovná, namouvěru!“

„Děkuju, pane,“ usmála se a opět pohladila Reska. „Doufám, že to budeš říkat i poté, co tady skončím.“

„Inu... Dejme tomu, že jsem ochotný dát ti šanci a vyslechnout tě,“ připustil Renilan.

Nuella zavrtěla hlavou. „Vyslechnout je málo,“ namítla rázně. „Musíš se učit.“

Děti za jejími zády otráveně zasténaly. S úsměvem se k nim obrátila. „Pane Darele, Paní Erlo, M'tal mi pověděl, že pracujete s Lemoskem, hlídacím wherem na vaší Držbě, je to tak?“

„Ano, je,“ přiznala Erla po chvíli váhání a kratičkém špitání si s bratrem.

„Nu, ale bez Lemoska vás toho moc nenaučím,“ pokračovala Nuella, „a navíc je hrozitánsky pozdě. Nebyli byste radši, kdybych vás učila jindy?“

„Ale já vůbec nejsem ospalý!“ namítl Darel s mohutným zívnutím.

„No dobře,“ přikývla diplomaticky Nuella. „Ale přesto si myslím, že bych nejdřív měla pracovat s Renilanem a Reskem, aby se mohli vrátit ke svým lidem, souhlasíte?“

„Jistě!“ pravily děti jednohlasně.

Nuella se usmála. „Výborně. Můžete se dívat, jestli chcete,“ dodala, „i když k vidění tu toho moc nebude. Popravdě, uděláme jedinou věc, a sice zavřeme oči. Chci, abyste oba dva i Renilan zavřeli oči a obrátili se k ohni v krbu. Vyhovíte mi, prosím?“

Renilan podrážděně sykl, takže se k němu obrátila s prosebným úsměvem. Stařec si popuzeně povzdechl. „Tak dobrá. A dál?“

„Co vidíte?“ otázala se Nuella. „Ne, neotvírejte oči. Nechte je zavřené. Co vidíte?“

„Vůbec nic!“ broukla Erla našťvaně.

„Vážně? Nesvířej ta víčka tak křečovitě, má Paní, nech je normálně zavřené jako při spánku.“

„Směřem k ohni je tma světlejší!“ hlásil Darel.

„Jakou má barvu?“ vyzvíдалa Nuella. „Šedou nebo jinou?“

„Takovou oranžovo-červenou,“ řekla Erla. „A na obličejích cítím žár!“

„Skvěle!“ pochválila Nuella dívku. „Renilane, co vidíš ty?“

„No,“ protáhl stařec, „stojím kus dál, ale na místě ohně vidím světlejší skvrnu a samozřejmě cítím i horko.“

„Výborně. Ten obraz si vtiskněte do paměti. Moji kamarádi tvrdí, že takhle je rozmazanější, než když se díváte do ohně s

oči dokořán. Souhlasíte?“

„Vlastně, je to něco úplně jiného,“ poznamenal Renilan zamyšleně. „Jako kdyby to bylo uprostřed nejžhavější a po stranách chladnější.“

„A takhle to vidí vaši wherové,“ vysvětlila Nuella. „Snaž si podržet ten obraz v mysli a požádej Reska, jestli to vidí také. Ale oči nech zavřené, prosím.“

„Můžeme se zeptat Lemoska?“ vydechla Erla.

„Vždyť tu s námi není, hloupá!“ ušklíbl se Darel. „Je venku u brány.“

„Má někde poblíž oheň nebo pochodeň?“ zeptala se Nuella. „Pokud ano, můžete ho požádat, aby na to myslel.“

Renilan vyjel a současně Resk vylekaně kvíkl. „U První Skořáčky, vždyť ty máš pravdu! Přesně tohle vidí i Resk!“

„Hlídací wherové totiž vidí teplo,“ vysvětlovala Nuella. „Jejich obrovské oči pracují právě na tomhle principu.“

„Tak proto dokážou zpozorovat důlního hada, i když nikde není jediný světlen!“ zvolal Darel vzrušeně.

„Přesně tak,“ souhlasila Nuella. Přistoupila k Renilanovi a šeptla mu do ucha: „Vycítils to, vid?“

„Ano, vycítil jsem to,“ přisvědčil Renilan tlumeně. „Cítil jsem to. Odjakživa jsem se s Reskem uměl podvědomě domluvit, ale tohle...“

„To nejtěžší máš za sebou,“ pochválila ho Nuella. „Když si umíš představit způsob, jakým Resk vidí, snáz porozumíš obrazům a výjevům, které k tobě bude vysílat. Teď zbývá jen málo: Vytvoříte si s Reskem společnou řeč, dohodnete se na konkrétních obrazech a zvucích, které budou mít konkrétní význam. A potom naučíme Reska, jak se má vašimi slovy dorozumívat i s draky.“

„Takže oni vidí teplo,“ brumlal Renilan spíš pro sebe. Nahlas se zeptal: „Dokážou spatřit lidi zasypané pod sněhem?“

„Pod uhlím, bahnem, a dokonce i pod menší vrstvou vody,“ potvrdila Nuella.

„Tak proto náš Pán M'tal tolik stojí o náš výcvik!“ svěřil se Renilan ohromeně. „Při loňských záplavách jsme ztratili tři malé držby a na každé z nich celou rodinu!“

„Můj kamarád ztratil starší bratry a otce, když před dvěma lety došlo v našem dole k závalu,“ svěřila se Nuella, aby dokázala, že ho chápe.

„Měli mít s sebou hlídacího whera!“ prohlásil Renilan přísně. „Co jsem slyšel, tak v dolech jsou moc užiteční!“

Nuellin hořkosladký úsměv přešel do smíchu. „Ano, ale jen když mají správný výcvik.“

„Tak dobrá, Paní Nuello, pustíme se do výcviku!“ prohlásil Renilan s dychtivou oddaností.

„Stačí jen Nuella,“ zavrtěla nesouhlasně hlavou nad tím titulem.

„Podle mého názoru nestačí!“ pravil Renilan zaníceně.

Nuella vyprskla smíchy. „Uvidíme, zda budeš stejně mluvit i ve chvíli, až ráno zakokrhá kohout!“

„Můj Pane M'tale, nevím, jak bych vám mohl dost poděkovat!“ jásal Renilan druhý den ráno a mocně třásl drakenovou pravici. „Tohle zachrání spoustu životů!“

„Dohlédnu na to, aby se moje hlídky zastavily na tvé držbě a seznámily své draky s Reskem,“ slíbil M'tal starému pánovi hlídacího whera. Na Renilanův udivený pohled dodal: „Inu, nebylo by moc platné, kdyby se Resk uměl domluvit jen s jediným drakem, nemyslíš?“

„V tom máš pravdu, Pane,“ přiznal Renilan uctivě. „A věř mi, že svou výsadu nezneužijeme, že vás přivoláme jen ve chvílích vážného nebezpečí –“

„Takže ne na Shromáždění?“ podivil se M'tal žalostně.

Renilan na ten žertík jen vážně přikývnul. „A na Shromáždění.“

M'tal ho plácl do zad. „My drakeni jsme tu od toho, abychom ochránili Pern a jeho obyvatele, Renilane. Jsem hrozně rád, že nám se svým hlídacím wherem pomůžete odvádět lepší práci než dřív.“

„Mnohem lepší,“ potvrdil Renilan, „ale to všechno jen díky Paní Nuelle, která nás to naučila.“

„Myslíš, že ty sám bys dokázal vyučovat další lidi, když jsi viděl, jak na to?“ zajímal se J'lantir a potlačil zívnutí. Dost ho překvapilo, když se ráno probudil v měkké posteli, protože jeho poslední vzpomínka patřila Hlavní Síni. Záhada se rychle vyjasnila, když se dozvěděl, že Nuella ho nechala odnést poté, co únavou usnul v Síni za jedním ze stolů.

Renilan zamyšleně ohnul horní ret. Stíhl kradmým pohledem po Nuelle a odvětil: „Hádám, že bych to zvládl. Zdaleka nebudu tak dobrý jako tady má Paní, ale snažil bych se.“

„Víš, Resk se s ostatními hlídacími whery umí domluvit,“ připomněla Nuella. „Tím je bitva zcela vyhraná.“

„Vyhraná?“ nechápal Renilan.

Nuella nadšeně přikývla. „No jasně! Resk může ostatním hlídacím wherům vysvětlit, jak se domluví s Bendenskými draky, které sám poznal. A oni mu zase povědí o jiných, které znají oni.“

„To jde?“ vyhrkli M'tal a J'lantir jako jeden muž.

„Draci to umějí, nemám pravdu?“ připomněla Nuella. „A když drak, proč ne i hlídací wher?“

„To mě zatím nenapadlo,“ přiznal se M'tal s obdivem. Zamyšleně naklonil hlavu k rameni. „Renilane, setkal se Resk někdy s Breth, drakem Vůdkyně Weyru?“

„Ale proč, to ne, můj Pane,“ zakoktal Renilan.

„Mohl bys tedy laskavě,“ pokračoval M'tal, „požádat Reska, aby se zeptal Lemoska, jak se domluví s Breth?“

„Pokud si to přejete, můj Pane,“ svolil Renilan. „Ale je už bohužel dost ospalý, venku začalo svítat. Možná mu to nepůjde dvakrát dobře.“

„Aspoň to zkus,“ naléhal M'tal. „Kdyby se to nepovedlo, zkusíme to znovu dnes nebo zítra večer.“

Renilan přikývl. Soustředil se a zavřel oči. Resk se dělil o pelech s Lemoskem, takže byl příliš daleko, než aby zaslechl hlas svého pána. Po chvilce stařec vzhledl: „Už jsem to zařídil, můj Pane. Mám dojem, že Resk o mé žádosti ví.“

„Mohl bys Reska požádat, aby Breth poslal zprávu?“ napadlo M'tala.

Renilanův výraz neskrýval pochyby. „Zkusím to, ale nezapomínejte, že se to všechno teprve učí.“ Zavadil pohledem o Nuella a odhodlaně se napřimil. „Dovol, abych se opravil – dokážeme to, můj Pane. Možná ne napoprvé, ale budeme to zkoušet tak dlouho, dokud to nezvládneme. Jak zní ta zpráva?“

„Požádej ho, aby se spojil s Gaminthem,“ rozhodl M'tal.

„Ne, ne, radši s Lolanthem,“ navrhl J'lantir pobaveně. „To bude mnohem průkaznější test, protože nejsou ze stejného Weyru!“

„Výborně. Mohl bys ho požádat, aby se zkontaktoval s Lolanthem?“

„Zku – Hned to zařídím!“ prohlásil odhodlaně Renilan a znovu zavřel oči. „Tedy, Resk je příšerně unavený –“

„U Vejce Faranthova!“ zařval J'lantir a vzrušením poskočil jako míč. „Funguje to! Funguje! Funguje!“ Nadšením vyváděl jako malý kluk.

Lidé v probouzející se Držbě se udiveně ohlíželi a Lolanth s Gaminthem, hřadující na skále, radostně zatroubili.

„To všechno je hezké, J'lantire, ale radši bys měl povědět Paní mého Weyru, co máme za lubem,“ prohodil M'tal suše.

Obrátil se k Nuella a hluboce se před ní uklonil. „A tobě, má Paní, děkuji jménem celého Bendenského Weyru.“

Nuella se temně zarděla od hlavy až k patě.

Kapitola 12.

Harfeníku, Harfeníku, zazpívej mi baladu,
ať má hezkou melodii a zlepší mi náladu.

Po návratu domů měla Nuella pocit, že z Tábora byla pryč celou věčnost, i když to trvalo jenom čtrnáct dní. Mezitím cítila vůni moře. Ochutnala exotické ovoce. Pila nejlepší Bendenské víno – ředěné vodou, jak ho podávali mladému Pánovi a Paní. Nebyla si dvakrát jistá, zda jí chutnalo, ale pochybnosti si nechala pro sebe. Představili ji ohňovým dráčkům, kteří jí připadali rozkošní, ale příliš neposední. Její povaze daleko víc vyhovovali hlídací wherové. A draci, to se rozumí. Lolanth, který ji nesl na hřbetě, zaburácel na znamení pobaveného souhlasu.

Za celý Pern si však nemohla zvyknout na oslovení „má Paní“. A navíc – kdo všechno jí tak říkal! Jako by nestačilo, že s tím začal Vůdce Bendenského Weyru M'tal, ale přidali se k němu i Vůdce a Vůdkyně Istanského Weyru. C' rion jí dokonce daroval zlatý náhrdelník, vyrobený speciálně pro ni!

Jednotlivé články náhrdelníku tvořily drobné tvary draků, ohňových dráčků, hlídacích wherů a delfinů. Vzhledem k těm posledním tvorům se Nuella chvíli upřímně strchovala, že Istanský Vůdce Weyru bude chtít, aby naučila hlídací whery mluvit i s delfiny. Naštěstí, protože by si s tím úkolem vůbec nevěděla rady, o tohle nešlo – C' rion jí tím dárkem prostě chtěl vyjádřit vděčnost svého Weyru.

Po zkušenosti s Renilanem šlo všechno snadno a Nuella si vychutnávala každý okamžik, i když to byla nevýslovná dřina. Radost ze šťastného úzasu hlídacího whera i jeho pána, kteří se naučili hovořit spolu i s dalšími draky Pernu, považovala za drahokam, který si v srdci bude hýčkat nadosmrti. Upřímně si přiznávala, že tento úspěch jí nikdy nikdo nevezme – a nikdy nikdo ji nepředstihne. Byla první. Musela být slepá, aby spatřila, jak vidí wherů.

Nuella si uvědomila, že sama se hodně naučila. Práce s hlídacími whery byla stále snazší, stále rychleji a přirozeněji s nimi navazovala spojení ona i jejich páni, „cítila“ všechno, co cítili oni, a také „viděla“ stejné výjevy.

A navíc se naučila neuvěřitelně mnoho o tradici hlídacích wherů. Ani se nemohla dočkat, až Kindanovi vysvětlí, že Kiskino jméno vůbec není náhoda, že bylo předem dané – protože hlídací wherové si vybírají jméno připomínající jméno jejich lidského pána a vždycky k němu přidají koncovku „sk“. Nebo že hlídací wherové z hlavních Držeb si vždycky vyberou jméno právě podle Držby a jejich pánem se bez výjimky stává někdo z Pánových pokrevních příbuzných. Nebo že hlídací wher občas přežije svého pána a pak si může najít jiného – ale vlastně, zamračila se Nuella, tohle mu možná ani nebudu říkat. Kindan by se zbytečně trápil, kdyby si uvědomil, že pokud by tehdy věděl, co ví dnes, mohl zachránit Daska. I když, možná že nemohl. Podle toho, co slyšela, Dask utrpěl příliš těžká zranění a byl až příliš odhodlaný splnit Danilova přání, než aby se ještě dokázal spojit s novým pánem.

Ráda by věděla, zda jí přijde přivítat i Zenor. Do Tábora dorazili pozdě, ale ne zas tolik, aby pro tuto výjimečnou příležitost nemohl být ještě vzhůru. Toužila se mu pochlubit náhrdelníkem. A chtěla ho ukázat i tatínkovi. A hlavně mamince. Právě mamince, která dcerce nikdy nepřestala věřit, která Nuella nikdy nedovolila, aby se svou slepotou dala nějak omezit, a naučila ji, jak ze svého postižení udělat výhodu. A malé Larisse. Kdoví – Nuella pokrčila zhnuseně nosík – se jí na dva tři dny podaří se vyvléknout z povinnosti měnit maličké plínky.

Ucítila náraz, jak Lolanth měkce přistál na louce před první přístupovou šachtou do dolu. Požádala J'lantira o přistání na tomhle místě, aby si jejího návratu nikdo nevšímal. Doufala, že tatínek její mazanost ocení.

Slyšela, jak J'lantir seskočil na zem. „Rač dolů, má Paní!“ zavolal na ni.

„Ještě štěstí, že je právě noc a horníci nepracují, jinak bychom museli přistát nahoře na pozorovatelně, abychom se nepřipletli pod vozík s uhlím.“

Nuella přehodila nohu přes Lolanthovu šíji a sklouzla do J'lantirovy nastavené náruče. Líbilo se jí takhle padat s vědomím, že dole na ni čeká bezpečné přistání. J'lantir se s ní škádlivě zatočil dokola a pak ji zlehýnka postavil na zem. „Tak jsi zpátky, v pořádku a zdravá!“ zahlaholil bodře. Trochu nechápavě dodal: „Ačkoliv uvítací slavnost zřejmě ještě nezačala.“

Nuella dychtivě zavětrila v naději, že ucítí blížící se obyvatele z Tábora dřív, než je J'lantir spatří. Vpíjela nedočkavě noční zvuky, pátrala mezi nimi po přicházejících krocích. S vítězoslavným úsměvem je objevila – dvě uhánějící chodidla kohosi, kdo se zrovna objevil na dohled –

„Á, tady jsou!“ oznámil J'lantir. „Je jich méně, než bych čekal, ale možná za to může ta pozdní hodina.“

„Ne.“ Nuella náhle zamrazilo v zádech. „Něco není v pořádku. Něco se stalo.“

„Nuello?“ křikl Zenor ze tmy.

Nuella s úlevou lapla po dechu. „Zenore, co to znamená? Kde je Kindan? A Kisk?“ Nuella vztáhla ruku, aby pohladila důvěrně známý tvar těla svého milovaného whera, ale nenahmatala nic než smutnou temnotu. „Co se děje?“

„Stalo se neštěstí!“ vyhrkla Renna, která v tom okamžiku dohonila bratra.

„A byla to moje vina!“ křičel Zenor hlasem přidušeným slzami.

„Zával,“ drmolila Renna překotně.

„A Kindan? Kisk? Stalo se jim něco?“ zaúpěla zpanikařeně Nuella.

„Jsou v přístřešku,“ vysvětlovala Renna. „Kindan chtěl jít, ale Tarik mu to zakázal a srazil ho k zemi, protože Kindan ho nechtěl poslechnout.“

„Tarik?“ opakovala Nuella nechápavě.

„To není žádný pořádný horník!“ zlobil se Zenor. „Řekl jsem to Natalonovi, hned jak jsem uviděl ty podpěry. A on – tvůj otec – se šel přesvědčit na vlastní oči. Když zjistil, jak to vypadá v Druhé ulici, byl vzteky nepřičetný. Prohodil si s Tarikem štoly.“ Zhluboka se nadechl a zoufale dodal: „Myslím, že zrovna v chodbě přidávali výdřevu, když se zborčila.“

„A co tatínek?“ zasténala Nuella.

„Byl tam i Dalor – celá jejich směna,“ potvrdila s pláčem Renna.

„Tarik,“ pokračoval Zenor nenávidivě, „prohlásil, že zával je moc dlouhý, než abychom je mohli vykopat.“

„Toldur to stejně zkusil,“ vzlykla Renna, „ale nedostal se hlouběji než na jediný metr. Podle Toldura je zával nejmíň deset metrů hluboký. To by vykopávali celé týdny!“

„Po tom, co se Kindan pokusil vniknout do dolu, Tarik postavil k šachtě stráž,“ doplnil Zenor. „Zůstala tam pouze obsluha u pump, která vhání do šachet čerstvý vzduch.“

Nuella se beze slova pustila po svahu dolů. Mířila k Táboru.

„Nuello!“ křikl za ní J'lantir, „co chceš dělat?“

„Jdu najít Kindana!“ zavolala Nuella přes rameno. „A zachráním tatínka!“

Kindan prudce otevřel oči. Někdo jím lomcoval a budil ho. Původně nechtěl usnout, ale po prožitém dni byl zmlácený, pohmožděný a daleko vyčerpanější, než si přiznával. Jemná dlaň mu sáhla na čelo a polekaně ucukla, když nahmátla obrovskou bouli a zpola zaschlý krvavý strup.

„Uhodil tě hodně silně, vid?“ zeptala se Nuella, když se posadil. „Dokážeš chodit?“

„Nuello...“ Kindan marně hledal slova.

Nuella ho umlčela ukazováčkem, který mu přitiskla na rty. „Zenor mi všechno řekl.“

„Já se snažil, Nuello!“ vyhrkl Kindan a po tvářích se mu vyřinuly další slzy. „Kisk i já jsme se tolik snažili!“

„Já vím,“ šeptla hrdlem staženým bolestí. „Já vím.“ Cítila, že sama má obličej zmáčený teplým vodopádem. Pevně objala Kindana a na okamžik se vzájemně podrželi v náručí, utopení ve společném žalu. Po chvíli Nuella pocítila, jak se jí sevřená hrud' uvolňuje. Odtáhla se od kamaráda. „Můžeš to zkusit znovu?“ zeptala se váhavě.

Závěs u vchodu zašustil a kdosi vkročil do stínů.

„Mám tady sekeru.“ Byl to Cristov.

„Cristove?“ vyjekla Nuella zaskočeně. Zarputile stiskla rty. „Nás nezastavíš.“

„Nuello,“ snažil se ji varovat Kindan.

„Ale já vás nechci zastavit,“ odpověděl Cristov s neveselým úsměvem. „Chci vám pomoci.“

Nuella překvapením otevřela ústa.

„A nepřestanu, dokud je nedostaneme ven!“ vybuchl Cristov zuřivě. „Živé či mrtvé.“ Podíval se na Kindana. „Tohle mě naučil tvůj otec. Horník nikdy neopustí kamarády!“ Zlomeně dodal: „Akorát nemám ponětí, jak nenápadně projít kolem stráží.“

„Já mám!“ Nuella vyskočila, jako když ji bodne. Kindan se zvedl s mnohem větší námahou a spolu s ním vstala i Kisk a s povzbudivým začírkáním rozepjala zakrslá křídélka.

Na Zenora a Rennu narazili hned před dveřmi přístřešku. Kindan jim oběma chvatně a co nejtišeji vysvětlil Cristovovu přítomnost. Všichni společně pak zamířili k Natalonově držbě.

„Nespletli jste se?“ podivil se Cristov. „Tudy se jde k držbě, ne k dolu.“

„Přesně tak,“ potvrdila Nuella. „Copak jsi ji nikdy pořádně neprolezl, dokud jsi v ní bydlel s námi?“

„No, prolezl,“ přiznal Cristov zdráhavě.

„Zkusils někdy vlézt i do komory v prvním patře?“ nadhodil Kindan.

„Já věděl, že existuje další vchod!“ zvolal Cristov. „Ale – z komory?“

Kindan si vychutnával Cristovův ohromený výraz, když otvírali dveře do komory, ale sotva tam vstoupili, překvapením spadla čelist zase jemu.

„Toldure!“

Mohutný horník je přivítal úsměvem. „To vám to trvalo,“ zabručel. „Už jsem si říkal, že vás půjdu hledat.“

Vlídne kývl na Kindana. „Však já věděl, že syn svého táty a že to zkusíš nanovo!“ Všiml si Nuelly a zamračil se. A při pohledu na malou Rennu schovanou za zády chlapců se zachmuřil ještě víc.

„To je Natalonova dcera Nuella!“ oznámil Kindan a záměrně vykročil dopředu. „Jde zachránit svého otce!“

„A já pomáhám!“ dodala malá Renna tónem, který nepřipouštěl námitky.

„Za těmi dveřmi najdeme dost bezpečnostních přileb pro nás všechny!“ ukázala Nuella za Toldurovo rameno.

Mohutný horník se zazubil. „Jako bych to nevěděl! A kdo si myslíš, že je kontroluje, jestli jsou pořád ještě bezpečné? A jak bych se o vaší partě dozvěděl, co? I když, vždycky jsem myslel, že ty plavé vlasy patří Dalorovi.“

„To je můj bratr,“ připustila Nuella.

„Nemohli bychom už jít?“ naléhala Renna netrpělivě.

Toldur přikývl. „Jen co seženu pár světlenů.“

„Na to není čas!“ řekla Nuella rázně. „Povedu vás. Znam tuhle chodbu jako vlastní dlaň.“

„V téhle tmě na tvou dlaň nevidím,“ zabrblal Zenor.

Nuellina ruka vystřelila se záračnou rychlostí nahoru a vlepila Zenorovi něžný pohled.

„Kdo tady mluví o koukání?“ zeptala se přesladce, přistoupila k zadní stěně komory a odsunula přepážku.

„To asi bolelo,“ pošeptala Renna bratrovi beze špetky soucitu.

Zenor si promnul zátylek, ale usmál se. „Aspoň že se nezlobí.“

„Já tě slyším!“ houkla Nuella z temné chodby.

Za dveřmi si chvatně rozebrali přílby a nasadili si je. Nuella šla jako první a jí v patách se držel Kindan s Kisk. Poslední v řadě se štrachal Toldur a nespokojeně si brblal pod vousy kvůli chybějícím světlenům.

„Zavři dveře!“ houkla Nuella přes rameno. „Kisk vidí nejlíp ve tmě!“ Sotva dveře zapadly, zeptala se Kindana:

„Pamatuješ si, kolik kroků nás dělí od nové štoly?“

„Sto čtyřicet tři od první zatáčky,“ vyhrkl Kindan bez rozmyšlení.

„Takže nás povedeš ty!“ přikázala mu Nuella a přitiskla se zády ke stěně, aby Kindan s Kisk mohli projít dopředu.

„Co je to za chodbu?“ žasla Renna. „Kdo ji prorazil? A proč?“

Odpověděl jí Toldur: „Prorazili jsme ji my – Natalon, tvůj otec, Kindanův otec a já – hned po svém příchodu do údolí, polovinu Oběhu před vámi ostatními. Natalon chtěl mít jistotu, že skála je dost pevná, aby se v ní dala vybudovat držba. Vykutané kameny jsme použili při stavbě Natalonovy držby, Harfenikovy chalupy a mostu přes řeku.

Trvalo nám to skoro dva měsíce,“ dodal. „Ale za tu dřinu to stálo, protože jsme nasbírali spoustu zkušeností ohledně prorážení této skály. Při ražení hlavní šachty nám to usnadnilo práci.“

„Jak dlouho potrvá proražení chodby do nové štoly?“ zeptala se Nuella, sotva vykročili.

„Tři, možná čtyři hodiny,“ odvětil Toldur s jistotou.

„To je moc dlouho,“ zahučel Zenor.

„Nemohla by nám pomoci Kisk?“ nadhodil Kindan. „Kdybychom prorazili několik otvorů, třeba by zatlačila a zbytek vybourala vlastní vahou!“

„Je to jednodušší skála, Kindane,“ upozornil Toldur.

„Třeba ten otvor nemusí být pro dospělého!“ hlásila se Renna. „Protože já jsem menší, tak bych se mohla protáhnout dřív.“

„Musíme tam dostat i Kisk,“ připomněla Nuella.

„Tady je zatáčka!“ oznámil Kindan. Začal odpočítávat kroky a ze všech sil se snažil, aby ho nepletl rytmus splašeného srdce.

„Stačilo by prorazit tunýlek a proplazit se jím!“ ozval se Cristov.

„Na to stačí hodinka, možná méně,“ souhlasil Toldur. „Začínám první.“

„Modli se, abys nespítl polohu štoly,“ varoval Kindana Nuellin šepot.

Kindan se roztřeseně nadýchl a jen přikývl. Sto dvacet kroků. Sto dvacet jedna.

„Už tam jsme?“ houkla Renna zezadu.

„Skoro!“ křikl na ni Kindan. Sto třicet. „Ještě asi deset kroků!“

Odpočítal je a zastavil se. „Tady.“ Označil místo dlaní. „Nuello, nahmatej mou ruku a nech na tom místě svou,“ požádal.

„Odměřím šířku chodby.“

„Jdu s tebou,“ vyhrkla. „Toldure, najdeš mou ruku?“

Během pár okamžiků si mohutný horník označil místo plánovaného otvoru údery špičáku.

„Tak tedy, všichni si ucpěte uši!“ poručil Toldur. „Bude to dělat hrozný rámus.“

Mohutný horník se padesátkrát rozmáchnul a udeřil kladivem do špičáku, načež pozorně ohmatal výsledek svého díla.

„Cristove, pojď sem!“ houkl. Ve tmě ho navedl na správné místo a mladý horník zasadil špičákem dalších padesát ran.

Po něm přišel na řadu Zenor a nakonec Kindan.

„Teď jsem na řadě já!“ vypískla Renna, když se Kindan dostal k padesáti.

„Teď nemáme čas učit někoho ohánět se špičákem!“ napomenul ji Zenor podrážděně.

„Později bude ještě spousta práce,“ ujistil ji Toldur a převzal špičák od Kindana.

„No dobře,“ souhlasila Renna neochotně.

O chvíli později Toldur prorazil otvor na druhou stranu. „Jak dlouho to trvalo?“ oslovil skupinku.

„Devatenáct minut!“ oznámila Nuella bez váhání. „V duchu jsem to počítala.“

„To není špatné!“ zahlaholil Toldur nadšeně. „Teď zkusíme během dalších dvaceti minut rozšířit otvor natolik, aby se jím dalo prolézt.“

Nakonec to chtělo třiadvacet minut tvrdé dřiny, než se otvorem dokázala protáhnout i Kisk.

Po Kindanově vybidnutí přistoupil hlídací wher k otvoru a opatrně prostrčil hlavu na druhou stranu. „Kde jsme, Kisk?“ zeptal se Kindan, zatímco ostatní bez dechu vyčkávali.

Nuella vycítila Kiskinu odpověď jako první. „Jsme hned za pumpami!“ oznámila.

„Jak to víš?“ podivil se Kindan, který už chtěl říct totéž.

„Ve čtení wheřích myšlenek jsem se na Weyru podstatně vylepšila,“ sdělila mu suše.

„Tak honem, nemůžeme ztrácet čas!“ popoháněla je Renna zezadu.
„Šup na druhou stranu, Kisk!“ povzbudil Kindan hlídacího whera a lehce po postrčil.
„Všichni musíme mlčet!“ upozornil Toldur šeptem.
„Mlčet?“ opakoval Zenor nedůvěřivě. „Po všem tom rámusu, co jsme nadělali špičákem?“
„V hluku, který vychází od usazujícího se závalu, se špičák dal přeslechnout,“ vysvětlil Toldur, „ale hlasy těžko.“
Skupinka se tiše proplížila kolem pump a zamířila k výtahům nové důlní šachty.
„Dolů sjedeme nadvakrát!“ šeptl Kindan přes rameno. Nuella vyřídila jeho vzkaz dál. Potom na plošinu, která byla nahoře, naskočila Kisk, Kindan a Nuella – ti dva po měsících společných zkušenostech fungovali jako dokonale sehraný tým.
„U draka, to je ale rámus!“ sykl Kindan do vrzání silných lan a skřípotu kladky na horním konci šachty.
„Pozor, ne moc rychle!“ šeptal Toldur shora.
„Hele, ne moc pomalu!“ syčela Nuella na Kindana.
Když potom dole čekali na druhou skupinku, Nuella netrpělivostí málem vyletěla z kůže.
„Tolik rámusu co oni jsme nenadělali!“ stěžovala si Kindanovi.
„Jak to můžeš vědět? Tolik jsme se snažili sjet co nejtíšeji, že jsme ani nestihli poslouchat!“ namítl Kindan.
Nakonec, když už mysleli, že to nevydrží ani o vteřinku déle, se výtah zastavil, hluk utichl a všichni byli zase pohromadě.
„Dole ve staré šachtě nehlídá asi nikdo, co myslíte?“ zeptal se tlumeně Zenor.
„Určitě ne,“ ujistil ho Toldur. „Bylo by to příliš nebezpečné.“
Po chvilce Nuella dodala: „A vůbec, Kisk by každého uviděla dávno předtím, než by si nás stačil všimnout.“
„Tak vzhůru do akce!“ zavelel Zenor.
Nuella a Kindan, každý po jednom Kiskině boku, už mířili k chodbě.
„Tentokrát žádný šátek přes oči,“ připomněl Kindan koutkem úst.
„Což je strašná škoda, protože by se mi hodil jako rouška proti prachu,“ ušklíbla se Nuella.
„Stát!“ zašeptal Toldur zezadu. Všichni strnuli. „Jo, hned jsem si to myslel,“ zabručel Toldur a hmátl si pod přilbu.
„Uvnitř jsou šátky. Vytáhněte si je ven, ale celou dobu si držte přilbu nad hlavou – tady všude mohou být ve stropě a stěnách kameny uvolněné otěsy závalu a spadnou na vás dřív, než řeknete drak.“
„Tedy, ne že by to bylo dvakrát platné,“ zabrblala Nuella, sotva opět vyrazili.
„Tak proč jsi o tom mluvila?“ zahuhlal podrážděně Zenor zezadu.
Nuella kýchl a zrychlila krok.
„Nezapomnělas počítat?“ zeptal se jí Kindan po chvilce.
„Kdepak!“ ujistila ho. „A ty?“
„K Třetí ulici zbývá dvacet kroků,“ informoval ji Kindan místo přímé odpovědi.
„Nuello,“ zašeptal, když míjeli ústí Třetí ulice, „co když přijdeme pozdě?“
„Nepřijdeme!“ vybuchla vášnivě. Zoufale si přála, aby to byla pravda. „Kdy se to stalo?“
„Hodinu před západem slunce,“ odpověděl Kindan a zmučeně přiznával: „Kisk ještě spala, dokud slunce nezapadne, je na ni venku moc světla. A potom jsme spěchali do dolu, jak to šlo nejrychleji.“
Kisk na Nuellu skličenež kvikla.
Nuella automaticky pohlédla whera po šiji. „Ty za to nemůžeš, miláčku, dělala jsi, co se dalo.“
Z Nuellina konejšení čerpal tajně útěchu i Kindan.
„Už to bude dvanáct hodin,“ poznamenala Nuella po chvilce. „Jak dlouho jim může vydržet vzduch?“
„To záleží na velikosti tunelu, který odolal zborcení,“ vysvětlil Toldur zezadu. „Ale víc než s jedním dnem bych nepočítal. Spíš to bude mň.“
A možná o hodně mň, tušila Nuella. Ve snaze odvést myšlenky jinam se obrátila ke Kindanovi: „Věděl, že hlídací wherové si vybírají jména podle svých pánů?“
„Fakticky?“ ozvala se z konce řady Renna, která správně odhadla, že Nuella chce změnit téma.
„Opravdu!“ potvrdila Nuella. „A čím víc je hlídací wher spojený se svým člověkem, tím víc jeho jméno připomíná jméno jeho pána.“
„Hm,“ zabručel Kindan. „Neměl jsem ji tedy radši pojmenovat Kinsk než Kisk?“
„Nevím, do jaké míry závisí volba jména na tobě a do jaké míry na ní,“ upozornila Nuella. „Ale delší jméno rozhodně neznamená pevnější nebo delší pouto. Například Renilan a Resk jsou spolu už přes třicet Oběhů.“
„Aha!“ rozveselil se Kindan, ale vzápětí zakopl a málem upadl. „Před námi je kamení!“ houkl dozadu. „Dávejte všichni pozor, kam šlapete!“
„Každý začne počítat kroky!“ zavelel Toldur. „Nepotřebujeme, aby se někdo ztratil.“
Z levé strany oznámila Nuella: „První ulice!“ a současně s ní Kindan křikl zprava: „Hlavní šachta!“
„Zbývá nám osmdesát tři metrů,“ dodal Toldur tiše.
„Cítíte to taky?“ zeptal se Cristov. „Průvan – to asi od pump.“
„Fouká dovnitř nebo ven?“ vyhrkl Zenor. „Spíš bych řekl, že dovnitř.“
„Všichni zmrznem!“ zasyčel Toldur.
„Co je?“ nechápala Nuella.
„Tarik vhání do dolu vzduch,“ vysvětlil Zenor zachmuřeně.
„Musíme se vrátit!“ oznámil Toldur.
„Proč?“ vykřikla Nuella. „Už tam skoro jsme! Ted' přece nemůžeme couvnout!“
„Nuello,“ začal váhavě Zenor, „když do dolu vane vzduch – jako bys přikládala uhlí na oheň.“

„Ne, ve skutečnosti jako bys přidávala vzduch k uhelnému plynu,“ upřesnila Renna. „Mohlo by dojít k výbuchu.“ „Snad to nedělá schválně. Nebo ano?“ otázal se Kindan, ale k odpovědi se neměl nikdo.

„Honem, musíme se vrátit!“ opakoval Toldur.

„Počkejte!“ vykřikla Nuella zoufale. „Kdyby se nám povedlo zařídít, aby pumpy vzduch z dolu vysávaly, tak dál bychom jít mohli, ne?“

„To je zbytečné,“ povzdechl si Zenor. „Musely by pracovat pumpy ve staré i nové šachtě současně, jinak by to nemělo žádný účinek.“

Nikdo netušil, co na to říct.

„Zkusili jsme to, Nuello,“ hlesl Kindan, když bylo ticho téměř neúnosné.

„Já zůstanu!“ oznámil Cristov. „Nenechám je tady!“

„Vrátíme se, jen co to bude bezpečné,“ sliboval Toldur.

„Pro těla?“ zoufal si Zenor.

„Moment!“ nevzdávala se Nuella. „Kdyby se nám povedlo vysávat vzduch pumpami v obou šachtách najednou, mohli bychom pokračovat?“

„I tak by to bylo riskantní,“ odvětil Toldur po chvilce rozmýšlení. „Vzduch sem proudí řadu hodin. Každým okamžikem může narazit na kapsu s uhelným plynem a...“

Všichni se otřáslí hrůzou při představě ohnivé koule, která by se pak prohnala chodbami.

„Necháme špičáky tady,“ navrhl Cristov. „Budeme mít jistotu, že omylem nevykřešeme jiskru.“

„Kameny budeme beztak muset odvalovat rukama,“ souhlasil Zenor.

„Ale stejně nemáme možnost zajistit u pump obsluhu,“ připomínal nešťastně Toldur.

„Ale ano, máme!“ prohlásila Nuella s novou odvahou. „Kindane, mohla bych si na moment půjčit Kisk?“

„Jistě,“ přisvědčil Kindan bez váhání. „Kam půjdete?“

„Nikam,“ odvětila Nuella tónem, který další dotazy nepřipouštěl. Oběma dlaněmi se dotkla Kisk. „Kisk, nutně potřebuju, abys promluvila s Lolanthem. Vyříd' mu, ať se se mnou spojí, ano? Je to naléhavé. Jsme v nebezpečí.“

Kisk přikývla a pomaloučku zamžikala víčky. Potom šťastně začírkala a dloubla do Nuelly, aby dostala pochvalu.

Nuella zeleného whera chvatně pohládila.

„Děkuju, Kisk,“ vydechla a pokračovala: „Lolanthe, buď tak hodný a vyříd' J'lantirovi, že potřebujeme obsluhu k pumpám v obou důlních šachtách, aby vyhnaly z dolu vzduch. Požádej ho, ať se spojí s Mistrem Horníkem. Pověz všem, že se snažíme zachránit mého otce!“

J'lantir se ptá, jestli ti hrozí nebezpečí! vyřizoval drak.

„Jenom když se z dolu nevypumpuje vzduch!“ odpověděla Nuella nahlas.

J'lantir všechno zařídí, sdělil Lolanth. Dělá si velké starosti. A já si taky dělám velké starosti. Zavoláme Gamintha. Přijde M'tal. Přijde Ista. Horníkům jsme všechno řekli.

„Jestli si Tarik bude stěžovat...“ nadhodil Kindan, který pochopil, co Nuella dělá.

„Ty mluvíš s drakem?“ vrtěl hlavou ohromený Zenor.

„Draci mluví s každým, když ovšem chtějí,“ vysvětlil mu Kindan.

„No to mě podrž,“ mumlal užasle Zenor.

Shora k nim dolehl sbor břeskného dračího troubení.

Dorazil Mistr Horník! oznámil Lolanth Nuelle. Okamžitě spustil pumpy. Na někoho se moc zlobí.

Jsem tady, Nuello, zavolal jemný Gaminthův hlas. M'tal se ptá, kde přesně jste.

„Jsme tady, v dole!“ odpověděla Nuella hlasitě.

Mistr Horník si dělá velké starosti! hlásil Gaminth. Vzkazuje, abyste šli okamžitě nahoru.

„Cítím, že pumpy už pracují!“ hlásil Cristov. „Vzduch proudí kolem nás ven.“

„Dorazil i Mistr Horník!“ sdělila Nuella ostatním. „Prý musíme pryč.“

„Nepůjdeme!“ odpověděl jí sbor čtyř hlasů.

„Nu, všechny vás vlastnoručně nevytáhnou a rozhodně vás neopustím,“ pronesl Toldur rozvážně a obrátil se k Nuelle.

„Zkusila by ses spojit s Mistrem Horníkem? Vysvětlí mu, co máme v plánu, a zeptej se, jestli by nám nenabídl nějakou radu.“

Nuella vyslala zprávu. Mistr Horník vzkazuje, abyste doufali, že vám to štěstí vydrží, ohlásil Gaminth.

„Přeje nám hodně štěstí,“ vyřídila Nuella.

Skupinka mlčky minula druhou šachtu s hlučně sténajícími pumpami. Kameny na zemi přibývaly a byly stále větší.

„Vyklidili jsme prostor na kolejích,“ upozornil Toldur. „Když se bude držet uprostřed cesty, půjde se vám snáz.“

Vzduch byl zahoustlý prachem. Čas od času minuli světlen, ale jeho zář nezmohla nic víc než ozářit neprůhledná oblaka prachu vířící kolem nich.

Chodba postupně temněla. Kindan si uvědomil, že další světlen objevil jen díky tomu, že v chůzi přejížděl dlaní po stěně tunelu a nahnatal tvar držáku.

Chvilku poté si bolestivě narazil holeň o obrovský rozeklaný balvan. Nuellin výkřik po jeho boku mu prozradil, že ve svém utrpení není sám.

Uvědomil si, že ji vůbec nevidí.

„Nedohlédnu ani na krok,“ postěžoval si Zenor.

„Pokud nevidíte, chytme se pro jistotu za ruce,“ rozhodl Toldur.

„Držte se Kisk,“ poradila Nuella. „Ta ve tmě vidí.“

„Druhá ulice,“ oznámil Kindan. „Jsme tady.“

„Zával začíná zhruba dva metry za ústím do chodby,“ řekl Toldur.
„Ani se nedivím,“ zahučel Kindan při vzpomínce na uboze provedenou výdřevu.
„Vykopali jsme metr, ale pak jsme toho museli nechat,“ dodal Toldur.
„Takže zával původně začínal už po metru?“ ujistěval se Kindan. „A jak vypadal strop?“
„Museli jsme se shýbnout,“ přiznal Toldur.
Kindan se přikrčil a pomalu se chystal vlézt dovnitř.
„Ne, zůstaň tady,“ popadla ho Nuella za rameno. „Nejdřív to zkusím já.“
„A co kdyby šla první Kisk?“ navrhl Kindan.
„Proč?“ nechápal Toldur.
„Uvidí horká místa,“ vysvětlil Zenor. „Jiskra by vypadala jako žhavá skvrna, nemám pravdu?“
„Máš,“ potvrdili Nuella i Kindan.
„Ve tmě vidíš líp než já,“ obrátil se Kindan na Nuellu. „Co kdybys pracovala s Kisk ty?“
„Díky,“ vydechla Nuella. „Kisk, vidíš nějaké světýlko? Hledej světýlka, Kisk.“
Nuella se soustředila a vybavila si obraz, který Kisk měla hledat. Za okamžik vycítila, že Kisk pochopila zadaný úkol a obrátila svou pozornost do chodby před sebou. Évrri! začířikal zelený wher.
„Zatuchlý vzduch,“ přeložil Kindan. „Nějaké světlo?“
„Ne,“ zavrčela Nuella hlavou. „Žádné.“
„A co velké horké skvrny?“ naléhal Kindan. „Jako lidská těla?“
„Nic,“ vyhrkla Nuella zachmuřeně. „Žádná velká světla.“
„Chceš říct, že nikdo tam není naživu?“ vykřikla do ticha Renna. „Vůbec nikdo?“
„Kisk mluvila o špatném vzduchu,“ připomněl Cristov.
„Kisk vidí teplo jen přes dvoumetrovou vrstvu uhlí, možná ani to ne,“ upozornil Kindan.
„Jak to víš?“ vyzvídal Toldur pochybovačně.
„Ověřili jsme si to,“ řekla Nuella. Zaslechla, že se Kindan pohnul. „Co děláš?“ naléhala.
„Zouvám si botu.“
„Proč? Máš v ní kamínek nebo co?“
„Ať nevykřešes jiskru!“ napomenul Toldur Kindana, který začal podrážkou klepat do pevné koleje, která se po podlaze štoly táhla dopředu a mizela pod závalem.
„Jak daleko se ten zvuk donese?“ zeptala se Nuella kysele.
„Pšššt!“ napomenul ji Zenor. „Zvuk se nese po celé délce kolejí, stačí k nim přiložit ucho.“
Kindan skončil s vyklepáváním zprávy a přitiskl ucho ke koleji. Vyčkával.
Nezaslechl však nic.
„U všech draků Pernu!“ zavrčela Nuella, když se Kindan začal zvedat ze země. „Proč děláš takový rámus? Copak ti ještě nedošlo, že neslyšíš ani z poloviny tak dobře jako já?“
„A ty teď něco slyšíš?“ vyzvídal Kindan s novou nadějí.
„Jenom tebe!“ okřikla ho. „Pšššt!“
Zaposlouchala se. Čekali. Donekonečna.
„Osm,“ oznámila nakonec Nuella. „Zaslechla jsem osm klepnutí, dlouhou pauzu, a dalších osm klepnutí.“
„Jsou naživu!“ zakřičela nadšeně Renna.
„Co když to jsou jen zvuky sesedající skály?“ upozornil Toldur věčně.
„Počkejte, pošlu jinou zprávu!“ rozhodl Kindan. „Nuello, zvedni hlavu od koleje, ať neohluchneš!“
Kindan si klekl a vytřákal jiné slovo: J-A-K?
„Jak? Ty se ptáš, jak jsou daleko?“ uhodla Renna. Bubnovací abecedu už stačila od Kindana pochytit.
„Pšššt!“ zasyčela Nuella, s uchem už zase na koleji. Čekala. A čekala.
„Nic!“ oznámila nakonec.
„Třeba jen neposlouchali, když jsi tu zprávu posílal,“ nadhodil Cristov do hlubokého ticha, které se na ně sneslo jako závaží. „Nebo možná zrovna sami vysílali odpověď. Zkus to znovu.“
Kindan poslušně znovu vytřákal bubnovací kód.
Nuella se sklonila ke koleji a vyčkávala. Po chvíli se do druhého ucha zastrčila ukazováček, aby ji nerušilo Rennino horečné „prosím, prosím, prosím“.
„Nic – ale ne! Deset. Myslím, že jsem slyšela deset.“ Znovu se zaposlouchala. „No ano. Stoprocentně to bylo deset.“
„Jsou naživu!“ vydechl Zenor s propastnou úlevou.
„Ale je jich jenom osm,“ připomněla Renna.
„Ne, to znamená, že jsou deset metrů od začátku chodby,“ vysvětloval Toldur. „Čili osm metrů od nás.“
„Tři dny,“ hlesl Cristov smutně. Nikdo ho neopravil. K odklizení osmi metrů sutě by byla nezbytná týdenní nepřetržitá práce tří střídajících se směn – a uvězněným horníkům nezbývalo vzduchu ani na den, možná sotva na půl dne.
„Honem to vzkaz Mistru Horníkovi!“ řekl Toldur Nuelle.
„Přece musí existovat nějaký způsob, jak je zachránit!“ vybuchl Cristov vášnivě. „Prostě musí!“
„Tolik času jsme strávili nad výcvikem, a všechno na nic,“ povzdechl si Kindan. „Došli jsme takhle daleko jen proto, abychom zjistili, že je nedokážeme zachránit?“ Podíval se na Nuellu. „Promiň,“ řekl hlasem prosyceným slzami. „Nuello, je mi to moc líto.“
„Já to nevzdávám!“ usekla Nuella vzpurně. „A ty jakbysmet. Nadřel ses s Kisk jako blázen. Určitě na něco přijdeme!“
„Ale na co? Vykopat je včas prostě nestihneme. Museli bychom do mezimezí nebo –“
„A nemohl by se k nim dostat drak?“ přemýšlela Renna hlasitě.

„Jsou moc velcí,“ namítl Zenor.
„A potřebuji mít představu místa, na které mají namířeno,“ dodala Nuella.
„Kisk by to dokázala!“ prohlásil Kindan.
„Hlídací wherové neskáčou do mezimezí!“ nesouhlasila Nuella.
„Ale ano. Viděl jsem při tom Daska,“ vzpomněl si Kindan. Při pohledu na Nuellin pochybovačný výraz si povzdechl:
„Poslyš, hlídací wherové i draci původně pocházejí z ohňových dráček, ne?“
Nuella neochotně přikývla.
„Tak dobře,“ drmolil Kindan chvatně, protože ubíhal drahocenný čas, „když tedy ohňoví dráčky dokážou skočit mezimezím do míst, která znají, a draci nemohou cestovat mezimezím do míst, která neznají, pokud jim jezdec nepředá jeho obraz –“
„Ale hlídací wher vidí teplo!“ namítl Nuella.
„Přesně tak!“ přikývl Kindan. „Proto na ní pojeděš. Dokážeš Kisk předat správné tepelné obrazce.“
„Jet na hlídacím wherovi?“ opakoval Cristov šokovaně.
„Danil na Daskovi jednou letěl,“ ozval se Zenor. „Viděl jsem ho na vlastní oči.“
„Ale vždyť je to tvůj hlídací wher, Kindane,“ bránila se Nuella. „Nemůžu na ní jet – je tvoje!“
„A já na ní taky nemůžu jet. Neumím jí předat správné obrazy,“ odsekl Kindan. „Ty ano!“
„A ty to umíš?“ zakňourala Renna. „Ty bys dokázala zachránit Dalora, Nuello?“
„Musela bych si promyslet správný vizuální obraz,“ stěžovala si Nuella.
„Pořádně se nadechni,“ pošeptal jí Kindan těsně do ucha, aby ho ostatní neslyšeli. „Tohle zvládneš, Nuello.“
„Ale vždyť je tvoje,“ vrtěla hlavou Nuella.
„Já ti ji půjčím,“ sdělil jí Kindan kamarádsky. „Beztak tě má moc ráda. A neříkala jsi náhodou, že hlídací wher si dokáže najít nového pána?“
„Říkala,“ připustila Nuella zdráhavě. „Ale jak poznám správný obraz, co jí mám předat?“
„Nejlíp znáš svého otce a znáš Dalora. Víš, jak vypadají. Začni u nich. Představ si, jak by vypadal tepelný obraz jejich postavy, ano? To přece půjde!“
„Nevím,“ zamumlala Nuella nervózně.
„Dělala jsi to, když sis s Dalorem hrála na schovávanou, ne?“ Nuella zvolna přikývla. „A obrys tatínkovy postavy znáš taky. Představ si tedy jejich tepelné obrysy, jak stojí bok po boku.“
„Ano, už je vidím.“
„Skvěle! Tak honem,“ naléhal Kindan. „Předej ty obrazy Kisk!“
„Máš vůbec představu, kolik lidí unese Kisk najednou?“ vzpomněla si Nuella.
„Devět!“ zalhal pohotově Kindan. „Stoprocentně devět.“ Toldura požádal: „Mohl bys ostatní odvést do hlavní šachty? Potřebujeme tu vytvořit vzorec, podle nějž Kisk pozná, až se bude vracet z mezimezí.“
„Už jdeme,“ přisvědčil Toldur. „Vidí ve tmě, nemám pravdu?“
„Ne, vidí teplo,“ vysvětlil Kindan. „Potřebuju, abyste zašli až k zadní stěně šachty a tam se rozestavili vedle sebe. Toldure, ty budeš stát nejbliž k šachtě, abys mohl pomáhat lidem ven. Renno, ty si stoupni vedle něho. Pak bude Cristov. Zenore, ty se budeš dotýkat západní stěny. A všichni se budete držet za ruce, dokud se Nuella nevrátí. Nuello, vyhovuje ti to tak?“ zeptal se pro jistotu. „Dokážeš si to představit?“
„Zku-“ Honem se hryzla do rtu. „Ano, dokážu,“ prohlásila rázně. „Ale co když budu muset podniknout dvě cesty?“
„Pokud by byla nutná druhá cesta, budu v druhém obrazu i já. Postavím se před Rennu a Cristova. Půjde to?“
„Ano, to vidím,“ souhlasila Nuella.
„Výborně. Tak Toldure, odveď si ostatní!“ zavelel Kindan. „Teď potřebuju vytukat na druhou stranu nějaké instrukce.“
„Nezkoušej nic, dokud nebudou připravení!“ napomínala ho Nuella.
„A pozor, ať náhodou nevykřešeš jiskru!“ zavolal ještě Toldur.
„Kdepak!“ souhlasil Kindan. „Na jiskry dám pozor! Jiskry jsou neřád!“

O deset minut později – Nuella to připadalo jako celá věčnost – zvedl Kindan hlavu od kolejí.
„Šlo by to rychleji, kdybys dovolil, abych poslouchala já,“ prohodila Nuella otráveně.
„Potřebuješ být soustředěná, vyrovnaná,“ připomněl jí. „Propojená s Kisk.“
„Je hotové zlatíčko – vždycky jsem cítila, že mezi námi je zvláštní pouto,“ ujistila ho Nuella.
„To jsem si myslel hned od začátku,“ přiznal Kindan trochu záhadně. „Všechno je připravené. Teď si musíš představit svého tatínka a bratra, jak stojí bok po boku a drží se za ruce. Kisk by měla přistát tak, že se nosem bude dotýkat Dalora, a všechno bude v pořádku.“
„Kdo stojí na jaké straně?“
„Dalor je napravo, kvůli tomu jsem tak dlouho vytukával,“ odpověděl Kindan bez rozmýšlení. „Asi chceš na Kisk nasednout, vid? Přilehni jí nízkou k šíji. Ukaž, pomůžu ti.“
„Hotovo?“ zeptal se Kindan.
„Hotovo.“
„Nezapomeň, že to trvá jenom, co by –“
Nuella si v duchu vytvořila obraz, dvě do duhova rozpálené postavy se žhavým bodem v místě, kde se držely za ruce, a vyslala ho k hlídacímu wherovi.
Zahalil ji chlad z mezimezí. Uši jí zaplavilo ticho.

Kapitola 13.

Hlídačku where, jestlipak máš tušení,
o všech místech, kam jenom wher smí?

Člověk třikrát zakašlal.

Évrml, začířikal hlídaci wher. Do uší jí vnikl hluk. Opatrně se nadechla.

„Tatínku!“ vyhrkla a vztáhla paže k místu, kde věděla, že bude.

„Nuello!“ Při zaslechnutí otcova hlasu se jí vyřinuly slzy.

„Všichni se chytňte hlídaciho whera!“ přikázala. „Jestli je někdo zraněný a neudrží se sám na nohou, pomozte mu na Kiskin hřbet ke mně.“

„Není dost velká,“ namítl Dalor pochybovačně.

„Ona to unese,“ ujistila ho Nuella. Hlídaci wher statečně začířikal na souhlas.

„Pospěšte si, vzduch je skoro nedýchatelný!“ popoháněl Natalon své druhy.

„Řekněte mi, až budete připravení,“ naléhala Nuella.

„Co chceš udělat?“ zazněl jí těsně vedle ucha Dalorův hlas.

„Neboj se,“ zvýšila Nuella hlas, aby překřikla všechny ostatní, „dostaneme vás odtud. Bude to divná jízda, ale potrvá jen tak dlouho, co by člověk –“

„Všichni připravení!“ ohlásil Natalon.

Nuella si v duchu představila obraz. Toldur, Renna, Cristov, Zenor. Vytvořila jejich planoucí obrysy a předala je hlídaci wherovi. „– třikrát zakašlal,“ dořekla.

Po Kindanově výkřiku se kolem nich začali sbíhat všichni horníci z Tábora.

„Podívejte, vždyť je to Natalon!“ zvolal kdosi.

„Natalon je zachráněný!“ rozlehl se Tábořem radostný křik.

„Udělejte jim místo!“ houkl Kindan, aby přehlušil dav. „A pošlete pro Harfeníka a Jenellu!“

Všichni uctivou bázní ztichli a sledovali, jak ven z výtahu klopýtají zachránění horníci a staví se vedle Natalona.

„Kdo je to s nimi?“ zamumlal kdosi ze zadních řad.

Natalon se hrdě napřímil a objal Nuellu kolem ramen. Přistoupila blíž k otci, aby se o ni mohl podepřít. Současně s tím proklouzl hlídaci wher k jeho druhému boku a prostrčil mu hlavu do podpaží.

Natalon shlédl ke Kisk a láskyplně ji pohládl po nevzhledné hlavě.

„Chci vám něco oznámit,“ pronesl zvučně. Paží sklouzl pod Nuellin loket a pevně ji k sobě přitiskl. „Tohle je moje dcera Nuella. Nevídí, proto jsem ji před vámi schovával.“ Odmlčel se. „Bál jsem se, že ztrátu zraku jí budete mít za zlé. A mně taky.“

Ale slepý jsem byl já – a navíc hloupý,“ pokračoval Natalon. „V našem temném dole Nuella vůbec nebyla slepá. Viděla tam, kde nikdo jiný nevidí. A díky tomu Nuella – se svými přáteli –“ Natalon ukázal na Kindana a Zenora – „a s hlídacím wherem zachránila nás nešťastné vidící horníky.“

„Ty žiješ!“ Davem se prodrala Jenella s malíčkovou Larissou usazenou na jednom boku. Volnou rukou drapla Natalona.

„Och, ty žiješ!“ Rozhlédla se po té spoustě obličejů. „Komu můžu poděkovat...?“

Kindan postrčil Nuellu o kus vpřed. Jenella se na ni podívala a z očí jí vyhrkly slzy.

Nuella zaklonila hlavu a odpověděla směrem k matčině hlasu. „Mně, maminko.“

Jenella vrazila Larissu do Kindanovy náruče a s pláčem Nuellu objala. Když se trochu uklidnila, rozhlédla se po divácích a zuřivě vykřikla: „Tohle je moje dcera Nuella.“ Sklopila k ní oči. „Je to moje pýcha a štěstí.“

„Neudělala to sama,“ pronesl do ticha nečekaně Zenor. Kindan po něm střelil nedůvěřivým pohledem. Že by Zenor vědomě ohrožoval úspěch Nuellina přijetí u obyvatel Tábora? „Pomohl jí její hlídaci wher.“

Zenor se na Kindana zazubil a potichu, aby to slyšel pouze jeho kamarád, dořekl: „Tys to věděl, vid’?“

„Doufal jsem,“ odpověděl mu Kindan stejně tiše.

Zenor stiskl příteli loket, aby mu vyjádřil vděčnost a uznání za jeho obět’.

„Její hlídaci wher?“ opakoval Natalon užasle a ohlédl se po zeleném wherovi, který se teď majetnický tulil k Nuelle a Kindanovi neráčil věnovat jediný pohled.

„Můj hlídaci wher?“ opakovala Nuella a obrátila se ke Kindanovi.

Přikývl. „Zeptej se jí na jméno, Nuello.“

Nuella se stále tvářila nechápavě, takže Kindan vysvětlil: „Ptej se stejně, jako když jsi viděla, ale tentokrát slovy.“

Na Nuellině tváři se objevil nepřítomný výraz, který se náhle změnil v ryzí radost. „Říká, že se jmenuje Nuelsk!“ Celá šťastná vyskočila a rozběhla se ke Kindanovi. „Jmenuje se Nuelsk! Ach, Kindane!“ zavýskla s hořkosladkou blažeností, „tys mi dal svého whera!“

Kindan ji pevně objal a pak ji s úsměvem pustil. „Myslím, že tvoje byla odjakživa, Nuello, a já ti jen pomohl ji vychovat, ne naopak.“

Připojil se k nim Zenor a chytil Nuellu za volnou ruku. Kindan se usmál, protože Nuella Zenorovi stisk oplatila a pak ho objala kolem ramen.

„A kdybys mu navíc dala pusku, bude to jasně opravdu všem,“ šeptl jí Kindan do ucha.

„Tak dobře,“ odpověděla šeptem Nuella, uchopila Zenora za spánky a hlasitě ho políbila na rty. Při pohledu na chlapcův neskrývaný úžas zařvali všichni přítomní smíchy.

„Buď na něho hodná, pěkně prosím,“ řekl Kindan, když se Zenorovi zrudlému rozpaky a radostí povedlo trochu se

odtáhnout.

„Copak jsem někdy nebyla?“ odsekla Nuella, ale vzápětí se zamračila. „Ale Kindane, co bude s tebou?“

Ze stínů se odloupila temná postava. „Myslím, že tohle dokážu vyřešit.“ Byl to Mistr Zist. „Vyřizuji oficiální nabídku Mistra Harfeníka planety Pern!“ prohlásil a vtiskl Kindanovi do ruky pergamen. Chlapec ho rozvinul a po přečtení textu se mu málem podlomila kolena.

„Vážně se smím stát Harfeníkem?“ vydechl s očima vykulenýma úžasem.

„Nu, každopádně se ti nabízí příležitost to zkusit,“ potvrdil Mistr Zist vlídně. „Bezpochyby z tebe vyždímají všechny ty dávno ztracené znalosti o hlídacích wherech.“ Naklonil se blíž, aby ho slyšel pouze Kindan: „Povedeš si skvěle, mladíku, opravdu skvěle.“

„Tak tedy, Kindane,“ otázal se Natalon se zájmem, „jak se rozhodneš?“

„Myslím, že budu zpívat!“ odvětil nejmladší pernský Harfeník.